

คำอุทิศ

ผลบุญใด ๆ อันเกิดจากหนังสือเล่มนี้ ผู้เขียนขออุทิศกุศลให้

มารดา บิดา

ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณ

พี่น้อง ผองเพื่อน

ภรรยา ญาติมิตร

ผู้มีจิตศรัทธา ร่วมพิมพ์หนังสือเผยแพร่เป็นธรรมทาน

ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำทุกท่าน

ผู้ประพันธ์แหล่งอ้างอิงต่าง ๆ

เทพเทวดา

เจ้ากรรมนายเวร

และสรรพสัตว์ทั้งหลาย

ที่เป็นเพื่อนร่วมเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

สูติบัตร

ชื่อ : ได้เวลา ชำระจิตชำระใจ

ผู้เขียน : ปันยา

ภาพปก ภาพประกอบ : จตฺโชติ ลิมปโชติ

ออกแบบปก : บุญรักษ์ นิรุจน์ดีศาสตร์ (YAKCREATIVE)
Company Limited.

จัดรูปเล่ม : วัชรพล วงษ์อนุศาสน์

อรรวรรณ เงินโสภา

พิสูจน์อักษร : เรือนงาม ชินไพศาล

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน 2552

จำนวน : 20,000 เล่ม

ราคา : ไม่มี (เผยแพร่เป็นธรรมทาน)

ISBN : 978-974-300-131-4

พิมพ์ที่ : บริษัท ชุมทองอุตสาหกรรมและการพิมพ์ จำกัด

59/84 หมู่ 19 ถนนบรมราชชนนี

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา

กรุงเทพมหานคร 10170

โทรศัพท์ 0-2885-7871-3, โทรสาร 0-2885-7874

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ **พระธรรมวิสุทธิกวี** (พิจิตร จิตตวณฺโณ) และ **พระอาจารย์ชยสาโร ภิกขุ** เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ให้ความเมตตาอบรมสั่งสอนทางด้านพุทธศาสนา โดยเฉพาะเรื่องการปฏิบัติกรรมฐาน

และขอบพระคุณ **คุณประสิทธิ์สุข - คุณสมฤดี วัฒนนาธร** ที่ได้ชักชวนให้เข้าร่วมการฝึกอบรมกรรมฐานรุ่นที่ 22 ณ วัดโสมนัสวิหาร เมื่อเดือนตุลาคม 2538 ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้น ที่ทำให้ผู้เขียนสนใจศึกษาและปฏิบัติธรรม มาจนถึงทุกวันนี้

ขออานุภาพคุณพระศรีรัตนตรัย และอำนาจแห่งบุญนี้ เป็นพลวปัจจัยหนุนนำให้ทุกท่าน เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ ปะโมคชะ สมหวังในสิ่งที่ปรารถนา ทุกประการเทอญ

สารบัญ

คำนิยม

พระไพศาล วิสาโล	5
พระกฤษ นิยมโล	7
อาจารย์วศิน อินทสระ	8
ผศ.นายแพทย์พรเลิศ ฉัตรแก้ว	9
คุณदनัย จันทรเจ้าฉาย	11
คุณอริยาภรณ์ สิทธิธรรมพิชัย	12

คำนำ

บทที่ 1 สุขจำอยู่หนใด ?	21
เกร็ดเล็กน้อยเกี่ยวกับมะเร็ง	31
บทที่ 2 ที่สุดในโลก	39
บทที่ 3 รักแกหรือรังแก ?	47
บทที่ 4 ยิ่งยึดยิ่งทุกข์	57
บทที่ 5 สติกับสตางค์	65
บทที่ 6 บังเอิญ...ชะเมื่อไหร่ !	75
บทที่ 7 หน้าที่ มีไว้ให้ทำ	89
บทที่ 8 จ้างวานฆ่า	99
บทที่ 9 นักลงทุนข้ามชาติ	107
บทที่ 10 โลกกับธรรม ดำกับขาว	117

ของแถม

แหล่งอ้างอิง

126
128

คำนิยม

ธรรมะนั้นมีอยู่ทุกหนแห่ง หากมองให้เป็นก็จะพบว่าสรรพสิ่งรอบตัว (และในตัวรวมทั้งกลางใจ) ล้วนแสดงสัจธรรมให้เราเห็นตลอดเวลา ขณะเดียวกันก็คิดธรรมสอนใจเราได้ทุกเมื่อ เป็นเพราะเราหมกมุ่นอยู่กับความคิด พลัดหลงไปอดีตหรือไม่ก็อนาคต ใจจึงไม่สามารถเห็นธรรมที่เผยแสดงในปัจจุบันขณะได้

ธรรมะนั้นมิใช่สิ่งลึกลับซับซ้อน เราจึงสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน สำหรับผู้ที่สงสัยข้อความดังกล่าว (รวมทั้งย่อหน้าข้างบน) หนังสือเล่มนี้สามารถให้คำตอบได้ ดังเห็นได้ว่าธรรมะที่ผู้เขียนได้นำมาถ่ายทอดทุกบทนั้น ล้วนแล้วแต่สกัดมาจากชีวิตประจำวัน หรือจากประสบการณ์ที่ผู้คนพบพานอยู่เป็นประจำ เรื่องราวเหล่านี้เพียงแต่เปลี่ยนมุมมองก็เห็นคติธรรมและสัจธรรมที่สอนใจเราได้มาก

หากมองให้เป็น ไม่เพียงเห็นธรรมเท่านั้น หากยังเห็นสุขได้ด้วย เพราะความสุขมีอยู่รอบตัว (และอยู่กับตัวเรา) อยู่แล้ว เพียงแค่หันมาเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรามีอยู่ ใช่ว่าหรือไม่ว่าเรามักเป็นทุกข์เพราะจึดจ้อกับสิ่งที่ยังไม่มีหรือสิ่งที่สูญหายไปแล้ว จึงมักละเลยสิ่งที่มีอยู่ แต่จะมาเห็นคุณค่าของสิ่งนั้นก็ต่อเมื่อสูญเสียสิ่งนั้นไปแล้ว

ผู้เขียนตระหนักถึงความจริงดังกล่าว มิใช่จากการอ่านตำรับตำรา แต่จากการที่ได้ประสบกับความเจ็บป่วย มะเร็งนั้นใคร ๆ ก็มองว่าเป็นเคราะห์ แต่ผู้เขียนกลับเห็นธรรมจากโรคนี้นี้ ดังเธอได้พบด้วยตัวเองว่า เพียงแค่ได้สูดลมหายใจเต็มปอดก็นับว่าเป็น “ความสุขที่ยอดเยียมของชีวิตแล้ว”

ขออนุโมทนา “ปณยา” ผู้เขียนหนังสือเล่มนี้ ที่นำธรรมะจากประสบการณ์ชีวิต มาถ่ายทอดให้ผู้คนสัมผัสได้ เชื่อแน่ว่าสัจธรรมและคติธรรมที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้ หากนำไปใช้กับชีวิตจะช่วยให้ผู้อ่านมีจิตใจที่ปลอดโปร่ง เบิกบาน และแจ่มใส รวมทั้งมีชีวิตที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลแก่ผู้อื่นไปพร้อมกัน

พระไพศาล วิสาโล

คำนิยาม

โลกนี้เต็มไปด้วยทุกข์
คนที่หนีทุกข์...มักจะพบแต่ทุกข์
คนที่เรียนรู้ทุกข์...กลับพ้นทุกข์
นี่คือความอัศจรรย์ในคำสอนของพระพุทธองค์

ขอชื่นชมกับผลงานของโยม “ปันยา” ผู้เป็นรุ่นพี่ที่ไม่มีใครอยากเป็นรุ่นน้อง เพราะเป็นรุ่นพี่ที่มีประสบการณ์กับมะเร็ง แม้ผู้เป็นรุ่นพี่เอง ก็คงไม่อยากจะเป็นรุ่นพี่ในแง่นี้ แต่ทุกข์ ไม่พ้นได้ด้วยใจอยาก ฉะนั้น ไม่ว่ารุ่นพี่ รุ่นน้อง หรือผู้ไม่อยากจะร่วมรุ่น ก็ควรศึกษาไว้บ้าง

ผู้รู้กล่าวไว้ว่า ทุกข์ที่แท้จริง ก็คือ กายนี้-ใจนี้ กาย-ใจ ที่คิดว่าเป็น “เรา” นี่แหละ! กายนี้เป็นรังของโรค ยากที่จะไม่ป่วย ใจนี้ก็เป็นที่เกิดของเครื่องเศร้าหมอง ยากที่จะปล่อยใสไร้กิเลส แต่ใช่ว่าจะไม่มีทาง! วิธีต่าง ๆ ทั้งเพื่อรักษากายและชำระใจ ผู้เขียนกล่าวไว้แล้วในหนังสือเล่มนี้

ขออย่าให้มีสติย้อนกลับมาเรียนรู้ที่กาย-ใจ เรียนรู้ ดูลึ่งที่ปรากฏจริง จน “จิต” เข้าใจความจริง ให้จิตรู้-ตื่น-เบิกบาน มองให้ถูกมุม เรียนให้ถูกจุด พัฒนาจิต อย่าติดแค่ทรงกับทรวด ถ้าพบว่า จิตชำรุด...ก็ได้เวลาแล้วที่จะชำระ

ขออนุโมทนา
พระกฤษ นิยมโล

คำนิยม

หนังสือเรื่อง “ได้เวลา ขำระจิตขำรุด” เล่มนี้ทำให้ผู้อ่านได้ปัญญา รู้จักมองชีวิตในแง่ที่ทำให้เกิดปัญญาและความสุข ทำให้ชีวิตประเสริฐ สมพระพุทธานุภาพที่ว่า “ผู้มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญาเป็นชีวิตที่ประเสริฐ” พระเถระบางท่านในสมัยพุทธกาล คือ พระมหากัปปิณเถระ ได้กล่าวไว้ว่า “ผู้มีปัญญาแม้จะสิ้นทรัพย์ก็มีชีวิตอยู่ได้ ผู้มีทรัพย์แต่ขาดปัญญามีชีวิตอยู่ไม่ได้ (หรือมีชีวิตอยู่ยาก)” พระพุทธพจน์เน้นไว้อีกว่า “การได้ปัญญาทำให้ได้สุข (สุโข ปณฺณปาฏิลาโภ)”

ข้าพเจ้าขออนุโมทนาต่อผู้เขียนเรื่อง “ได้เวลา ขำระจิตขำรุด” นี้ และขออนุโมทนาต่อผู้ร่วมมือช่วยเหลือให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จมาได้ด้วยดี ขออวยพรให้ได้ปัญญาและความสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป

อ.วสิน อินทสระ

คำนิยม

การเป็นแพทย์ทำให้ผมได้มีโอกาสพบกับธรรมชาติหรือธรรมชาติของชีวิต อยู่เนือง ๆ ตอนที่ เป็นแพทย์ใหม่ ๆ ก็ไม่เข้าใจว่าทำไม บางคนเป็นโรคเพียงเล็กน้อย แต่ดูทุกข์ทรมานเหลือเกิน ในขณะที่บางคนยังคงยิ้มได้แม้ป่วยเป็นโรคระยะสุดท้าย อะไรเป็นเหตุปัจจัยให้ใครสักคนมีความสงบและสง่างามได้เช่นนี้

ผมได้มีโอกาสดูแลผู้ป่วยหญิงวัยกลางคนคนหนึ่ง ซึ่งป่วยหนักเป็นมะเร็ง ลำไส้ใหญ่ทะลุ มารับการผ่าตัดฉุกเฉินและใส่เครื่องช่วยหายใจอยู่ในไอซียู ในคืนแรกท่านดูทรมานทรมานจากความเจ็บป่วยทรมานมาก ต้องให้ยาแก้ปวดมอร์ฟีนมากกว่าคนอื่นเกือบสองเท่า แต่เช้านี้ผู้ป่วยกลับต้องการยาแก้ปวดน้อยลงจนแทบไม่ใช้เลย เมื่อเราแสดงความแปลกใจและชื่นชมที่คุณป้าดูดีมาก คุณป้าซึ่งแม้พูดไม่ได้ แต่ทำมีโอในลักษณะของการลูบตั้งแต่ศีรษะลงไปถึงต้นขา พร้อมทั้งขยับปากเป็นคำว่า ดูกาย ดูเวทนา การสื่อสารพอจับความได้ว่าในช่วงแรกซึ่งยังตั้งหลักไม่ได้ กลัวและปวดมากเป็นทวีคูณ แต่พอตั้งสติได้ ความปวดมันลดลงเหมือนहारสอง วันนั้นคุณป้าไม่ได้เป็นผู้ป่วยแล้ว แต่เป็นกัลยาณมิตรที่มาแสดงธรรมะให้พวกเราได้รับรู้ถึงในโรงพยาบาล

การดูแลสุขภาพควรมีลักษณะของการเกื้อกูลผสมผสาน บุคลากรทางการแพทย์ช่วยดูแลรักษาและบรรเทาอาการทางกาย ส่วนผู้ป่วยและครอบครัวเป็นผู้พัฒนาความเข้มแข็งของจิตใจ ก้าวข้ามผลกระทบทางอารมณ์ ทั้งการปฏิเสธ โกรธ ต่อรอง หรือซึมเศร้า มาสู่ความเป็นอิสระ เป็นครูและเป็นกำลังใจให้กันและกัน

ในที่นี่ทางโรงพยาบาลและบุคลากรทางสาธารณสุข ขออนุโมทนาใน
ธรรมทานที่คุณ “ปิ่นยา” ได้นำมาเผยแพร่ ณ ที่นี้ ธรรมะเหล่านี้มีคุณค่ายิ่ง
เพราะผ่านการพิสูจน์ด้วยชีวิต ว่าสามารถใช้แก้ปัญหาความทุกข์ สร้างความสุข
และเกิดการเติบโตทางจิตวิญญาณได้อย่างงดงาม

ผศ.นายแพทย์พรเลิศ จัตรแก้ว
ศูนย์ส่งเสริมมิตรภาพบำบัด โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์

คำนิยม

ชีวิตที่มีคุณค่า คือ ชีวิตแห่งการแบ่งปัน เจกเช่นหนังสือ “ได้เวลา ชำระจิตชำระ” ซึ่งถ่ายทอดประสบการณ์ตรงของคุณ “ปิ่นยา” ในรูปแบบ “บุญบันเทิง” ที่มีลีล่าน่าอ่าน และสะกิดใจเป็นอย่างยิ่ง

คนส่วนใหญ่ทุ่มเทเวลาทั้งชีวิตค้นหาความสุขแท้จริง โดยมักมองไกล แถมวิ่งไล่ไขว่คว้าปัจจัยภายนอกอย่างไม่หยุดหย่อน ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย น้อยคนนักที่จะรู้ว่า การได้มีโอกาสหายใจอย่างเต็มปอดนั้น คือความสุขอันเยี่ยมยอด ทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลายจนตลอดสาย

หนังสือเล่มนี้ จะทำให้เราได้ตระหนักถึงความโชคดีของการที่ยังมีโอกาสหายใจ มีความสุขอยู่กับลมหายใจ เพียงเท่านี้เราก็ได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า สมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว

दनัย จันทรเจ้าฉาย

คำนิยม

ก่อนที่จะกล่าวถึงความนิยมที่มีต่อเนื้อหาด้านในของหนังสือ **ได้เวลาชำระจิตชำระรูต** เล่มนี้ สิ่งแรกที่ใจอยากเขียนถึง ก็คือ ขออนุโมทนาบุญต่อกุศลจิตของผู้จัดพิมพ์ ที่**เพียรทำกรรมดี แบบไม่หลอเลี้ยยังัดตา** อาสาปิดทองหลังพระ สงเคราะห์ สาสน์ เป็นธุระให้ผลงานคุณภาพได้ปรากฏออกมาเป็นรูปธรรม

คนที่คิด และทำได้จริง ตลอดกระบวนการนี้ จะต้องมีการล้างกุศลจิตสั่งสมมาสูง อย่างต่อเนื่อง จึงขอกล่าวชื่นชมด้วยความศรัทธาจากใจจริงไว้ ณ ที่นี้

ส่วนเนื้อหาด้านในโดยภาพรวม บอกถึงชัยชนะของผู้เขียนที่ผ่านทุกข์ในอดีตมาได้ โดยใช้หลักธรรมเป็นเครื่องเยียวยา ปัจจุบันเธอจึงมีชีวิตอยู่อย่างผู้มองเห็นแสงสว่างในอนาคต

เนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ มีประโยชน์มากไม่เพียงเฉพาะเป็นยาใจ ให้ผู้อ่านที่กำลังมีโรคกายรุมเร้าเท่านั้น แต่ยังเหมาะต่อการเป็นสัญญาณเตือนภัยเบื้องต้นให้ผู้คนได้รู้ตัว หมั่นหันมาสำรวจตรวจใจตนเอง ว่าวิถีชีวิตที่กำลังดำเนินอยู่ด้วยความเคยชินทุกวันนี้ กำลังป้อนพิษให้ตนเอง และคนรอบข้างหรือไม่

ผู้ปวยที่รู้ว่าตนเองเป็นโรคอะไร และมีความปรารถนาจะอยู่รอดต่อไป ย่อมให้ความร่วมมือกับหมอที่ให้การดูแลรักษา ฉนั้นใด ผู้ที่รู้ตัวเองแล้วว่า กำลังหลงทาง มีประพฤติกรรมบางอย่างผิดปกติ ย่อมพยายามแก้ไข หาทางออกที่ดี

ให้กับตนเองได้ในที่สุด

ส่วนประกอบของยา มีอยู่ในทุกบรรทัด และทุกย่อหน้า ขอเชิญพิจารณานำมาปรุงให้เหมาะกับธาตุและต้นทุนคุณธรรม ตามอัธยาศัย จะได้ไม่ต้องทนทุกข์ต่อไป อีกนาน....

อริยาภรณ์ สิทธิธรรมพิชัย

www.dhamaforlife.com

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ พระอาจารย์ไพศาล วิสาโล, พระอาจารย์
กฤษ นิยมโล, ท่านอาจารย์วสิน อินทสระ, ท่านอาจารย์พรเลิศ ฉัตรแก้ว,
คุณดนัย จันท์เจ้าฉาย และ คุณอริยาภรณ์ สิทธิธรรมพิชัย เป็นอย่างยิ่ง
ที่ได้ให้ความเมตตาตลอดเวลาอันมีค่าของท่าน เพื่ออ่านและเขียนคำนิยมให้กับ
หนังสือเล่มนี้ โดยที่ไม่เคยรู้จักกับผู้เขียนมาก่อน

คำนิยมของท่านนั้น นอกจากจะช่วยให้คุณค่าให้กับเนื้อหาในหนังสือ
และทำให้ผู้มีจิตศรัทธา ที่ร่วมพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน มีความเชื่อมั่นในสิ่งที่
พวกเขาได้กระทำมากยิ่งขึ้นแล้ว ยังเป็นกำลังใจให้ผู้เขียน ตั้งใจในการประพฤติดี
ปฏิบัติชอบ ตามแนวทางของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อมุ่งสู่ความพ้นทุกข์ด้วย

โอกาสนี้ ผู้เขียนก็ขอขอบพระคุณ พี่ราภรณ์ วงศ์พัฒนาสิน ผู้มีบทบาท
สำคัญยิ่ง และพี่ชาติรี ลิวนิชย์ ที่เป็นเสมือนผู้ส่งไม้ผลัดแรก ในการทำให้บทความ
ของหนังสือนี้ได้ไปถึงผู้เขียนคำนิยมทุกท่านด้วย

ขออานุภาพคุณพระศรีรัตนตรัย และอำนาจแห่งบุญนี้ เป็นพลวปัจจัย
หนุนนำให้ทุกท่าน เจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ ปโมคะ สมหวังในสิ่งที่
ปรารถนา ทุกประการเทอญ

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ **พีธรรมบุญ กษีรสกุล** เป็นอย่างยิ่ง ที่ได้ริเริ่ม
เสนอปัจจัย เพื่อพิมพ์หนังสือ “ได้เวลา ชำระจิตชำระใจ” เผยแพร่เป็นธรรมทาน
รวมถึงกัลยาณมิตรผู้มีจิตศรัทธาทุกท่าน ที่ร่วมกันบริจาคทรัพย์ จนมียอดพิมพ์
สูงถึง 20,000 เล่ม

และขอบพระคุณ **พีวีพล พิทยธนากุล** แห่งโรงพิมพ์ชุมทองอุตสาหกรรม
และการพิมพ์ ที่มีกุศลจิตร่วมบุญ โดยยินดีรับพิมพ์หนังสือในราคาต้นทุน

ผู้เขียนขออนุโมทนากับทุกท่าน ที่มีส่วนร่วมในการพิมพ์และจัดทำ ขอ
อานิสงส์แห่งธรรมทานนี้ เป็นพลปัจจัยให้ท่านถึงพร้อมด้วยมรรคมงคลแปด
เพื่อประกอบกิจอันสูงสุดแห่งชีวิต นำตนให้พ้นจากทุกข์ทั้งมวลโดยเร็วเทอญ

การให้ธรรม ชนะการให้ทั้งปวง
รสแห่งธรรม ชนะรสทั้งปวง
ความยินดีในธรรม ชนะความยินดีทั้งปวง
ความหมั่นสัจแห่งตณฺหา ชนะทุกข์ทั้งปวง

คำนำ

ตามหลักพุทธศาสนานั้น “คน” ประกอบด้วย 2 ส่วนสำคัญ คือ “กาย” กับ “จิต (ใจ)” แต่คนส่วนใหญ่ มักให้ความสำคัญกับเรื่องของกาย ที่เป็น**รูปธรรม**กันมาก อาจเป็นเพราะว่าสามารถมองเห็นได้ชัดเจน และใช้ดึงดูดเพศตรงข้ามได้ ในขณะที่จิตนั้นเป็น**นามธรรม** ไม่อาจเห็นได้ด้วยตา จับต้องไม่ได้ และจะใช้ขอวโชคใครก็ได้ด้วย

จึงเป็นธรรมดาที่คนทั่วไป มักจะมีความ**ลำเอียง (กระเทว)** ไปให้ความสำคัญในเรื่องของกายมากกว่าจิต อย่างเพียงแค่วัดหัว ตัวร้อน เป็นอะไรนิดหน่อย ก็ต้องรีบไปหาหมอซื้อยามากิน เมื่อเป็นสิ่ว-ฝ้า-กระ ก็กระตือรือร้นไปคลินิกรักษา สรรหาเครื่องสำอางมาแต่งแต้มปกปิด ยามผิวหนังเหี่ยวย่น ไม่เต่งตึง ก็ต้องใช้ศัลยกรรมช่วยตกแต่ง ครั้นรูปร่างไม่ได้สัดส่วนเพรียวลม ก็ต้องรีบหาทางแก้ไข ทั้งเอ็กเซอร์ไซส์ ริดไขมัน อดอาหาร รวมไปถึงการฟิสิกซ์ค้นหาเครื่องแต่งกายมาอำพราง ซื้อเครื่องประดับมาสวมใส่ เพื่อให้กายดูดีขึ้น หรืออย่างน้อยก็ต้องคงสภาพ**เร็ดหรรดูสมาร์ท**ไว้ให้นานที่สุด

แต่เมื่อถึงคราวจิตมีความผิดปกติบ้าง กลับไม่ค่อยมีใครเหลียวแล ไม่เคยคิดจะหาทางแก้ไขปรับปรุง ได้แต่ปล่อยปละละเลย ให้**อุคมหมักหมมไปด้วยกิเลส โลก โกรธ หลง** จนเป็นเหตุให้ยึดเอาความต้องการของตัวเองเป็นหลัก กระทำในสิ่งที่เรียกว่าเห็นแก่ตัว เอาวัดเอาเปรียบ ทำร้ายร่างกาย-จิตใจผู้อื่นสัตว์อื่น ไปจนถึงทำลายธรรมชาติ ประพฤติผิดศีลธรรมจนชินชา และเห็นว่าเป็นเรื่องปกติของการดำรงชีวิตไป

ทั้งๆ ที่จริงแล้ว **คุณค่าของความเป็นคนนั้น อยู่ที่คุณภาพของจิต** มากกว่า หาใช้ลักษณะทางกายภาพ ที่สวยหล่อ สูงเด่นเป็นสง่า รูปร่างน่าหนัก ได้สัดส่วนน่ามอง ผิวพรรณขาวเนียนนุ่มนวลน่าสัมผัส หรือมีฐานะร่ำรวย ทรัพย์สินสมบัติมากมาย การศึกษาสูง ฯลฯ อย่างที่ผู้คนส่วนใหญ่หลงเข้าใจผิดเลย

เพราะคนเราเมื่อสิ้นอายุขัยต้องจากโลกนี้ไปแล้ว กายที่เราฟุ่มเฟือย **ประคบประหงมบำรุงบำเรออย่างดินนั้น จะต้องแตกสลายเป็นกายใหม่เอี่ยม เปลี่ยนรูปแปลงร่างไปตามแรงวิบาก (ผลแห่งกรรมที่ทำไว้แต่ปางก่อน)** ตลอดจนเงินทองสิ่งของมีค่าทั้งหลาย ที่มุงมั่นสะสมเก็บหอมรอมริบมาทั้งชีวิตนั้น ก็ต้องเปลี่ยนมือไปเป็นของคนอื่น เพราะอย่างมาก็เป็นได้แค่ “สมบัติพลัดกันชม” เท่านั้นเอง

จะมีก็เพียงจิต ซึ่งเราไม่ค่อยได้ใส่ใจให้ดีนี่แหละ **ที่ยังคงเกิด-ดับ เกิด-ดับ สืบเนื่องจากจิตเดิม หากใครเคยมีจิต*** ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมอย่างไร ก็จะเป็นอยู่อย่างนั้น เหมือนดั่งมรดกที่ถ่ายทอดให้ใครไม่ได้ จะสละตัดสะบัดยังงี้ก็ไม่หลุด ต้องติดตาม (เป็นตังเม) ไปในภพภูมิใหม่ หรือชาติต่อๆ ไป ด้วยเสมอ

* ความประพฤติ, พื้นนิสัย หรือพื้นแพแห่งจิตของคนทั้งหลายที่หนักไปด้านใดด้านหนึ่ง แตกต่างกันไปคือ

1. **ราคะจิต** ผู้มีราคะเป็นความประพฤติปกติ (หนักไปทางรักสวยรักงาม มักติดใจ)
2. **โทสะจิต** ผู้มีโทสะเป็นความประพฤติปกติ (หนักไปทางใจร้อนขี้หงุดหงิด)
3. **โมหะจิต** ผู้มีโมหะเป็นความประพฤติปกติ (หนักไปทางเหลวซึ้งมึนเมา)
4. **สัทธาจิต** ผู้มีศรัทธาเป็นความประพฤติปกติ (หนักไปทางน้อยใจเชื่อ)
5. **พุทธิจิต** ผู้มีความรู้เป็นความประพฤติปกติ (หนักไปทางคิดพิจารณา)
6. **วิตะกจิต** ผู้มีวิตกเป็นความประพฤติปกติ (หนักไปทางคิดจับจดฟุ้งซ่าน)

จึงเป็นเรื่องเปลืองเวลาไร้ค่าเปล่าประโยชน์ ที่คนเราจะใช้ชีวิตสาละวน
ทุ่มเตกรางวัลให้กับสิ่งที่ไม่ใช่สาระ เพราะเป็นเพียงเปลือกนอกที่หลอกลวง
กลวงโบ๋ เป็นของเก๊ของปลอม แต่กลับเฉยเมยละเลยในแก่นแท้ที่สำคัญยิ่ง

นาที่ยังไม่สายเกินไปนะ หากจะลงขยับเขยื้อน เคลื่อนจากจุดที่เคยยืน
เคยยืน แล้วเบนเข็มหันมามองในมุมใหม่ โดยเริ่มจากการปรับความเห็น
ให้ตรงและถูกต้องเสียก่อน เห็นคุณค่าของสิ่งที่ล้ำค่า เห็นโอกาสในการสร้าง
บุญบารมีเมื่อได้เกิดเป็นคน มองให้ออกว่าสิ่งใดเป็นสาระ และควรทำควบคู่
ไปกับการดำเนินชีวิตประจำวัน

ยามใดที่กายป่วยเป็นโรคร้าย หากไม่รีบเยียวยารักษา ปล่อยให้ลูกหลาน
บานปลาย ก็ยากที่จะหายเป็นปกติได้... จิตที่ขำรุคบกพร่องก็เช่นกัน หากขึ้น
ปล่อยไว้นานวัน ไม่รีบชำระขัดเกลาให้่องใสผุดผาด ก็มีแต่ทางหายนะ
เท่านั้นเอง !

ไหนๆ ก็โชคดีมีบุญ ได้เป็นคนอีกครั้งแล้ว ถ้าไม่คิดจะพัฒนา ยกระดับ
จิตใจของตัวเองให้ได้ดีกว่าชาติก่อนๆ ก็นับว่าขาดทุนสูญเปล่า

พระพุทธเจ้าท่านก็ทรงตรัสเตือนแล้วว่า “...สังขารทั้งหลายมีความ
เสื่อมไปเป็นธรรมดา เธอทั้งหลายจงทำความไม่ประมาทให้ถึงพร้อมเกิด”
และ “วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เธอทำอะไรอยู่ ?”

ฉะนั้น จึงไม่ควรชักช้าเอื้อระเหยลอยชาย ปล่อยโอกาสอันดีให้หลุด
ลอยไป เพราะกิจสำคัญเร่งด่วน ที่เราทุกคนต้องกระทำก่อนธุระอื่นใด ก็คือ...
“ได้เวลา ชำระจิตชำระรู้ด” กันแล้ว

ปณยา

อสาเว สารมตินโน
สาเว จ อสารทสุสินโน
เต สารํ นาธิตจฺจนฺติ
มิจุฉาสงกปฺปโคจฺรา

ผู้ใดเห็นสิ่งที่ไม่เป็นสาระ ว่าเป็นสาระ
เห็นสิ่งที่เป็นสาระ ว่าไร้สาระ
ผู้นั้นมีความคิดผิดเสียแล้ว
ย่อมไม่ประสบสิ่งที่เป็นสาระ

สุขใจ... อยู่ไหน ไດ ?

ความคิดในวัยเด็กของใครหลายคน คงเป็นเหมือนกับฉัน ที่อยาก
เร่งวันเร่งคืนให้ผ่านไปไวๆ เพื่อจะได้โตเป็นผู้ใหญ่เสียที เพราะรู้สึกไม่ว่าจะทำ
อะไร ก็มักโดนห้ามปรามว่า *อย่า ! ไม่ได้ ! ไม่ได้ !* อยู่เสมอ เมื่อถึงคราวอยากจะทำ
ได้นั้นได้นี่ ก็ต้องแบมือขอเงินพ่อแม่ไปซื้อ ซึ่งก็ได้บ้าง อดบ้าง แล้วแต่อารมณ์
ของท่านว่าจะจอยหรือจืด เวลาอยากไปไหน ก็ต้องขออนุญาตรออนุมัติ
จากท่านอีก นานานๆ ถึงจะได้รับสัญญาอนุญาตไฟเขียวให้ไปโลดสัที้ !

ฉันก็เลยคิดตามประสาเด็กว่า การถูกขัดใจและไม่ได้สิ่งที่ต้องการนั้น
เป็นความทุกข์ ส่วนการได้อะไรสมใจอยาก คือความสุข จึงได้แต่ “รอ รอรอ”
และวาดฝันไว้ว่า เมื่อโตเป็นผู้ใหญ่ ฉันก็คงจะมีแต่ความสุข เพราะว่าได้ทำอะไร
ตามใจตัวเอง ไม่ต้องไปพะเน้าพะนอ ขอพึ่งพาจากใครอีก

ทุกวันนี้ เวลาเห็นเด็กทำหน้ามึนตึ๊ง ฉันจะเข้าใจและเห็นใจเขา แต่ก็
อดที่จะยิ้มในใจไม่ได้ เพราะย้อนไปเห็นภาพของตัวเองในอดีต ว่าเราเองก็เคย
ออกอาการแบบนั้นเหมือนกัน เวลาที่โดนพ่อแม่ขัดใจ ทำให้ต้องผิดหวัง

ปัจจุบัน ฉันได้โตเป็นผู้ใหญ่สมใจนึกแล้ว ฉันมีงานมีการทำ หาเงินเลี้ยง
ตัวเองได้ จึงไม่ต้องไปง้อใคร ถึงแม้จะไม่มีทอง แต่ก็พอมีเงินไว้ใช้จ่ายใช้สอย
ฉันมีบ้าน มีรถยนต์ มีหลายสิ่งหลายอย่างตามความต้องการ หรือจะเรียกกว่ามี
เงินเกินจำเป็นก็ยังได้ ฉันอยากทำอะไร อยากไปไหน ก็โลดเล่นได้เลย ไม่ต้องมา
นั่งลุ้นนอนรอ เพื่อดูทิศทางการเคลื่อนไหวของใบหน้าพ่อแม่ ว่าจะสายซ้าย-ขวา
เหมือนพัดลม หรือพยักขึ้น-ลงเหมือนลิฟท์ อีกต่อไป

ฉันก็รู้สึกว่ามีสุขดินะ... แต่ปัญหามันอยู่ตรงที่ว่า ไม่ยกเหมือนกับ
ที่คิดไว้ในวัยเด็กเลยนี่นา !

ก็เพราะความสุขที่ฉันได้รับนั้น ที่แรกก็เหมือนกับว่ามันเต็มเปี่ยมจนล้น
เอ่ออยู่ในใจ โฉนมันจึงค่อยๆ ลดน้อยถอยลงไป ตามวันเวลาและความสนใจ
ที่ฉันมีต่อสิ่งนั้น ยิ่งนานวันเข้า ความสุขที่เคยมี “ท่วมท้น” ก็กลายเป็นความ
“เคยชิน” จนเฉยเมย แล้วในที่สุด ฉันก็จะเริ่มหันไปหาสิ่งใหม่ ๆ มาทดแทน อยู่ร่ำไป

ไม่ว่าเธอจะเป็นเหมือนฉันบ้างไหมนะ ?

ที่มักรู้สึก ว่า สุขมันพร่องได้ ! ราวกับว่ามีรูรั่วไหลพรุนไปหมด
เพราะมันต้องคอยเติมให้เต็มอยู่เรื่อย ไม่ต่างกับถังซักโครกที่รั่วซึม ต้องคอย
รักษาระดับน้ำให้ได้ปริมาณอยู่เสมอ ดูเหมือนว่าความสุขมันไม่เคยจริงใจอยู่กับ
ฉันนาน ๆ เลยสักครั้งเดียว

เพราะเหตุนี้ จึงทำให้ฉันต้องดิ้นรนไขว่คว้า หาความสุขใหม่ ๆ มาทดแทน
บ่อย ๆ ซึ่งก็มักจะหนีไม่พ้นไปจากการ “ได้ในสิ่งที่อยาก” และ “ทำในสิ่งที่ต้องการ”
วนเวียนซ้ำซากไปมาอยู่แค่นั้น

จนวันหนึ่ง มันมีเหตุที่ทำให้การดิ้นรนของฉันต้องชะลอลงโดยไม่ต้อง
ตะเบรก เพราะจู่ ๆ ก็มีก้อนเนื้อแข็ง ๆ ที่ไม่ได้รับเชิญ มาโผล่หัวแสดงตัวที่
บริเวณลำคอก้อนหนึ่ง จนหลายคนร้องทัก ทำให้ฉันต้องรีบไปให้หมอสนับสนุน
หาสาเหตุ ซึ่งหมอเองก็ไม่แน่ใจ เลยต้องตัดเนื้อเยื่อบางส่วนในจมูกไปตรวจ

ผลแล็บที่ออกมา ราวกับโดนฟ้าผ่าลงกลางใจ เพราะว่าไอ้เจ้าก้อนเนื่อนั้น ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่มันคือ*ม้าเร็ว*ที่ส่งข่าวมาบอกว่า **เซลล์มะเร็งได้ยกพลขึ้นบกที่หลังโพรงจมูกของฉันเข้าให้แล้ว**

เพื่อความแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ ว่าฉันได้รับเกียรติจากมะเร็งจริง ๆ จึงต้องทำการ*รีเช็ค* ตรวจซ้ำอีกครั้งกับหมอท่านอื่นในโรงพยาบาลอีกแห่งหนึ่ง ผลลัพธ์ก็ออกมาตรงกันเป๊ะ ! ไม่น่าจะผิดพลาดแล้ว

โฮ ๆ ! คราวนี้ทำใจลำบาก อะไรงั้นนี่ ! นู๋หรืผีนกยูงช่ายามวนก็ไม่สูบ เหล้าเปียร์ไวน์บรันดี้ก็ไม่จิบ สิ่งอบายมุขเสพติดมีนเมาทั้งหลายก็ไม่แตะ อุดส่าห์ประพดิตัวดีเป็น*ศรีแก่ชาติ ศาสน์ กษัตริย์* แล้วทำไมถึงต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ *

“ดู ดู ดู...ดูมันทำ ทำไมถึงทำกับฉันได้?”

ณ เวลานั้น ฉันไม่มีอารมณ์มาร้องเป็นเพลงแบบนี้หรอกนะ เพราะสิ่งที่ต้องเร่งทำเหนืออื่นใดก็คือ รีบกำจัดเซลล์มะเร็งให้ได้เสียก่อน อย่าปล่อยยั้ให้มันลุกลามบานปลายมากไปกว่านี้ “ออกไป ๆ ๆ”

แล้วในเวลาไม่นานนัก ฉันก็ถูกความจำเป็นบังคับ ให้ต้องย้ายถิ่นฐานไปพำนักรักษาตัว อยู่ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ย่านพหลโยธิน

ระหว่างที่นอนรักษาตัวอยู่นั้น โลหิตเจ้ากรรมก็ดันทุรังออกมาทางจมูก

* ที่จริงมันมีสาเหตุนะ ถ้าอยากรู้ ก็ต้องติดตามบทต่อไป

มากซะจนคุณหมอท่านต้องรีบเอาผ้าก๊อซ (Gauze) มาอุดรูไว้ กันเลือดไหลไม่หยุด ซึ่งเค้าเรียกเป็นภาษาทางการแพทย์ว่า “แพ็กจุก” จากนั้นท่านก็แนะนำให้ฉัน “หายใจทางปาก” แทนไปพร่างๆ ก่อน

ก็เป็นที่รู้กันอยู่ว่าปากนั้นกว้างกว่าจุก 2 รูมาก แถมยังไม่มีขนที่เป็นเสมือนไส้กรองอากาศด้วย โอกาสที่ฝุ่นละอองและเชื้อโรค จะเข้าไปในร่างกายก็มีมากกว่ากันเยอะ ถึงแม้ว่าการใช้ปากช่วยหายใจแทน มันจะไม่เวิร์คนัก แต่คุณหมอต่านก็คงจะพิจารณาไตร่ตรอง อย่างถี่ถ้วนรอบคอบแล้วว่า ยังดีเสียกว่าที่จะให้ฉันไป “ยี้มจุกคนอื่นหายใจ” นะ เธอว่ามั๊ย ?

ช่วงเวลานั้น ปากของฉันทำงานหนักมาก เพราะนอกจากจะใช้พูดใช้กิน เป็นกิจวัตรประจำวันตามปกติแล้ว ยังต้องคอยดื่มนอกซิเจนเข้า และไล่คาร์บอนไดออกไซด์ออกอีกด้วย

ก็เป็นธรรมดาของคนไข้ป่วย ความอยากต่างๆ ที่เคยมี เช่น อยาก รวย อยากได้นั่นได้นี้ อยากไปเที่ยวไกลๆ ทั้งหลายแหล่ มันก็แทบหายเป็นปลิดทิ้ง โดยไม่ต้องนิมนต์พระมาเทศน์ให้ฟังเลย จะเหลือไว้ก็แค่เพียง 2 อย่าง คืออยากหายจากโรคไวๆ กับอยากกินให้อร่อย เท่านั้นเอง

ซึ่งก็เป็นเรื่องดี ที่ช่วยให้ฉันได้หยุดพฤติกรรม “ตามล่าหาความสุข” ของตัวเองไปชั่วคราว เพราะยังมีเรื่องอื่นที่น่าสนใจมากกว่า คือผลที่จะได้รับจากการรักษา โดยวิธีฉายรังสี 43 ครั้ง แคมเคมีบำบัดอีก 7 หน

ถ้าผลออกมาดี ฉันก็รอดตัวไป ...แต่ถ้าออกมาแย่ ฉันก็คงยังเชียด
ไม่มีโอกาสได้มาบอกเล่าประสบการณ์แบบนี้แล้ว

ระหว่างการต่อสู้ปลูกกล้าเพื่อเอาชนะมะเร็งให้ได้นั้น ชีวิตของฉันก็ต้อง
ไปๆ มาๆ ระหว่างบ้านกับโรงพยาบาล อยู่เป็นประจำ

แล้วคืนหนึ่ง ขณะที่ฉันได้กลับมานอนอยู่บ้าน ก็รู้สึกว่าตัวเองหายใจ
ติดขัดลำบากมาก ไม่สะดวกเหมือนแต่ก่อน คล้ายๆ กับว่า *รูจมูกมันใกล้ตีบตัน*
เต็มที ครั้นจะกลับไปหายใจทางปากอีก ก็คงไม่เข้าท่านัก

ไม่น่าเชื่อ ! ว่าในช่วงที่จมูกกำลังมีปัญหา หูตาของฉันกลับสว่างไสวยิ่งกว่า
สปอตไลท์ มันทำให้เห็นชัดในสิ่งที่เคยมองข้ามไปว่า...

ที่จริงแล้วความสุขที่ฉันวิ่งไล่ตามมาตลอดชีวิตนั้น ไม่ได้อยู่ไกล
จากฉันเลย แต่มันเป็นเหมือน “เส้นผมบังภูเขา” ที่มีติดตัวฉันมาตั้งแต่เกิดแล้ว
ต่างหาก ซึ่งสิ่งนั้นก็คือ การที่ฉันสามารถหายใจได้สะดวกเป็นปกตินี้เอง

การได้สูดลมหายใจเข้าๆ ลึกๆ จนเต็มปอด แล้วค่อยๆ ปล่อยลมออก
อย่างราบรื่นไม่มีการสะดุดนั้น นับว่าเป็นความสุขที่ยอดเยียมของชีวิตแล้ว

เธอฟังแล้วก็คงจะคิดว่าฉันเพี้ยนจนแพ้อะไร สงสัยเพลอกินยาหมดอายุ
อีกทั้งไม่เชียวขาดมั้ง ? เอาอะไรมาพูด มันจะเป็นไปได้อย่างไร ที่การหายใจของ
คนเราจะกลายเป็นความสุขได้ ?

ถ้าเธอไม่เชื่อฉัน จะลองกลั่นใจดู ไม่ให้ลมเข้า-ออก สัก 10 วิ. ก็ได้นะ !

มาวันนี้ ความคิดของฉันได้เปลี่ยนไปจากวัยเด็กแล้ว ที่เคยหลงว่า ความร่ำรวยเงินทอง การได้มาซึ่งสิ่งของ หรือได้เป็น ได้ทำในสิ่งที่ต้องการทั้งหลาย นั้น จะนำมาซึ่งความสุข... แต่แท้ที่จริงแล้วมันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย ทั้งหมด ก็เป็นแค่เพียงเรื่องที่ฉันคิดเป็นตุเป็นตะขึ้นมาเอง

เพราะฉันเริ่มเห็นชัดแล้วว่า ไม่ว่าจะเป็นเงินแบงก์สิบถึงแบงก์พัน ที่เคยผ่านมือฉันมาตั้งแต่เด็กจนโตนั้น อย่างมากก็ได้แค่เพียงระบุไว้ว่า... “ธนบัตร เป็นเงินที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย” ไม่เคยได้บอกสักนิดว่า “เป็นสิ่งที่สามารถซื้อความสุขได้” เลยสักใบเดียว

บ้านหลายหลังที่ฉันเคยพักอาศัย ก็ไม่เคยมีสัญญารับประกัน จากผู้รับเหมาฯ คนไหน ว่าจะให้ความสุขแก่ผู้อาศัยตั้งแต่เริ่มเข้าอยู่ หรือรอตต์หลายคันที่ฉันเคยขับมา ก็ไม่มีผู้ผลิตค่ายใด กล้าการันตีความสุขให้กับผู้ขับซีระหว่างการใช้งาน

นาฬิกาเป็นสิบเรือนที่ฉันได้ใส่มา ก็ไม่มีเรือนใดที่ออกใบรับประกันความสุขให้แม้แต่นาทีเดียว รวมไปถึงเสื้อผ้าที่ฉันมีแทบล้นตู้ และรองเท้าอีกหลายคู่ หรือแม้แต่ทีวีจอแบน มือถือรุ่นล่าสุด กระเป๋าแบรนด์ดังแพงหูฉี่ เครื่องสำอางชั้นนำ ฯลฯ ก็ไม่มีสินค้าใดๆ เคยติดป้ายว่ามีคุณสมบัติ “สามารถให้ความสุขแก่ผู้ซื้อ” แม้แต่น้อย

แล้วทำไมฉันถึงได้หลงтикตกเอาว่า สิ่งเหล่านั้นจะสามารถให้ความสุขกับฉันได้ก็ไมรู้ ? อย่างนี้นั่นน่าเอามะเหงกเขกกบาลตัวเองสักเปกมัย ?

อย่าดีกว่า เพราะวันนี้ฉันได้รู้ซึ่งแล้วว่า **ความสุขของคนเรานั้น มันไม่ควรไปหวังพึ่ง “สิ่งภายนอก” ที่ได้มา มี หรือมากมายหรอก แต่มันควรอยู่กับ “สิ่งภายใน” ซึ่งเรียกว่า “ใจ” (ที่รู้จักพอ) ของเรามากกว่า**

ไม่เพียงเท่านั้นนะ ! ฉันยังรู้สึกอีกว่า **คนเราจะสามารถมีความสุขได้ง่ายดายยิ่งขึ้น ขณะที่กำลังอยู่ในห้วงวังวนของความทุกข์** เช่น เวลาที่เธอกำลังท้องเสียอย่างรุนแรง แต่ไม่สามารถหาที่ปลดทุกข์ได้ (ลองนึกภาพตามไปด้วยนะ จะได้เข้าใจความรู้สึกได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะทุกคนคงมีประสบการณ์เช่นนี้มาแล้ว)

ณ เวลานั้น คงไม่มีใครโยยหาเงินล้าน สวรรค์วิมาน หรือรถสปอร์ตคันหรูแน่ จริงมั๊ย ? เพราะมัวแต่ร้องโยยหวนในใจว่า **“สุขาอยู่ไหนไต่ ? สุขาอยู่ไหนไต่ ?”** เป็นแน่แท้ คงขอเพียงแค่พื้นที่เล็กๆ แคบๆ ที่ปลอดสายตาคน และพอจะนั่งยองๆ ได้ ...เท่านั้นก็เป็นความสุขสุดสุดแล้ว !

ตอนนี้ฉันเริ่มรู้สึก **“สบายกาย” และ “เบาใจ” ขึ้นเยอะ** เพราะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยกับการวิ่งไล่ตามล่าหาความสุขอีกต่อไป ฉันตระหนักได้แล้วว่า... **ความสุขของฉัน มันควรอยู่กับการได้ “เห็นคุณค่า” และ “รู้จักพอใจ” ในสิ่งที่มีอยู่ เป็นอยู่ ต่างหากละ !**

แค่การ**มีร่างกายที่แข็งแรง** เป็นปกติ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ไม่ต้อง

เสียเวลาเงินทองไปกับการรักษา ค่าหยูกยา... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การได้**มีครอบครัวที่อบอุ่น** มีพ่อแม่พี่น้องรักใคร่ปรองดอง คอยเป็นห่วงเป็นใย ช่วยเหลือดูแลกัน ... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การได้**อยู่ในสังคมและสิ่งแวดล้อมดี ๆ** มีเพื่อนฝูงที่รู้ใจ จริงใจ ไม่เอารัดเอาเปรียบกัน ... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การได้**ทำอาชีพสุจริต** หาเลี้ยงตัวเองได้ โดยไม่ต้องเป็นภาระกับใคร อยู่กินแบบเศรษฐกิจพอเพียง ไม่ต้องร่ำต้องรวย ไม่ต้องมีหนี้สิน ... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การได้**เห็นเด็ก ๆ วิ่งเล่น** หัวเราะสนุกสนาน เห็นผู้คนยิ้มแย้มแจ่มใส ทักทายกันด้วยความเป็นมิตรไมตรี ... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การได้**อยู่ในสถานที่เงียบสงบ** ไม่วุ่นวายโกลาหล ได้มีเวลาอยู่กับตัวเอง บ้างเป็นพัก ๆ ... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การได้**ยีนเสียงนกร้อง** ได้กลิ่นดอกไม้อหอม เห็นใบไม้พลิ้วไหว เห็นทุ่งหญ้าเขียวขจี ดูรวงข้าวสีทอง มองฟ้าใสเมฆสวย เห็นพระอาทิตย์ตกยามเย็น มองดวงจันทร์ยามค่ำ แหงนดูดาวบนท้องฟ้า ... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การได้**ตื่นเข้ามาทำบุญใส่บาตร** ได้สวดมนต์ไหว้พระ ให้ทาน รักษาศีล

เจริญภาวณา ทำประโยชน์ให้ส่วนรวม ได้**บริจาคโลหิตแก่ผู้เจ็บป่วยประสบภัย**
บริจาคร่างกายอวัยวะต่าง ๆ หลังจากสิ้นชีวิต เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ยังอยู่ ...
เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

การไม่ต้องพะวักพะวน หมกมุ่น ดิ้นรนทะยานอยาก การลด ละ เลิกได้ในสิ่งที่เกินจำเป็น เกินพอดี... เท่านั้นก็เป็นความสุขแล้ว

ถ้าคนเรารู้จักพัก และหยุดไถ่ล่าไขว่คว้า แล้วหันมา**เขียนที่เข้าตา ชัดสนิม**
ที่เกาะกินใจมานานออกไป ก็จะประจักษ์ชัดแจ้งได้ด้วยตัวเองว่า **ความสุข**
นั้นกระจายอยู่รอบตัวเราเต็มไปหมด และไม่เคยหนีหายไปไหนเลย เราเอง
ต่างหากละ ที่ได้แต่หลงมัวเมามืดบอด มองข้ามสิ่งวิเศษที่อยู่ใกล้ตัวไป เหมือน
อยู่กับเกลือแท้ ๆ แต่ดันดันดันไปหาต่างกินตั้งไกล

วันนี้ ฉันเริ่มสำนึกรู้สึกตัวแล้วว่า ได้คิดผิดและหลงทางไปไกลมาก...ที่เคย
กล่าวไว้ซะว่า ความสุขไม่เคยจริงใจกับฉันนั้น มันไม่ใช่หรอก แต่**ฉันเองต่างหาก**
ละ... ที่ไม่เคยเหลียวแลและจริงใจกับความสุข ที่ได้รับเลยสักครั้งเดียว !

ในวันใดวันหนึ่ง ที่เราได้รู้ชัดแจ้งถึงความจริงเหล่านี้แล้ว ก็คงไม่มีใคร
ต้องเสียเวลาพร่ำบ่นเพื่อหาอีกต่อไปว่า “**สุขจำอยู่ไหนใด ? สุขจำอยู่ไหนใด ?**”

อตถุมหิ ชาตมฺหิ สุข สหยา
ตฺถุจฺจํ สุขํ ยา อิตฺติเรน
ปฺปญฺญํ สุขํ ชีวิตสงฺขมฺหิ
สพฺพสฺส ทฺภุขสฺส สุขํ ปหานํ

มีเพื่อนตาย ก็มีความสุข
ยินดีเท่าที่หามาได้ ก็มีความสุข
ทำบุญไว้ ถึงคราวจะตาย ก็มีความสุข
ละทุกข์ได้ทั้งหมด ก็มีความสุข

เกร็ดเล็กน้อยเกี่ยวกับมะเร็ง

เพื่อเป็นประโยชน์ สำหรับผู้ที่อาจจะกำลังป่วยหรือมีคนรู้จักใกล้ชิดเป็นมะเร็ง ฉะนั้นในฐานะรุ่นพี่ที่ผ่านประสบการณ์วัดดวงวัดใจมาแล้ว ยอยากจะฝากแง่คิดเคล็ดลับไว้ เพื่อช่วยในการปฏิบัติตัวปฏิบัติใจให้เอาชนะมะเร็งได้ ดังนี้

1. **รู้เขารู้เรา** ต้องรู้เหตุปัจจัยของการเกิดมะเร็งเสียก่อนว่า อะไรเป็นตัวกระตุ้น อะไรที่ช่วยชะลอ

1.1 อาหาร

- เลือกรับประทานอาหารแต่อาหารที่มีคุณประโยชน์ครบถ้วนตามหลักโภชนาการ เช่น พืช ผัก ผลไม้ต่างๆ เป็นต้น
- หลีกเลี่ยงเนื้อสัตว์ใหญ่ เช่น โค กระบือ สุกร เป็ด ไก่ ฯลฯ ที่มีส่วนผสมของสารเคมี สารเร่งเนื้อแดง เร่งการเจริญเติบโต และเชื้อโรคต่างๆ ซึ่งมีผลเสียอย่างร้ายแรงต่อร่างกาย เมื่อรับประทานเข้าไป
- หลีกเลี่ยงอาหารที่มีส่วนผสมของวัตถุกันเสีย สารกันบูด ดินประสิว บอแรกซ์ ยาฆ่าแมลง สารเคมีต่างๆ รวมถึง อาหารประเภททอด ที่ใช้น้ำมันเก่า-ซ้ำ น้ำมันสีเขียว-ดำ และอาหารที่ปิ้ง ย่าง จนไหม้เกรียม
- ไม่ควรรับประทานอาหารชนิดเดิมซ้ำๆ ติดต่อกันเป็นประจำ เช่น วันจันทร์ พุร่ สุกร่ กะเพราไก่ไข่ดาว อังคาร พุ่ หัสนุ่ เสาร์ ไข่ดาวกะเพราไก่ อย่างนี้ไม่ดีแน่ ขอบอก !

- **ข่าวดี** การรับประทานไข่ขาว จะช่วยกระตุ้นปริมาณเม็ดเลือดขาวให้มีจำนวนมากขึ้น *

1.2 อากาศ

พยายามอยู่ในที่มีอากาศบริสุทธิ์ ถ่ายเท ไหลเวียนสะดวก ปราศจากมลพิษ เช่น ฝุ่นละออง เขม่า คาร์บอน คาร์บอนหริ์ ท่อไอเสีย แก๊สพิษต่างๆ

- หลีกเลี่ยงการสูดดมกลิ่นที่ฉุนและรุนแรง เช่น สีนํ้ามัน กาว ทินเนอร์ นํ้ามันสน หมึกพิมพ์ เป็นต้น

- **ข่าวไม่ค่อยดี** เกสรดอกไม้ อาจทำให้ปริมาณเม็ดเลือดขาว ต่ำลงได้ **

1.3 อารมณ์

- หมั่นสังเกตอารมณ์ของตัวเองอยู่เสมอ อย่าปล่อยให้เกิดความเครียดบ่อยๆ หรือเกิดการสะสมต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน เพราะอารมณ์แบบนี้ช่วยปลูกเร้ามะเร็งให้ตื่นขึ้น หรือฟื้นคืนชีพได้ดีนักเชียว

- เวลาที่อยู่ในโรงพยาบาล พยายามสร้างอารมณ์ให้เหมือนดูกับว่าตัวเองกำลังไปพักผ่อนอยู่ในโรงแรมที่โหดหรูๆ ซึ่งมีพนักงานคอยดูแลอย่างดี ทำตัวให้เป็นเหมือนคนปกติ และควรกระหยิ่มยิ้มย่องว่า การได้ดูหนัง ฟังเพลง อ่านหนังสืออย่างสงบ โดยไม่ต้องวุ่นวายกับภารกิจการงานนั้น เป็นโอกาสที่หาได้ยากยิ่งนัก

2. จิตเป็นนาย กายเป็นบ่าว ต้องรู้ว่าตัวตนความเป็นคนของเรานั้นประกอบด้วยกายและใจ ซึ่งมี “ใจเป็นใหญ่ ใจเป็นประธาน” และ “สรรพสิ่ง

*.** เป็นคำแนะนำที่ฉันได้รับ ขณะรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล เพื่อความแน่ใจ ควรตรวจสอบข้อมูลจากแพทย์ของท่านอีกที

สำเร็จได้ด้วยใจ”

- ผู้ที่กำลังเป็นมะเร็ง ควรระลึกไว้เสมอว่า มีเพียง 2 ทางเลือกเท่านั้น คือ “หายจากโรค” กับ “หายจากโลก” ซึ่งมี “ใจ” เป็นผู้ชี้วัด ถ้ากำลังใจดีเยี่ยม มีอารมณ์ขัน หัวเราะได้ โอกาสรอดก็สูง แต่ถ้าใจห่อเหี่ยว ท้อแท้ สิ้นหวัง การที่จะต้องพูดว่า “บ้ายบายโลกาก่อน” ก็มากตามไปด้วย

- **ความกลัวทำให้เสื่อม** มะเร็งไม่ใช่เรื่องน่ากลัว เพราะเป็นเพียงเซลล์ในร่างกายที่มีอาการผิดปกติ แต่สิ่งที่น่ากลัวกว่าคือ ความกลัวเมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็ง เพราะเป็นอุปสรรคสำคัญ ในการรักษาให้หายขาดอย่างแท้จริง

3. **ทำตัวเป็นนักสร้างภาพ** วิธีการนี้ คิดค้นขึ้นโดยนายแพทย์โอ.คาร์ล ไชมอนตัน นักรังสีวิทยาผู้เชี่ยวชาญทางด้านเนื้องอก แพทย์ที่มีชื่อเสียงทั่วโลก ในด้านการใช้จิต-กายรักษาและบำบัดโรคมะเร็ง ท่านเป็นผู้อำนวยการศูนย์วิจัย และแนะนำโรคมะเร็งแห่งนครดัลลาส รัฐเท็กซัส ซึ่งสามารถใช้ได้ผลมาแล้วสำหรับใครหลาย ๆ คน รวมทั้งตัวฉันเองด้วย นั่นก็คือ **“ใช้จิตในการสร้างภาพ”** โดยขณะที่กำลังทำการรักษาด้วยการฉายรังสีนั้น ให้เราใช้พลังทางจิตจินตนาการ ...

- สร้างภาพว่ากระสุนรังสีเล็ก ๆ จำนวนล้าน ๆ ลูก กำลังยิงถล่มไปที่เซลล์มะเร็งในร่างกาย ทำให้เซลล์เหล่านั้นสับสั่นและอ่อนแอลงไปเรื่อย ๆ ขณะที่เซลล์อื่นๆ ซึ่งเป็นเซลล์ปกติที่อยู่ในบริเวณเดียวกัน ไม่ได้รับการกระทบกระเทือนจากกระสุนรังสีเลย และยังสามารถต่อสู้กับเซลล์ที่เป็นโรคอย่างแข็งขัน พร้อมกับซ่อมแซมเนื้อเยื่อไปด้วย

- สร้างภาพว่าเม็ดเลือดขาว กำลังต่อสู้และเอาชนะเซลล์มะเร็งที่อ่อนแอให้พ่ายแพ้ไป แล้วเคลื่อนย้ายเซลล์ที่ตายแล้วเหล่านั้นไปที่ตับ-ไต และค่อย ๆ กำจัดออกไปจากร่างกายทีละน้อยจนหมดสิ้น

ฉันขอเพิ่มเติมอีกนิด สำหรับผู้ที่ได้รับผลข้างเคียงจากการฉายรังสี หรือ เคมีบำบัด ก็สามารถนำไปประยุกต์ใช้จิตช่วยสร้างภาพได้เหมือนกัน เช่น

- ถ้าเจ็บคอ ก็สร้างภาพว่า มีลำธาร น้ำตก กำลังไหลริน สร้างความชุ่มชื้น ในลำคอตลอดเวลา

- ถ้าผมร่วง ก็สร้างภาพว่า บริเวณหนังศีรษะของเรา ผลิตยางเหนียว ๆ ขึ้นมา เพื่อยึดเกาะรากผมไว้ไม่ให้หลุดร่วงโดยง่าย

- ถ้ามือเท้าชา ก็สร้างภาพว่า มีมือใครสักคนมาช่วยนวดให้ผ่อนคลาย เพื่อเลือดลมไหลเวียนได้สะดวกขึ้น

4. **มองโรคในแง่ดี** คิดเสียว่า ยังดีกว่าเป็นโรคอื่นที่การแพทย์ยุคปัจจุบัน ไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ และควรคิดต่อไปว่า ก็เพราะมะเร็งไม่ใช่เหรอ ? ที่ช่วยให้เรา...

- ได้ฝึกความอดทน ต่อสู้กับความเจ็บปวด ความทุกข์ยากทางกาย และใจ

- ได้รู้จัก “กินเพื่ออยู่” ไม่ใช่ “อยู่เพื่อกิน” เนื่องจากประสาทการรับรู้ส ได้สูญเสียไปหมดสิ้น (ยกเว้นแต่ “รสเค็ม” เท่านั้น ที่กลับรับรู้ได้เป็นพิเศษ)

- ได้เห็นความไม่แน่นอนของสรรพสิ่ง และสอนให้เราเป็นคนไม่ประมาท รู้จักใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า

- ได้รู้ว่าใครเป็นผู้ที่ “รักและห่วงใยในตัวเรา” อย่างแท้จริง

5. **หมั่นทำสมาธิเป็นประจำ** เพราะนอกจากจะทำให้จิตสงบใจสบาย ระบบการควบคุมสติและอารมณ์ดีขึ้น ช่วยลดความหวาดกลัววิตกกังวลได้แล้ว วงการแพทย์สหรัฐอเมริกา ยังพบว่า มีผลดีต่อสมอง เพิ่มภูมิคุ้มกันโรคในร่างกาย

ให้สูงขึ้น และยังช่วยควบคุมอาการเจ็บป่วยจากโรคต่าง ๆ ได้อีกด้วย

6. **สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม** เมื่อเกิดมาแล้ว ก็ย่อมมี แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา ไม่มีใครจะข้ามพ้นสิ่งเหล่านี้ไปได้ ไม่ว่าผลของการรักษา จะออกมาเป็นบวกหรือลบ หัวหรือก้อย หมูหรือจ่า ก็ควรจะปล่อยวางและ เต็มใจยอมรับว่า ไม่ใช่เป็นเพราะ “โชคดี” หรือ “เคราะห์ร้าย” หรือก แต่มันคือ “วิบาก” ที่เกิดจากเราเป็นผู้ลงมือกระทำ ก็แค่นั้นเอง

หนทางที่ถูกต้องและปลอดภัยที่สุด ก็คือ

- ไม่เบียดเบียน ทำร้าย ทำลายชีวิตผู้อื่นและสัตว์อื่น
- หลีกเลียงให้ห่างไกลจากปัจจัยทั้งหลาย อันเป็นต้นเหตุที่จะก่อให้เกิด ภาระหรือโรคภัยแรงต่าง ๆ ตามมา
- หมั่นคิด พุท และทำแต่ในสิ่งที่ดี มีสติรู้ตัวอยู่เสมอ
- ให้ทาน รักษาศีล เป็นกิจวัตรประจำวัน

อาโรคยปรมา ลาภา
ความไม่มีโรค เป็นลาภอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ

นพ.สมศักดิ์ จันทศิริ

คุณหมออารมณ์ดี ...ที่ตึกตื่นเที่ยงคืน ท่านยังกรุณาสละเวลาส่วนตัว
มาช่วยแพ็กจุก ที่เลือดไหลไม่หยุดให้ฉัน

ศาสตราจารย์เกียรติคุณ พญ.พวงทอง ไกรพิบูลย์

...ที่วางแผน จัดการเรื่องการฉายรังสี
และติดตาม ตรวจจตราไม่ให้มะเร็งแอบโผล่มาอีกตลอด 12 ปีที่ผ่านมา

นพ.อาคม เขียรศิลป์

...ที่ดูแลเรื่องเคมีบำบัด กำจัดมะเร็งให้ราบคาบ
ซึ่งเมื่อรักษาหายแล้ว ท่านได้ถามฉันว่า
“ไม่กลัวตายเหรอ ที่เลือดออกมากขนาดนั้น ?”
ฉันตอบท่านว่า “ไม่...เพราะว่าเกิดมาแล้ว ก็ต้องตายทุกคน !”

ศาสตราจารย์ นพ.ธีระวัฒน์ เหมะจุธา

...ที่ได้รับรักษาอาการเส้นโลหิตในสมองตีบ
(อันเป็นวิบากต่อจากมะเร็ง) ให้หายเป็นปกติ

พยาบาล-เจ้าหน้าที่ ในรพ.เมโย และรพ.ศูนย์มะเร็งกรุงเทพ

...ที่ช่วยดูแล อำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ

ผู้บริจาคโลหิต

...ที่เต็มใจจะละสิ่งมีค่าให้ โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ

มารดา บิดา พี่สาว พี่ชาย ภรรยา ญาติ มิตร ทุกคน

...ที่มีส่วนสำคัญในการให้กำลังใจ กำลังทรัพย์
เพื่อบรรเทาความทุกข์ทางกายและใจให้ฉัน ระหว่างต่อสู้กับมะเร็ง

...ที่อุตส่าห์ตระเวนหาของอร่อยๆ

มาบำรุงร่างกายฉันฝ่ายผม ทрудโหม

...ที่ช่วยเซ็ดล้างทำความสะอาดหลังขับถ่าย

ในเวลาที่คุณช่วยเหลือตัวเองไม่ค่อยได้

ฯลฯ

อนิจจา วต สงขาร

สังขารทั้งหลาย ไม่เที่ยงหนอ

ที่สุดในโลก

ใครที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกันหรือมากกว่าฉันขึ้นไป คงจะยังพอจำ คำขวัญวันเด็กที่ว่า **“เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า”** กับ **“เด็กดีเป็นศรีแก่ชาติ เด็กฉลาดชาติเจริญ”** กันได้ ซึ่งคำถามยอดฮิตในสมัยนั้น ที่เด็กแทบทุกคนจะต้องถูกถามก็คือ **“โตขึ้นหนูอยากจะเป็นอะไร ?”**

เด็กส่วนใหญ่ก็มักจะตอบว่า **อยากเป็นหมอ พยาบาล ทหาร ตำรวจ** อะไรประมาณนี้ แต่ก็มีเด็กผู้ชายบางคนที่ยื่นกับหนังสือปู่มาก จะบอกว่าเขาอยากเป็น **นักพากย์** เป็น **ยอดมนุษย์** หรือ **ไอ้ผัดแดงผัดเอ็กซ์** ส่วนเด็กผู้หญิงก็อยากเป็น **นางฟ้า สโนไวท์ เจ้าหญิง** เหมือนในนิทานที่ได้ฟังมา ซึ่งต่างกับยุคสมัยนี้มาก ที่ส่วนใหญ่แล้ว อยากจะเป็น **ศิลปิน นักแสดง นักร้อง นางแบบ พิธีดีเกิร์ล** กันซะมากกว่า

ส่วนตัวฉันในสมัยที่เป็นเด็ก (ซึ่งก็ดูเหมือนว่า ไม่นานมานี้เอง ฮี ! ฮี !) ก็มีความคิดอยากจะเป็น **หมอกับเค้า** เหมือนกัน เพราะรู้สึกว่าได้ช่วยรักษาคนไข้ และใคร ๆ ในสมัยนั้นก็รักและนับถือหมอมากด้วย

พอโตขึ้นมาเป็นวัยรุ่นแล้ว ถึงได้รู้ว่า การจะได้เป็นหมอนั้นต้องเรียนเก่งมาก ๆ จึงจะสำเร็จได้ พออยู่ชั้นม.ปลาย ฉันเลยเปลี่ยนความคิดอยากไปเป็น **สถาปนิก** แทน เพราะพอจะมีหัวทางศิลปะกับเค้าบ้าง แต่สุดท้ายก็สอบเข้า **คณะสถาปัตย์** ๖ ไม่ได้ เลยเปลี่ยนความคิดอีกหน ทีนี้ก็ไม่เรื่องมากแล้ว จะเป็น **สถาปนิก** หรืออะไรก็ได้ทั้งนั้น ไม่ซีเรียส ขอให้เรียนจบมหา'ลัย มีงานทำก็พอใจแล้ว (เพราะความคิดมันเปลี่ยนกันได้นี่ จริงมั๊ย ? และฉันก็ไม่ใช่คนที่ยึดติดกับอะไรด้วย (เพราะสิ่งที่อยากจะทำ เขาไม่ให้ดีใจ !))

ส่วนใครที่ตั้งเป้าหมายไว้และสามารถทำจนสำเร็จได้ เพราะเขามีความมุ่งมั่นแน่วแน่ จริงจัง ฉันก็พลอยชื่นชมยินดีไปกับเขาด้วย

ในขณะเดียวกัน ก็ยังมีอีกหลายคนารู้สึกว่า การเป็นหมอ เป็นวิศวกร หรืออาชีพอะไรก็ตามแต่ มันเป็นเรื่องธรรมดาที่ปะตัวเกินไป ที่ใครก็เป็นกันได้ ซึ่งมันไม่น่าท้าทายสักนิด จึงอยากจะทำอะไรที่พิเศษยากยิ่งไปกว่านั้น เช่น การเป็นผู้พิชิตยอดเขาที่สูงที่สุดในโลก เป็นต้น

นั่นจึงเป็นที่มาของหนังสือชื่อดังที่มีการรวบรวมเรื่องราว การกระทำ หรือ เหตุการณ์ที่แปลก น่าทึ่ง พิลึกพิลั่น จนได้ชื่อว่าเป็นที่**สุดในโลก**บันทึกไว้มากมาย เช่น เรือสำราญขนาดใหญ่... หนังสือลึกลับ... หม้อพะโล้ยักษ์... ขวดไวน์เล็ก... โรงเรียนเจียบ... กาแฟแพง... ร้องแร็ปเร็ว... เรอเสียงดัง... ขนหยาบ... เล่นสเก็ตถอยหลังนาน... อมตาบคาบของหนัก... กินโลหะ&แก้วได้มาก... กินแมลงสาบเยอะ... เจาะตามเนื้อตัวเยะ... ตากถุงเท้าเปียบ... หย่อนก้นลงบนเก้าอี้ได้เร็ว... (...**ที่สุดในโลก**) และอื่นๆ อีกมากมายนับไม่หวาดไหว

ถ้าเธอลองสังเกตดู จะพบว่า**ความเป็นที่สุดในโลก**เหล่านั้น เป็นเรื่องที่สามารถเห็นได้ด้วยตา ได้ยินด้วยหู และใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์วัดค่าได้ ซึ่งก็**หนีไม่พ้นเรื่อง เล็กใหญ่ ยาวนาน เร็วไว แปลกพิสดาร อลังการมาก**

และฉันเองก็คิดว่า **ยังขาดที่สุดในโลกอีกประเภทหนึ่งที่วัดกันด้วยใจ ด้วยความรู้สึก** ซึ่งไม่ได้มีการบันทึกไว้ นั่นก็คือเรื่องที่ผมกำลังจะเล่าต่อไปนี้...

ครั้งหนึ่งในการอบรมปฏิบัติกรรมฐาน โดยท่าน “ชยสารโรภิกขุ” เป็นพระอาจารย์ผู้ฝึกสอน ท่านได้ถามคำถามกับผู้มาปฏิบัติธรรมว่า **“กล้วยอะไรอร่อยที่สุดในโลก ?”**

หลายคนในที่นั้นก็นึกคิดไปถึงกล้วยพันธุ์ต่างๆ ที่ตัวเองเคยกินและชอบมากที่สุด เช่นกล้วยหอม กล้วยน้ำว้า กล้วยไข่ กล้วยหักมุก เป็นต้น และคงมีบางคนที่นี่ถึงแบบที่แปรรูปแล้ว อย่างกล้วยแขก กล้วยตาก กล้วยบวชชี กล้วยเชื่อม ข้าวเม่าทอด รวมไปถึง เบรกกแตก ที่อร่อยจนเกือบหยุดไม่ได้ด้วยซ้ำไป

แต่ก็ไม่มีใครกล้าตอบออกมา เพราะกลัวๆ กันอยู่ว่า คำถามของท่านอาจารย์ ต้องไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับรสนิยมของแต่ละบุคคล ที่ใครๆ ก็ตอบได้แน่ แต่ต้องใช้ความคิดหลายชั้น ใช้ปัญญาซับซ้อนหลายตลบ ในการกลั่นกรองหาคำตอบที่ถูกต้องตรงกับปริศนาของท่านได้

เมื่อเวลาผ่านไปพักหนึ่งก็ยังไม่มีใครเสียงตอบ (เพราะกลัวแต่ตอบในใจดังๆ) ท่านอาจารย์จึงได้เฉลยว่า **“กล้วยที่อร่อยที่สุดในโลก ก็คือ กล้วยที่แบ่งให้เพื่อนกิน”**

เป็นยังไงละเธอกับคำเฉลยของท่าน ? สำหรับตัวฉันนั้นได้ยินแล้ว รู้สึกอึ้งกิมกีไปเลย เพราะช่างเป็นคำตอบที่ลึกซึ้งและสร้างสรรค์จริง ๆ ซึ่งฉันเชื่อมั่นว่า กล้วยที่อร่อยที่สุดในโลกนี้ ยังไม่ได้รับการบันทึกไว้ในหนังสือเล่มใดอย่างแน่นอน

ฉันรู้สึกขอบพระคุณท่านอาจารย์ชยสาโรภิกขุเป็นอย่างยิ่ง ที่ได้กรุณา
เปิดเผยสุดยอดเคล็ดลับวิชา ในการสร้างสถิติของความเป็นที่สูงสุดในโลกอย่าง
ง่าย ๆ ไว้ เพื่อให้ฉันและผู้ปฏิบัติธรรมคนอื่นๆ ได้ลองไปทำกัน

เพราะถ้ำกล้วยที่อร่อยที่สุดในโลกนั้น ไม่จำเป็นจะต้องมีเปลือกสวย
เนื้อเหลือง กลิ่นหอม รสหวาน หรือต้องอิมพอร์ต ราคาแพงแล้วละก็ มันอาจ
เป็นกล้วยที่เติบโตขึ้นเองภายในบ้านของใครก็ได้ เพียงแค่คนๆ นั้น รู้จักนำ
ไปแบ่งปันให้ผู้อื่นได้ลองลิ้มชิมรสชาติของมัน

ถ้าอย่างนั้น มะเฟือง มะไฟ มะกรูด มะนาว มะพร้าว ส้มโอ พักแพง
แตงโม ของใครหลายๆ คน ก็กลายเป็นผลไม้อร่อยที่สุดในโลก ได้นะซี ไชโยให้ฮิ้ว !

รวมไปถึง ข้าวเหนียวทุเรียน ขนมห่มอแกง ทองหยิบ ทองหยอด เมี่ยงคำ
สลิม ทับทิมกรอบ บัวลอยเผือก ที่ฉันชอบซื้อมากิน ก็เป็นขนมอร่อยที่สุดในโลก
ได้ด้วย

เงินในบัญชีธนาคารของเศรษฐีนักธุรกิจ ที่เขามีอยู่ท่วมท้น จะแปลงไป
เป็นเงินสกุลที่มีค่าที่สุดในโลก ได้นะซี ว้าว !

ทองคำแท่งที่หลายคนซื้อตุนไว้ จะเอาไปเพิ่มมูลค่าเป็นทุนการศึกษาที่มี
ค่าที่สุดในโลก แก่เด็กนักเรียนที่ขาดแคลนยากไร้ ก็ได้เหมือนกัน

แหวนเพชร กำไลหยก ของพวกไฮโซไฮโซ ที่ไม่ค่อยได้ใส่ เพราะกลัวโดนจี้จะ เอาไปเปลี่ยนเป็นปัจจัยสี่ที่ดีที่สุดในโลก อันได้แก่ อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค แก่ผู้ประสพภัยธรรมชาติก็ได้ด้วย

ที่ดินน้อยไร่ที่รกร้างว่างเปล่าของพ่อค้านายทุน จะแปลงไปเป็นผืนดินที่มีค่าที่สุดในโลก โดยการสร้างโรงเรียน โรงพยาบาล วัดวาอาราม สถานปฏิบัติธรรม ให้กับชาวบ้านกินาจะดินะ !

สิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างเหลือเฟือเกินความจำเป็น ในชีวิตประจำวันของเราๆ ท่านๆ ทั้งหลาย ก็สามารถเอามาแปลงให้เป็นสิ่งที่มีค่า มีประโยชน์ที่สุดในโลกได้อย่างดี

วิธีดี ดิวิธี หนังสือเก่า ที่ ฟัง ดูและอ่านจบแล้ว ก็แปลงไปเป็นสื่อสาระความรู้ ความบันเทิง ที่มีประโยชน์ที่สุดในโลกแก่เด็กด้อยโอกาสได้

หรือแม้แต่เศษอาหารที่เรากินไม่หมดในแต่ละมื้อ เช่น ก้างปลา กระดูกหมู เนื้อติดมัน จะแปลงเป็นอาหารยอดอร่อยที่สุดในโลกสำหรับแมว หมา ก็ยังได้

การจะทำได้ให้เป็นที่สุดในโลกนั้น ไม่ใช่เรื่องยากเลย ใครๆ ก็สามารถทำได้ เพราะไม่จำเป็นต้องสร้างความแปลกใหม่ ใหญ่ยาวนาน พิสดารมากให้เกิดขึ้นก็ได้ อีกทั้งยังไม่ต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวดสักนิดเดียว ไม่ต้องหมั่นฝึกฝนให้มีทักษะความสามารถพิเศษเหนือใครเลย และไม่ต้องอาศัยระยะเวลา ความอดทนใด ๆ ทั้งสิ้นด้วย

เพียงแค่เรารู้จักสละแบ่งปัน เห็นอกเห็นใจในความทุกข์ยากของผู้อื่น ก็สามารถสร้างสิ่งที่เป็นที่สุดในโลกให้เกิดขึ้นได้ง่ายๆ แล้ว

ถึงแม้ว่าสิ่งที่ได้กระทำนั้น จะไม่ช่วยให้ได้รับการยกย่อง ใบประกาศเกียรติคุณ โล่รางวัล หรือถูกบันทึกไว้ในหนังสือเล่มใดๆ เลยก็ตาม แต่อย่างน้อย... ก็ได้มีการประทับใจไว้ในใจของผู้ให้และผู้รับ ตราบนานเท่านานแล้ว มิใช่หรือ ?

เธอคิดเหมือนฉันมั้ยล่ะ ?

น เว กทริยา เทวโลก วัชุนติ
พาลา หเว นปฺปัสสนติ ทานํ
อิโร จ ทานํ อนฺนโมทมาโน
เตเนว ไส โหติ สุขี ปฺรตฺถ

แน่นอน คนตระหนี่ไม่มีโอกาสไปเทวโลก
แน่นอน คนโง่ ไม่สรรเสริญการให้
แต่คนฉลาด ยินดีให้ทาน
นี่แลที่บัณฑิตให้เขาได้รับสุขในปรภพ

รักแก หรือ รังแก ?

กาล ครั้งหนึ่งเมื่อไม่นานมานี้ ฉันได้ดูสารคดีของ BBC ประเทศอังกฤษ ในตอนที่มีชื่อว่า “Murder In The Family ตระกูลเพชรฆาต” เป็นเรื่องราวของสัตว์หลายชนิด ทั้งนก หนู หมาป่า เต่าทอง หอยทาก หนอนผีเสื้อ กบ ฯลฯ ที่เกิดมาในช่วงฤดูขาดแคลนอาหาร

ตัวที่แข็งแรงกว่าหรือฟักเป็นตัวก่อน จะรีบลงมือกำจัดตัวที่อ่อนแอกว่า โดยการจิกตีกัดกิน หรือไม่ก็เขี่ยทิ้งที่ยังไม่ฟักเป็นตัวทิ้งให้หล่นไปจากรัง เพื่อเป็นการลดจำนวนคู่แข่งในการแย่งชิงอาหาร ขนาดเป็นพี่น้องท้องเดียวกันที่คลานตามกันมาแท้ ๆ ยังทำกันได้ลงคอ ดูแล้วช่างน่าสลดหดหู่ใจยิ่งนัก

การกระทำของสัตว์เหล่านี้อาจมองได้หลายแง่มุม จะว่าเป็นเรื่องของธรรมชาติ เป็นสัญชาตญาณในการเอาตัวรอดก็ได้ จะมองว่าเป็นความโหดร้าย หรืออาจเป็นเพราะความเห็นแก่ตัว ที่สัตว์ส่วนใหญ่เน้นรักตัวเองมากจนเกินเหตุ โดยยัดเอาความอยู่รอดของตนเป็นที่ตั้ง จึงไม่ได้สนใจใยดีต่อความเป็นไปของชีวิตผู้อื่นแม้แต่น้อย ก็ได้

ฉันเลยได้แต่หวังว่า คนเราคงไม่เป็นเช่นนั้นนะ เพราะเมื่อถึงยุคข้าวยาก หมาแก่ง ถึงคราวโลกขาดแคลนอาหาร จะได้ไม่ต้องมาคอยเหยี่ยวซ้ายแลขวา เสียวสันหลังวูบวาบ เพราะกลัวโดนเชือดโดนเฉือน เอาเนื้อหนังมังสาและตับไตไส้พุงไปต้มยาทำแกง ให้บางคนได้กินเพื่อมีชีวิตรอดต่อไป เหมือนอย่างสัตว์บางประเภทที่เล้ามาหรอคนะ

โบราณท่านว่า ดูหนังดูละครแล้วให้ย้อนมาดูตัว เมื่อได้ดูสารคดีแล้ว

ฉันก็เลยย้อนมาดูตัวเองบ้าง รู้สึกว่าเป็นผู้ที่โชคดีมาก มากกว่า ถึงมากที่สุดเลย ที่ได้เกิดมาเป็นคน เพราะไม่นั้นอาจโดนผี ๆ เล่นงานไปให้พ้นทางตั้งแต่แรกแล้ว ก็ฉันดันโผล่ออกมาตามหลังเค้าเพื่อนี่ !

นอกจากพวกเขาจะไม่เขี่ยฉันทิ้งด้วยความรังเกียจรังแกแล้ว ยังให้ความรัก และคอยช่วยเหลือฉันอย่างเต็มที่ด้วย จึงทำให้ยังมีตัวตนเป็น ๆ กระโดดโลดเต้น ไปมาได้ จนถึงทุกวันนี้ล่ะ !

ในทัศนะของฉัน ความรักจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง รักเป็นสิ่งที่ช่วยหล่อเลี้ยงให้คนเราเจริญเติบโตขึ้นมาได้ จากทารกกลายเป็นเด็ก แล้วก้าวสู่ความเป็นวัยรุ่น เป็นผู้ใหญ่ จนย่างเข้าสู่ความเป็นสว. (สูงวัย) รักช่วยให้สรรพสิ่งพัฒนาไปในทางที่ดี และทำให้สรรพสัตว์ในโลก อยู่กันอย่างร่มเย็นเป็นสุข

ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ หากปราศจากซึ่งความรักที่มีให้แก่กันแล้ว คงยากที่จะดำรงชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ได้ หรือทว่าอยู่ได้ ก็ต้องเต็มไปด้วยความลำบากแสนสาหัสอย่างยิ่ง ซึ่งครอบคลุม ชุมชนและสังคมใด ที่มีความรักแผ่กว้างออกไปมากเท่าใด ผู้คนที่มีส่วนร่วมอยู่ในที่แห่งนั้น ก็ย่อมมีความสุขมากขึ้นตามไปด้วย

โดยหลักสัจธรรม (ความจริงแท้) สิ่งใดมีคุณอนันต์ สิ่งนั้นก็อาจเป็นโทษมหันต์ได้ ถ้าไม่รู้จักนำไปใช้ให้ถูกทาง “รัก” ซึ่งมีความหมายว่า “มีใจผูกพันด้วยความห่วงใย” ก็เช่นกัน สมควรระวังอย่างยิ่งที่จะต้องรู้จักนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ให้มีความเหมาะสมพอดีบพอดี ไม่มากและไม่น้อยเกินไป

เพราะถ้ารักมากเกินไป ใจผูกพันก็ยิ่งมากตามไปด้วย ยิ่งผูกยิ่งพันก็ยิ่งรัดแน่นเข้าไปใหญ่ จนอาจทำให้ผู้ที่ถูกรักรัด รู้สึกอึดอัดจนกระดิกกระเดี้ยลำบาก หรืออาจต้องถึงขั้นแผ่นหนังกระเจิดกระเจิงไปเลยก็ได้

รักที่ไม่พอดี ขาดๆ เกินๆ นั้นมีมากมายหลายแบบหลายแนว เท่าที่ฉันได้พบเห็นมา และพอจะประมวลได้ ก็มีประมาณนี้

1. **รักปรนเปรอ** ส่วนใหญ่เป็นรักที่พ่อแม่มีต่อลูก และเลือกแสดงออกโดยการตามใจ ใช้เงินซื้อสิ่งของฟุ่มเฟือยให้ แทนการอธิบายให้เห็นถึงความจำเป็นของสิ่งนั้นๆ บางทีก็กลัวว่าลูกตัวเองจะน้อยหน้าเพื่อนๆ ในกลุ่ม เวลาอยากได้อะไรก็ “ขอเพียงส่งเสียงมา” เดียวจะได้จัดหาให้

ผลรักที่ตามมา : ทำให้ผู้ถูกรักกลายเป็นทาสของสินค้าราคาแพง ที่ต้องจ่ายไปกับคุณค่าเทียมมากกว่าคุณค่าแท้ ส่งเสริมให้เป็นพวกวัตถุนิยม ที่วัดคุณค่าของตัวเองและคนอื่นจากทรัพย์สินเงินทองที่มี และจะกลายเป็นคนที่ขาดความมั่นใจในตัวเอง หากต้องไปไหนมาไหนโดยไม่มีสิ่งของมีค่าติดตัวไว้หวัดไว้หวี

2. **รักวิตกกังวล** โดยทั่วไปแล้ว ผู้หญิงจะมีอาการเช่นนี้มากกว่าผู้ชาย พวกนี้จะชอบพะวักพะวนจนเกินเหตุ เช่น พอใครกลับบ้านผิดเวลาหน่อย ก็เริ่มกระวนกระวายใจ ไม่เป็นอันกินอันนอน กลัวว่าลูกจะไปตกกระกำลำบาก ได้รับอุบัติเหตุ โดนใครทำร้ายเอาบ้าง หรือกลัวว่าสามีจะไปมีกิ๊กมีน่อย เอาเวลาไปทำดีมีร้ายกับใครบ้าง จึงได้แต่คิดฟุ้งซ่านตลอดเวลา เฮ้อ !

ผลรักที่ตามมา : มีแต่เสียกับเสีย คือเสียเวลาเปล่ากับเสียใจ ไม่มีใครได้ประโยชน์สักฝ่ายเดียว เพราะว่า การที่ไปกังวลเช่นนั้น ก็ไม่ได้ช่วยทำอะไรอะไรขึ้นมา อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ สู้อะเวลา เอาสมองไปคิดในเรื่องดีๆ ที่สร้างสรรค์ไม่ดีกว่าหรือ ?

3. **รักผูกพัน** ฝ้าดูแลชนิดยุ่งไม่ให้ไต ไรไม่ให้ตอม ทะนุถนอมยิ่งกว่าไข่ ในเพชรพระอุมา ทำอะไรผิดพลาด ไม่ดีไม่งาม ก็ไม่เคยว่ากล่าวตักเตือน ไม่เคยลงโทษภาคทัณฑ์สักครั้งเดียว เพราะกลัวว่าลูกหลานจะเสียใจสะท้อนใจ จึงได้แต่วางเฉย เลยตามเลยทำเดี๋ยวนั้น เรียกว่าเลี้ยงจนหลังจนหลงตัวกันไปเลย

ผลรักที่ตามมา : ทำให้ผู้ถูกรักยึดเอาตัวเองเป็นใหญ่ เวลาไปเจอใครทำอะไรให้ไม่พอใจ ก็เกิดความโมโหจนเฉียวจนระงับอารมณ์ไม่อยู่ ขาดการยับยั้งชั่งใจ บางทีถึงขนาดไปทำร้ายคนอื่นก็มี ทำให้เสียผู้เสียคนมานักต่อนักแล้ว ซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจของสังคม ไม่ค่อยมีใครอยากคบหาสมาคมด้วย เพราะอยู่ใกล้ก็มีโอกาสเจ็บตัวได้เสมอ

4. **รักบงการ** ผู้รักมักชอบติดหนวดให้ตัวเอง เป็นเผด็จการเต็มขั้น ไข่ ! จัดแจงจ้ำจี้จ้ำไชไปทุกเรื่อง ไม่ปล่อยให้ผู้อื่นได้เป็นตัวของตัวเอง ไม่ว่าจะการแต่งตัว อาหารการกิน การเรียนการเล่น การจับจ่ายใช้สอย ต้องทำอย่างนั้นต้องเป็นอย่างนี้ อย่างอื่นไม่ได้ละ ก็เพราะแกเป็นลูกฉัน เป็นน้องฉัน เป็นสามีภรรยาฉัน แกต้องทำตามใจฉัน ฉันว่าแบบนี้ดีมันก็ต้องดีสิ ป่หไร !

ผลรักที่ตามมา : ผู้ถูกรักอาจรู้สึกสบายในช่วงแรก เพราะไม่ต้องคิด

อะไรมาก มีคนจัดการให้เสร็จสรรพ แต่เมื่อนานไป จะเริ่มรำคาญ เพราะทำอะไร ก็อดอดติดขัดไปหมด ไม่มีความเป็นอิสระ ไม่เป็นตัวของตัวเอง จึงพยายามอยู่ ให้ไกลถอยให้ห่างไว้ หรือไม่บางคน ก็อาจกลายเป็นคนที่ขาดความมั่นใจในตัวเอง ไม่กล้าคิดกล้าทำอะไรโดยลำพัง เพราะกลัวจะเกิดความผิดพลาดได้

5. **รักคับแคบ** พวกชอบทำตัวเป็นเจ้าของผู้อื่น ประเภทที่ว่าคนของข้า ใครอย่าแตะ ขึ้นมาแตะระวังจะโดนเตะ ข้ารักได้คนเดียว คนอื่นไม่มีเอี่ยว นอกจากนั้นแล้วยังห้ามไปยุ่งกับใครอีกด้วย จะคบเพื่อนก็ไม่ได้ เห็นทำท่าสนิทสนมหน่อยก็ระแวงไปหมด ไปไหนมาไหนแต่ละที ก็ต้องชักใช้ไล่เรียง ทำตัวเป็นยิ่งกว่าพนักงานสืบสวนสอบสวน สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เสียอีกนะ !

ผลรักที่ตามมา : ไม่มีใครอยากยุ่งเกี่ยวกับหรือ เพราะรู้สึกอึดอัดรำคาญ อยู่ใกล้แล้วเป็นทุกข์ใจมากกว่าสุขจัง เมื่อโอกาสเปิดช่องให้ ผู้ถูกรักก็จะหนีไปคบหาผู้อื่นแทน ทำให้ผู้ที่มิรักคับแคบนั้น เกิดความอาฆาตเคียดแค้น และมักจะตามไปทำร้ายทำลายให้บาดเจ็บ เสียโฉม พิกار หรือถึงขั้นเสียชีวิตได้

6. **รักโลเล** เป็นพวกใจชิงช้า ไม่นิ่ง แกว่งโล้ไปมาอยู่เรื่อย เห็นคนนั้นก็เข้าที คนนี้ก็เข้าท่า นั่นก็น่ารัก นี่ก็เซ็กซี่ รักพี่เสียตายน้อง รักแฟนเสียตายเพื่อน รักเมียเสียตายกิ๊ก (เหมือนรักจั่วเสียตายเส้า รักหาเสียตายเห็บ ยังไงยังงั้นเลย !) คิดแล้วกลุ้ม เลือกลงกว่าจะเอาคนไหนดี ก็เลยคบไปเรื่อย ๆ ทั่ว ๆ ทุกตัวคน

ผลรักที่ตามมา : ไม่ได้ได้รับความรักที่แท้จริงจากผู้อื่นเช่นเดียวกัน และ

อาจเป็นชนวนที่ก่อให้เกิดความขัดแย้งกันระหว่างผู้ถูกรักทั้งสองฝ่าย สุดท้ายก็ต้องมีผู้ที่สมหวังและผิดหวัง หรืออาจไม่มีใครสมหวังเลยสักคนก็ได้ แม้แต่ผู้ที่แจกรักหวานเลิฟไปทั่วด้วย

7. **รักคลั่งไคล้** ชอบทำตัวเองหัวปักหัวปำ ไม่ลืมหูลืมตา ประเภทคลั่งดารา นักร้อง ทุ่มเทจนหมดจิตหมดใจถวายชีวาให้ (ญาติตายยังไม่เสียใจเท่าเขาเจ็บ) เหมือนเอาชีวิตไปผูกไว้กับคนๆ นั้น อยากจะมีส่วนร่วมในทุกเหตุการณ์ทุกลมหายใจ ถึงขนาดว่าถ้าเขาตาย ฉันก็จะยอมตายตามด้วย

ผลรักที่ตามมา : สุดท้ายก็จบลงด้วยความผิดหวัง เพราะเป็นรักที่เกิดขึ้นฝ่ายเดียว ทำให้เป็นผู้ที่มีชีวิตอย่างไรแก่นสารสาระ มีแต่ความสูญเสียเปล่า ไม่รู้จักคุณค่าของการเกิดเป็นคน ไม่รู้จักสำนึกในบุญคุณของผู้ที่ให้กำเนิดและอบรมเลี้ยงดูมา

8. **รักจนจน** พวกนี้ถนัดในการซุบมือเปิบ เหมือนแมวขโมยปลาอย่างไปจากเตา ชอบแย่งชิงมาจากผู้อื่น ทั้งๆ ที่รู้ว่าเขามีเจ้าของอยู่แล้ว แต่ก็ยังอยากได้ ไม่คิดไปหาเอาเอง “ของแบบนี้มันแบ่งกันได้ ไม่เห็นเสียหายอะไร” แน่ะ ! ว่าเขานั้น เอาอะไรมาคิดก็ไม่รู้ ?

ผลรักที่ตามมา : สร้างปัญหาความแตกแยกให้ครอบครัวอื่น ทำให้ผู้ถูกแย่งต้องเป็นทุกข์เพราะสูญเสียผิดหวัง เกิดความโกรธแค้นชิงชัง เป็นการก่อศัตรูมากกว่าสร้างมิตร อีกทั้งเป็นชนวนให้เกิดการทะเลาะวิวาท ทำร้ายชนฆ่ากันได้

9. **รักตะบิตะบัน** ประเภทชอบมองคนแต่เปลือกนอก ถ้าเป็นคนนี้ ทำอะไรก็ถูกต้องไปหมด เพราะแกรวย แกล่อ แกจนอก มีชื่อเสียง มีตำแหน่งใหญ่โต แก่ไม่มีอะไรบกพร่องแม้แต่หน่อย อย่าไปใส่ร้ายแกละ ถึงแม้ใครจะว่าแยะ แต่ฉันก็ยังเห็นแแก่น อยู่วันยังค่ำ

ผลรักที่ตามมา : จะต้องเสียใจในภายหลัง เพราะถูกหลอกครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่รู้จักเข็ดขยาดหลาบจำ กว่าจะหูดาสว่าง ก็ถลำเข้าไปลึกแล้ว จะถอนตัวถอนใจก็ลำบาก สุดท้ายต้องยอมถูกหลอกซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดไป (รู้...เขาหลอกแต่เต็มใจให้หลอก ชะนี !)

10. **รักดวงพราง** มีอะไรก็ปิดปากเงียบ ไม่ยอมบอกให้รู้ รักแบบนี้มักเกิดกับผู้ป่วยที่เป็นโรคร้ายแรงและอยู่ในวาระสุดท้าย หรือเกิดกับเด็กที่พ่อแม่ต้องแยกทางกัน ไม่ก็เสียชีวิตอย่างกะทันหัน ซึ่งญาติมักเลือกที่จะซ่อนเร้นปิดบังความจริงไว้ เพราะกลัวว่าแกละทำใจไม่ได้ รับไม่ไหว เดี่ยวจะยิ่งแย่งกันไปใหญ่ ฉะใจก่อนดีกว่า หวังเพียงว่าเมื่อเวลาผ่านไป อะไร ๆ ก็คงจะดีขึ้น

ผลรักที่ตามมา : อาจกลายเป็นความหวังดีประสงค์ร้ายไปได้ เพราะมักทำให้ผู้ที่ถูกรักต้องเดือดร้อนในภายหลัง เนื่องจากสายเกินไป ไม่สามารถแก้ไขปัญหอะไรได้แล้ว...จะไม่เป็นการดีกว่าหรือ ถ้าจะให้ผู้ถูกรักได้มีโอกาสเลือกทางเดินชีวิตของตัวเอง ในขณะที่เขายังมีสติสัมปชัญญะดีอยู่ และสามารถตัดสินใจอะไรได้เอง ?

ถ้าใครมีความรักในแบบที่ตรง ไกลเคียง หรือเฉียดฉิวกับที่กล่าวมา

นี่ ก็ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า เป็นรักที่ไม่ค่อยจะน่ารักเอาซะเลย เพราะมีแต่ความขาด ๆ เกิน ๆ เป็นหลัก ไม่เป็นมัจฉิมาปฏิบัติ ไม่ใช่ทางสายกลาง ไม่มีความพอเหมาะพอดี เป็นรักที่ยึดเอาตัวเองเป็นที่ตั้ง จนเกิดความสุดโต่งมากเกินไป ซึ่งจะมีผลเสียติดตามมาอย่างแน่นอน

แต่ก็อย่าเพิ่งกังวลจนเกินเหตุ เพราะแม้แต่เรื่องเกลียดก็ยังมีคนเปลี่ยนให้เป็นรักได้ แล้วเรื่องรักไม่ลงตัวจะทำให้มันสมดุลบาลานซ์ไม่ได้เสียหรือ ?

ย่อมได้แน่ ! ... ถ้าผู้รักทุกท่าน ไม่ลืมที่จะคิดให้รอบคอบ ใช้สติมองให้รอบด้าน ก่อนที่จะแสดงความรักใด ๆ ออกไป

“รัก” เป็นคำกริยา จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องมีอย่างน้อยสองฝ่าย คือฝ่าย “ผู้รัก” กับ “ผู้ถูกรัก” ในทางโลก การที่คนเราจะรักใครหรืออะไรรึนั้น เป็นสิ่งดี และมีความจำเป็น น่าสนับสนุนอย่างยิ่ง แต่ “ผู้รัก” ที่เต็มไปด้วยอัตตา ยึดตัวเองเป็นที่ตั้งนั้น การกระทำอะไรที่เป็นไปเพราะคิดว่า “รักแก” ก็อาจกลายเป็น “รังแก” ได้ ในความรู้สึกของผู้ที่ถูก “รักกระทำ”

จึงเรียนมาเพื่อทราบ...

ด้วยความห่วงใย (แต่ไม่เปลืองเอาใจไปผูกพัน !)

เปมโต ชายเต ไสโก
เปมโต ชายเต ภัย
เปมโต วิปฺปมุตตส
นตฺถิ ไสโก กุโต ภัย

ที่ใดมีความรัก ที่นั่นมีโศก
ที่ใดมีความรัก ที่นั่นมีภัย
เมื่อไม่มีความรักเสียแล้ว
โศก ภัย ก็ไม่มี

ย่ำยัดยู่ทุกข

เมื่อครั้งที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ ณ โคนต้นศรีมหาโพธิ์นั้น พระองค์ทรงเปล่งพุทธอุทานว่า **ทุกขา ชาติ ปุณฺณปุณฺ** ซึ่งหมายถึง **การเกิดบ่อยๆ เป็นทุกข์**

แต่แปลกที่คนส่วนใหญ่กลับมองไม่เห็น และไม่เคยรู้สึกว่าการเกิดเป็นทุกข์สักนิดเลย ตรงกันข้ามกลับยังชื่นชมยินดีในการเพิ่มจำนวนทุกข์เสียอีก ด้วยการสมรู้ร่วมคิด (และสมคิดร่วมรู้) กระทำการเกิดให้มากขึ้นเรื่อยๆ ไม่เว้นแต่ละนาทิวินาที

ทั้งเกิดความโลภ โกรธ หลง รักใคร่ ผูกพัน ยึดมั่น ตัณหา รวมไปถึงการก่อกำเนิดชีวิตใหม่ จนทุกวันนี้มีผู้ร่วมทุกข์ร่วมโศกกับเธอและฉัน ที่อาศัยอยู่บนโลกกลมๆ แต่ไม่เกลี้ยง แฉมยังปิดๆ เบี้ยวๆ ไบนี่ เต็มไปหมด

การเกิดของทุกชีวิตนั้น นอกจากจะมี**ทุกข์**ทางกาย (เจ็บ) ซึ่งเป็น**ไฟล้**ทั้งดับ ที่เกิดจากความเปลี่ยนแปลงเสื่อมโทรมไปของอวัยวะ 32 ชิ้นส่วนในร่างกาย เช่น เตี้ยผอมปวดหัวตัวร้อนเป็นไข้ คลื่นเหียนอาเจียน หน้ามืดตามัวปวดแข้งขาหน้าหลัง ท้องไส้ปั่นป่วน ปวดอุจจาระปัสสาวะ เป็นมะเร็ง เบาหวาน ความดันโลหิตสูง โรคหัวใจ ฯลฯ แล้ว

ยังต้องเผชิญกับ**ความแก่** และ **ตาย** ซึ่งไม่มีใครสามารถหลีกเลี่ยง เบี่ยงเบน หรือทำให้**ข้ามข้อ**ได้ แม้แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ อริยสงฆ์ เจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน เจ้าขุนมูลนาย แพทย์พยาบาล เศรษฐีจาก นายนิรันดร์ นางอมร นายกษมาคมชมรมอมตะ ฯลฯ ก็ไม่มีการยกเว้นใด ๆ ทั้งสิ้น

ส่วนทุกข์ทางใจนั้น เป็นสิ่งที่ใครๆ ก็สามารถเลือกได้ว่าจะเอาหรือ
ไมเอา อยากจะมีหรือไม่มี จะปฏิเสธ บอกปัด ไม่รับไว้ก็ได้ ด้วยการปฏิบัติ
ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า คือปล่อยวาง ไม่ยึดมั่นถือมั่น รู้จักทำให้
เคยชินกับความไม่แน่นอน ให้อยอมรับในสิ่งที่ไม่สามารถบังคับควบคุมได้

แต่คนส่วนใหญ่กลับเลือกที่จะแบก รับ ยึด และเกาะกุม ก้าวไวแน่นอน
มากกว่ายอมปล่อย หรือสลัดทิ้งไป

เมื่อมาถึงตรงนี้ ทำให้ฉันนึกถึงเพลงที่มีเนื้อร้องดี ๆ ก่อนหนึ่งที่ว่า...

**“ไม่มีอะไรจะทำร้ายเธอ ได้เท่ากับเธอทำตัวของเธอเอง
ให้เธอควรคิดเอาเอง ว่าชีวิตของเธอเป็นของใคร
ไม่มีอะไรจะทำร้ายเธอ ถ้าเธอไม่รับมันมาใส่ใจ
ถูกเขาทำร้าย เพราะใจเธอแบกรับมันเอง / (เพราะใจเธอรับไว้เอง)”**

ฉันก็ขออนุญาตกล่าวถึงภาษาเพลงเป็นภาษาพูดหน่อยนะ กับประโยค
ที่ว่า “ไม่มีอะไรจะทำร้ายเธอ ถ้าเธอไม่รับมันมาใส่ใจ” ก็เหมือนเป็นการบอกว่า
คนเราจะมีทุกข์มาก ทุกข์น้อย หรือไม่ทุกข์เลยนั้น ก็ขึ้นอยู่กับใจของตัวเอง
หากใครปล่อยวางได้มาก ไม่รับมันมาใส่ใจ ความทุกข์ก็จะมี หรือมีน้อยลงไป
ส่วนใครที่รับมาใส่ใจมาก ยึดมั่นถือมั่นมาก ก็จะมีทุกข์มากตามไปด้วย

ยกตัวอย่าง วันหนึ่งๆ เรามักจะได้ข่าวคราวการเสียชีวิต บาดเจ็บ
ล้มตายของผู้คนมากมาย ทั้งจากภัยธรรมชาติ อุบัติเหตุ เจ็บป่วย โรคชรา

ดีวันพันทาง ยิ่งทั้งอัมฆ่า หรือฆ่าตัวตายเองก็มี ตลอดจนถึงการสูญเสียทรัพย์สินเงินทอง ที่ดินไร่นา รถราบ้านช่อง เพชรพลอย เครื่องประดับ ฯลฯ ที่เกิดขึ้นทุกวัน

เราก็รู้สึกเฉยๆ ผ่านมาแล้วผ่านไป ไม่ทุกข์ร้อนอะไร เพียงแค่รับรู้รับทราบเท่านั้น เพราะเป็นเรื่องไกลตัว ไม่เกี่ยวข้องกับเรา ไม่ใช่คนรักของเรา ไม่ได้เป็นคนในครอบครัวเรา เราไม่เคยรู้จัก และไม่ใช่มิตรของเราร่วมด้วย

แต่ถ้าคนนั้นเป็นผู้ที่เรารู้จัก เคยพบปะพูดคุยด้วย เป็นบุคคลใกล้ชิด หรือเป็นสิ่งที่เราซื้อหาได้มา เป็นเจ้าของข้าวเจ้าของอยู่ ความรู้สึกที่เคยเฉยก็เริ่มจะไม่เฉย และรู้สึกว้าว อยู่ไม่เป็นสุขซะแล้ว

ยิ่งถ้าคนนั้นเป็นพ่อแม่ พี่น้อง ลูกหลาน สามีภรรยา ผู้สนิทสนมกันมานาน หรือรถราบ้านเรือน สมบัติมีค่า ที่มีความผูกพันรักใคร่ มีความสำคัญต่อชีวิตเรา คนส่วนใหญ่มักจะต้องมีปฏิกิริยาอาการอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้น เช่น เศร้าสร้อยซึมเซา เสียอกเสียใจ ตีอกชกตัว อาลัยอาวรณ์ ร้องไห้ร้องไห้ เพราะทำใจไม่ได้ ปล่อยวางไม่ลง บางคนถึงกับไม่เป็นอันกินอันนอนนับสัปดาห์แรมเดือนก็มี

ที่ต้องออกอาการเช่นนั้น ก็เพราะมันเป็นเรื่องยาก สำหรับคนที่ไม่เคยฝึกเตรียมใจไว้ก่อน ไม่เคยทำความเข้าใจในเรื่องของชีวิต ว่าหลังจากเกิดแล้ว ก็ต้องมี แก่ เจ็บ และตาย ติดตามมาด้วยเสมอ เหมือนเป็นโปรแกรมขั้นแพ็คเกจ 4 in 1 ไม่สามารถเลือกเฉพาะเกิดอย่างเดียวได้

ไม่เคยพยายามทำความเข้าใจเลยว่า ทุกชีวิตทุกสรรพสิ่งล้วนต้องอยู่ภายใต้กฎ**ไตรลักษณ์** (ลักษณะสาม) คือ **อนิจจัง** (ไม่เที่ยง, ไม่คงที่, สภาพที่เกิดมีขึ้นแล้วก็ดับลงไป) **ทุกขัง** (สภาพที่ทนอยู่ได้ยาก, สภาพที่คงทนอยู่ไม่ได้ เพราะถูกบีบคั้นด้วยความเกิดขึ้นและความดับสลาย เนื่องจากต้องเป็นไปตามเหตุปัจจัยที่ไม่ขึ้นต่อตัวมันเอง) และ **อนัตตา** (ไม่ใช่ตัวใช้ตน เช่น เป็นของสูงส่ง, เป็นสภาพหาเจ้าของมิได้ ไม่เป็นของใครจริง, ไม่อยู่ในอำนาจ ไม่เป็นไปตามความปรารถนา ไม่ขึ้นต่อการบังคับบัญชาของใครๆ) หรือที่ท่าน **ว.วชิรเมธี** สรุปเป็นความหมายที่เข้าใจง่ายๆ ว่า **ไม่เที่ยง ไม่ทน ไม่แท้** นั่นเอง

จึงไม่มีการเตรียมตัวเตรียมใจไว้ล่วงหน้าว่าจะต้องพบกับความไม่แน่นอนที่เปลี่ยนแปลงแปรผันไปได้ตลอดเวลา ไม่วันใดก็วันหนึ่ง เมื่อต้องประสบกับความสูญเสีย ผิดหวัง ในเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้นมาจากจริงๆ จึงได้แต่หมกมุ่นครุ่นคิดแต่เรื่องในอดีตที่เคยมีเธอคนนั้นอยู่ คิดถึงเรื่องอนาคตว่าเมื่อไม่มีเขาแล้ว เราจะอยู่อย่างไร เมื่อไม่มีสมบัติทรัพย์สินเงินทองเหมือนเมื่อก่อนแล้ว จะเดือดร้อนแค่ไหน เราอุตส่าห์หวังจะให้เป็นที่ยิ่งใหญ่ แต่กลับมาต้องจากไปเสียก่อนทั้งคนทั้งของ

ยิ่งคิดถึงเศร้า เมื่อเศร้าแล้วก็ยิ่งไม่มีสติปัญญาในการแก้ไขปัญหา หมดหนทางออก

ณ เวลาวิกฤตเช่นนี้ มีเพียงสติเท่านั้นที่จะช่วยคลายทุกข์ให้ลดลงได้ อดีตก็ผ่านไปแล้ว ไม่มีใครสามารถย้อนเวลากลับมาได้ อนาคตก็ยังมาไม่ถึง มัวแต่กังวลก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เหลือแต่ปัจจุบันเท่านั้นที่ยังพอทำอะไรได้บ้าง

คือ **ต้องเริ่มด้วยการหยุดคิดฟุ้งซ่าน** ในเรื่องที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลง และอยู่นอกเหนือการควบคุมของเราให้ได้ซะก่อน

ถ้าจะคิด ก็ขอให้คิดถึงเหตุแห่งความทุกข์ของเราจะดีกว่า พยายามมองให้ออกว่า ที่ทุกข์อยู่ขณะนี้ ก็เพราะว่ายังยึดมั่นถือมั่นกับสิ่งที่เคยได้ เคยมี เคยเป็น ใช่หรือไม่ ? ซึ่งก็มีคำตอบเดียวที่ถูกต้องคือ “ใช่” และทางออกเดียว ณ เวลานั้นก็คือ **คลายความยึดมั่นถือมั่นนั้นเสีย** พยายามปล่อยวางให้ได้โดยเร็ว แล้วชีวิตที่เป็นปกติก็จะกลับคืนมา

อย่างที่ พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) ท่านสอนเรื่องการหัดให้รู้จักทำใจไว้ล่วงหน้าว่า “...เห็นแก้วที่แตกอยู่ในแก้วใบไม่แตก เพราะเมื่อมันหมดสภาพแล้ว ไม่ดีเมื่อไหร่มันก็จะแตกเมื่อนั้น ทำความรู้สึกอย่างนี้ แล้วก็ใช้แก้วใบนี้ไป รักษาไป อีกวันหนึ่งมันหลุดมือแตก “ผัวะ” ...สบายเลย...”

ฉันขอนำบทเพลงที่มีเนื้อหาดี ๆ อีกเพลง มาร้องให้ฟัง เผื่อจะช่วยให้ใครบางคน เข้าใจเรื่องชีวิตและความทุกข์ได้ดีขึ้น ถ้าใครร้องได้ และมั่นใจว่า ไม่เป็นการสร้างมลภาวะทางเสียงให้ผู้อื่น จะร้องตามไปด้วยก็ได้ ไม่ว่ากัน

เมื่อวันที่ชีวิต เดินเข้ามาถึงจุดเปลี่ยน
จนบางครั้งคนเรา ไม่ทันได้ตระเตรียมหัวใจ
ความสุขความทุกข์ ไม่มีใครรู้ว่าจะมาเมื่อไหร่
จะยอมรับความจริง ที่เจอได้แค่ไหน (ฮือ ฮือ)

เพราะชีวิตคือชีวิต เมื่อมีเข้ามาก็มีเลิกไป
มีสุขสม มีผิดหวัง หัวเราะ หรือหวั่นไหว เกิดขึ้นได้ทุกวัน
อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิดสติเราให้ทัน
อยู่กับสิ่งที่มี ไม่ใช่สิ่งที่ฝัน และทำสิ่งนั้นให้ดีที่สุด
สุขก็เตรียมไว้ ว่าความทุกข์คงตามมาอีกไม่ไกล
จะได้รับความจริง เมื่อต้องเจ็บปวดไหว (ฮือ ฮือ)

ในเมื่อเส้นทางชีวิตของคนเรา ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ มิได้โปรยปราย
อบอวลด้วยกลิ่นมะลิ จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องเตรียมตัวเตรียมใจไว้ให้พร้อม
เสมอ ที่จะพบกับอุปสรรคปัญหา และนานาเหตุการณ์ไม่คาดคิด ซึ่งอาจจะเกิด
ขึ้นได้ ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง แบบฉับพลันทันทีโดยไม่ทันให้ตั้งตัวก็ได้

การมีสติอยู่กับปัจจุบัน ยอมรับในความเปลี่ยนแปลงที่ไม่อาจ
หลีกเลี่ยงได้ และสละความยึดมั่นถือมั่นในความเป็น “ตัวเรา ของเรา” ให้
หมดสิ้น ยิ่งปล่อยวางได้มากและเร็วเท่าใด ก็จะพ้นจากความทุกข์ทางใจได้
เร็วขึ้นเท่านั้น

จะขอยกเนื้อร้องประโยคเหล่านี้มาใช้อีกสักครั้ง เพื่อเป็นการเตือนใจ
ให้กับทุก ๆ คน รวมถึงตัวฉันเองด้วยก็แล้วกัน

“ไม่มีอะไรจะทำร้ายเธอ ถ้าเธอไม่รับมันมาใส่ใจ”

“มีสุขสม มีผิดหวัง หัวเราะ หรือหวั่นไหว เกิดขึ้นได้ทุกวัน

อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความคิดสติเราให้ทัน”

และ “สุขก็เตรียมไว้ ว่าความทุกข์คงตามมาอีกไม่ไกล
จะได้รับความจริง เมื่อต้องเจ็บปวดไหว” (ฮือ ฮือ)

รีบฝึกร้องท่องจำ ทำความเข้าใจเนื้อหาสาระในเพลง ให้คล่องให้ขึ้นใจ
ชะตอนนี้ จะได้ไม่ต้องมานั่งร้อง “ฮือ ฮือ แง แง” น้ำตาขีดหัวเข้า ในภายหลังไง !

ปุตตา มตฺถิ ธน มตฺถิ
อิตฺติ พาลิ วิหญญติ
อตฺตา หิ อตฺตโน นตฺถิ
กุตฺโต ปุตฺตา กุตฺโต ธนํ

คนโง่มีวัชคิดว่านวยว่า
เรามีบุตร เรามีทรัพย์
เมื่อตัวเขาเองก็ไม่ใช่ของเขา
บุตรและทรัพย์จะเป็นของเขาได้อย่างไร

สถิติกับสถิติ

บอกหน่อยได้ไหม ?...บอกหน่อยได้ไหม ? ถ้าจำเป็นต้องเลือกระหว่าง**สติกับสตางค์** จะเอาอะไร ? (บอกมาก่อน... แล้วค่อยอ่านต่อละ !)

เชื่อนั่นมันได้ ว่าร้อยละ 99.99 ขึ้นไป จะตอบแบบโดยไม่ต้องใช้สมองคิดเลยว่า “**เอาสตางค์**” เพราะว่ามันนำไปจับจ่ายใช้สอย ซื้อของกินของใช้ที่ต้องการได้ ฉะนั้นเคยได้ยินบางคนพูดบ่อยๆ ว่า “**คนไม่มีสตางค์ ก็ไม่ต่างกับหมาขี้เรื้อนตัวหนึ่ง**” แต่แปลก...ที่กลับไม่เคยได้ยินใครพูดว่า “**คนไม่มีสติ ก็ไม่ต่างกับหมาบ้าตัวหนึ่ง**” เลย

ที่จริงแล้วการให้เลือกระหว่าง 2 อย่างนี้ มันก็ค่อนข้างจะโหดร้ายเกินไป เพราะการเป็นคนที่ยังดำรงชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ มันจำเป็นต้องมีทั้ง**สติและสตางค์**ควบคู่กัน

ถ้ามีสติแต่ไม่มีสตางค์ก็คงอยู่อย่างยากเย็นเข็ญใจ ยกเว้นพวกอยู่ตามป่าดงดิบไกลลิบลับ ติดโพ้นทะเลโน้น ที่ยังไม่รู้จักใช้สตางค์ในการติดต่อซื้อขายแลกเปลี่ยน

ในทางกลับกัน ถ้ามีสตางค์เยอะแยะ แต่ไม่มีสติเอาซะเลย ก็จะเป็นพวก**แสบแฉ่ว ไม่เต็มบาท** ขาดๆ เกินๆ พวกสองสสิ่งเฟื่อง บำๆ บอๆ ได้เหมือนกัน

ประโยชน์ของสตางค์ คงไม่ต้องมานั่งพูดกันให้เสียเวลาไปเปล่าๆ เพราะแม้แต่เด็กที่เริ่มจะเดินได้พูดได้ ก็ยังรู้จักร้องกระจองอแงแบบมือ “**ขอด้งค์**” แล้วเรามาคุยกันถึงเรื่อง**สติ**ดีกว่า เพราะหลายคนยังไม่รู้ว่าด้วยซ้ำไปว่าคืออะไร โดยเริ่มจากความหมายเพื่อความเข้าใจที่ตรงกันก่อนสิมัย ?

สตินั้นก็คือ ความระลึกได้, นึกได้, ความไม่เผลอ, การคุมใจไว้กับกิจ,
จำการทำและคำที่พูดนานแล้วได้

บ่อยครั้งที่คนเรา กว่าที่จะเห็นคุณค่าของสิ่งใด ก็ต่อเมื่อได้สูญเสีย
สิ่งนั้นไปแล้ว เช่นเดียวกับสติที่เป็นสิ่งมีค่ายิ่ง แต่กลับไม่ค่อยมีใครให้ความสำคัญ
จนเมื่อเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้นมา จึงได้รู้ซึ้งว่า สติเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ที่เรา
ทุกคนต้องมี และควรรักษาไว้ให้ต่อเนื่องตลอดเวลาด้วย

ยกตัวอย่างในวันหนึ่งๆ ของใครก็ตาม ถ้ามีสติไม่ต่อเนื่อง แม้จะขาดหายไป
ไปเพียงเสี้ยววินาที ก็อาจเกิดเหตุพลัดพลั้งเผลอโผล่ มีสิทธิ์เจ็บตัวเจ็บใจได้
ตลอดเวลาเหมือนกันทุกคน เช่น ...

ตั้งแต่ตื่นนอนตอนเช้า ลุกขึ้นมาจากเตียง ถ้ามัวแต่ทำตัวง่วงเียขาดสติ
ก็มีโอกาสประเดิมนอนกลางวันด้วยการชนโต๊ะชนเก้าอี้ เอาหัวโขกประตูห้องได้
แล้ว ☹☹

พอเข้าห้องน้ำล้างหน้าแปรงฟัน ก็อาจจะแปรงแต่ฟันบนลืมฟันล่าง หรือ
แปรงด้านนอกแล้วลืมด้านใน พอบ้วนปากเสร็จค่อยนึกขึ้นได้ เอ้อ ! ข่างมันเดี๋ย !

เวลาอาบน้ำ หากว่าเผลอใจลอยขาดสติมาก ๆ ก็มีโอกาสนิยบแชมพู
ไปถูตัว แล้วเอาสบู่ไปสระผมได้เหมือนกัน

พออาบน้ำเสร็จ ถึงนึกขึ้นได้ว่าลืมผ้าเช็ดตัวไว้นอกห้อง ต้องเดินเปลือย

กายล่อนจ้อนตัวเปียกเข้าไปในห้องแต่งตัว

ถึงคราวใส่เสื้อ พอกัดกระดุมเสร็จ ค่อยรู้ว่าผิดช่องไม่ถูกรู ต้องปลดออกจนหมดเกลี้ยง แล้วเริ่มกลัดใหม่ตั้งแต่เม็ดแรกไปจนเม็ดสุดท้าย ☹

ตอนใส่กระโปรง กางเกง หากสติขาดไปกลางคัน ก็อาจจะลืมนรุติปมารู้ตัวอีกที เมื่อเห็นคนไม่รู้จักยืนอมยิ้มให้แต่ไกล..... ☺..☺....☺

เวลาลงบันได ใจก็หลุดลอยไปจากขา แทนที่จะเดินลงมาดี ๆ เลยต้องใช้ก้นไถแทน จำเข้าไปสามชั้น บ๊ีบ บ๊ีบ บ๊ีบ ! ☹ ☹ ☹

จะออกจากบ้าน เดินไปเปิดประตูรั้ว เฮ้ ! กลิ่นอะไรตุ ๆ ไร้ ! หมาตัวไหนดันมาตั้งกองถ่ายไว้หน้าบ้าน แล้วไม่แจ้งให้ทราบล่วงหน้า ตาก็ไฉ่ไม่ทันเท้าเลยเหยียบเข้าให้เต็มเปา แหะ ! ☹

พอสตาร์ทรถ ก็มัวแต่คิดถึงเรื่องงาน จะเดินหน้าแท้ ๆ แต่กลับใส่เกียร์ถอยหลัง แล้วเป็นไงล่ะ... ตูม ! ก็ชนโครมเข้าให้กับผนังบ้านตัวเอง ☹ ☹ ☹

ขับรถออกปากซอย ตาดันคล้อยตามสาว ☺ เลยเสียท้ายรถคันหน้าอย่างจัง ต้องเสียเวลานานเพื่อเรียกประกันฯ มาทำเคลม ☹ ☹

พอขับไปสักพัก ก็เกิดลั้งเลว่า ตอนออกจากบ้านมา ได้ลืดอกประตูดหรือยัง ? ทำให้ไม่มีสมาธิในการขับ ผลอไฟฟ้าแดงตรงสี่แยก เห็นตำรวจยืนยิ้มเผล่

ไม่แยกเขี้ยว 😊 แต่วักมือเรียกให้จอดรถ ขออุบะขี้ แล้วเขียนใบสั่งตามระเบียบ 😞 (ที่นี่ก็อยู่กับสติในการใช้ฝีปากเจรจาแล้ว !)

เมื่อถึงที่ทำงาน “พระเจ้าช่วย กลัวยทอด !” ทำไมกาแพ้วนน้ำมันขมจิ้งจอก ! นึกขึ้นได้ว่าลืมใส่น้ำตาลนั่นเอง

พอได้เวลา**เริ่มงาน** สติก็ลอยไปลอยมาไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอีก คิดออกนอกเรื่องนอกราวตลอดวัน งานเลยไม่เดินหน้า แถมยังผิดพลาด อีกต่างหาก

ที่ยกมานี้ เป็นเพียงแค่สมมุติเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นได้ ในขณะที่สติมีการเฝ้าระวัง ฆาตหายบางช่วงบางตอนเท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว คงจะไม่มีใครขาดสติได้ต่อเนื่องยาวนานขนาดนั้นหรอก เพราะไม่งั้น ก็คงเปลอเอาชี๊เถี่ยวัดปากตัวเองไปตั้งแต่ตอนเป็นเด็กแล้ว ไม่มีชีวิตให้อยู่รอดมาจนถึงปานนี้แน่ !

ส่วนใครที่ชอบ**ซุ่มซำม** เดินชนโน่นชนนี่บ่อย ๆ เดียวก็ชนถ้วยโอโชยามบ้างก็ชนอ่างกะละมัง หรือไม่ก็แจกันแก้วเจียรไนที่เปราะบางแตกหักง่าย บางคนก็**มักลิม**กุญแจบ้าน โทรศัพท์มือถือ กระเป๋าสตางค์ ไว้ตามร้านอาหาร ห้องน้ำ ห้างสรรพสินค้า สถานที่ต่าง ๆ ก่อให้เกิดความเสียหายและสูญเสียเป็นประจำ รวมไปถึงใครที่ชอบ**อุทานคำหยาบคาย**ไม่น่าฟังเวลา**ดักกะใจ** ก็ขอให้รู้ไว้เลยว่านั่นก็มีเหตุมาจากการขาดสติ เช่นกัน

นี่แค่เบาะ ๆ ของเรื่องสติที่ขาดหายไปเป็นช่วง ๆ (ไม่เกี่ยวกับหลินฮุ่ยนะ ! 😊) ยังมีโอกาสเกิดเรื่องเกิดราวได้มากมายขนาดนี้ ถ้าไปถึงขั้น**สติแตก**

สติวิปลาส เสียสติ หรือ หมดสติ จะน่ากลัวขนาดไหน ลองนึกเอาเองก็แล้วกัน !

ทีนี้มาคุยกันเรื่องประโยชน์ของสติบ้างดีมั๊ย ? ที่เห็นชัด ๆ ก็คือ...

1. **ช่วยให้ประหยัดสตางค์** 😊 เพราะคนเราเมื่อเห็นสิ่งใดตรงตาต้องใจ ก็เกิดความสุขอยากได้ อยากเป็นเจ้าของ สติจะคอยช่วยเตือนว่าเป็นของฟุ่มเฟือยนะ ! แพงไป ไม่สมราคาหรอก ! เกินความจำเป็นมั๊ย ? เพราะของเดิมที่เคยซื้อไปก็ยังไม่ได้ใช้เลย จะซื้อไปเก็บไว้ให้รกบ้านทำหรือทำไม ?

2. **ช่วยให้ไม่ต้องเสียทรัพย์โดยใช่เหตุ** 😊😊 ก็อย่างที่กล่าวไว้แล้วว่า คนที่มักชู้มช่ามก็เป็นเพราะว่าขาดสติ ส่วนคนที่มึนสติ ก็จะไม่เปลืองเงินชนโน่นชนนี้ ทำของแตกชำรุด จึงไม่ต้องเสียเงินซื้อใหม่ หรือต้องชดใช้ค่าเสียหายให้เจ้าของเขา และสติก็ยังช่วยให้ ไม่เปลืองสิ่งมีค่าของสำคัญทิ้งไว้ตามที่ต่าง ๆ จนทำให้ต้องเกิดการสูญเสียโดยไม่จำเป็นอีกด้วย

3. **ช่วยให้รอดพ้นจากอุบัติเหตุต่างๆ ได้** 😊😊😊 ไม่ว่าจะขับรถยนต์ เดินข้ามถนน ลงบันได ตัดกิ่งไม้ ปอกผลไม้ กินข้าว ล้างหน้า แปรงฟัน หรือดื่มน้ำ ปัสสาวะ ฯลฯ ถ้ามีสติต่อเนื่องแล้ว ทุกเหตุการณ์ก็จะดำเนินไปอย่างราบรื่น ไม่มีสะดุด ไม่ทำให้ต้องเจ็บตัวฟรี

4. **ช่วยแก้ไขสถานการณ์ยามคับขันได้** 😊😊😊😊 เพราะแต่ละคนเมื่อเจอกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันแบบเดียวกัน ก็เชื่อว่าจะสามารถรับมือได้เหมือนกันทุกคน ผู้มีสติเท่านั้น ที่จะสามารถใช้ปัญญาแก้ปัญหา แก้ปัญหา นำพาตัวเองให้รอดพ้น

จากภัยอันตรายได้ ส่วนผู้ที่ขาดสติ ก็จะมีสติจนคิดอะไรไม่ออก จึงต้องรับผลที่เกิดขึ้นจากเหตุการณ์นั้นๆ ไปเต็มๆ

5. ช่วยให้มีบุคลิกภาพดี เป็นที่น่าชื่นชม ☺ คนที่มีสติ ไม่ว่าจะทำอะไร ก็ดูสำรวจสภาพเรียบร้อยไปหมด เวลาจะลุกนั่งเดินเหินก็ไม่ส่งเสียงเกียะดังเต๊ะแตะมาแต่ไกล คำพูดคำจาก็ไม่โหวกเหวกโวยวายให้เป็นที่รำคาญของคนอื่น เวลากินก็ไม่จุบจับ ! จู้บจู้บ ! เมื่อถึงคราวตกใจก็ไม่วัดว้ายกระตุ้ย !

ที่จริง ชีวิตคนเรตั้งแต่แรกเกิดมาร้องอู๊วๆ นั้น ก็ต้องพึ่งพาอาศัยการมีสติของผู้ดูแลใกล้ชิดตลอดเวลาอยู่แล้ว ลองย้อนกลับไปนึกดูซิว่า ตอนยังแบเบาะเราฝากชีวิตและอวัยวะไว้กับการมีสติของผู้อุ้มแต่ละคนขนาดไหน ? เพราะเราต่างก็เป็นเหมือนลูกเปิดในอ้อมแขน เป็นลูกไก่ในกำมือ ที่เค้าจะบีบ (คอ) ก็ตาย จะคลาย (แขน) ก็ไม่รอด เพราะถ้าเกิดแผลอไผ่ผลพลาดพลั้ง ทำเราหลุดมือหล่นลงพื้นมาหละก็ ไข่ ! ป่านนี้หัวหน้ตาเรา คงไม่ดูดีขนาดนี้หรอกนะว่ามั๊ย ? ☺

ลองนึกดู ถ้าคุณแม่มีมือใหม่ เห็นลูกร้องไห้งอแง เกิดร้อนรนขาดสติ อยากให้ลูกหยุดร้องไวๆ เลยรีบคว้าขวดนมมาป้อนให้ แต่ไม่ทันดูว่านมบูดหรือเปล่า ? เด็กเกิดปวดท้องขึ้นมา ยิ่งร้องดังกว่าเก่า จนต้องพาไปคลินิกโรงพยาบาล ถ้าไปเจอหมอพยาบาลขาดสติอีก กระทำการอย่างลวกๆ รีบๆ จิตยาจิตยาผิดให้ (ซึ่งก็เกิดเป็นข่าวบอ้ยๆ) จะไม่ยิ่งแหย่หนักขึ้นไปอีกหรือ ? ☹... ☹

แม้ว่าวันนี้เธอและฉันจะเติบโต (รอดตาย) มาได้ แต่ชีวิตของเราก็ก็นั่งอยู่กับสติของคนอื่นอยู่วันยังค่ำ เช่น คนที่ให้บริการรถโดยสารสาธารณะ ก็

ต้องฝากชีวิตไว้กับสติของไซเฟอร์อยู่เสมอ หรือถึงแม้ว่าจะขับรถเอง ชีวิตเราก็ยังต้องขึ้นอยู่กับ สติของคนขับรถคันอื่นบนถนนสายเดียวกันด้วยอีกนั่นแหละ (ซึ่งมีน้อยนัก ที่จะตั้งสติก่อนสตาร์ท และหลังจากสตาร์ทก็ยังมีสติอยู่) ในทางกลับกัน คนอื่นๆ ทั้งในและนอกรถ ก็ต้องฝากชีวิตไว้กับการมีสติของเรา เช่นกัน

นอกจากนี้ สติยังมีความสำคัญยิ่งกับชีวิตเราแม้มหาภัยใจสุดท้าย เพราะเมื่อวินาทีแห่งความตายมาถึง ถ้าช่วงเวลานั้นขาดสติ ก็มีโอกาสไปเกิดในแดน**ทุกคติภูมิ** (สถานที่ไม่ดี มากไปด้วยความทุกข์ ได้แก่ นรก ตีรจันาน เปต อสุรกาย) ได้ หากสติยังดีพร้อม ก็มีสิทธิ์ไปเกิดในแดน**สุคติภูมิ** (สถานที่ดี ได้แก่ มนุษย์ เทพ) และถ้าหากมีสติดีมาก ๆ รู้จักใช้ช่วงจังหวะเวลาสำคัญนั้น พลิกวิกฤตให้เป็นโอกาส สามารถทำจิตให้ว่างปล่อยวางได้สำเร็จ ก็อาจถึงขั้นนิพพานเสียวนะเธอ ดังที่**ท่านพุทธทาสภิกขุ** ใช้คำว่า “ตกกระไดพลอยกระโจน” ยังไงล่ะ !

เพราะสติไม่มีแจก หรือจำหน่ายปลีก-ส่ง ตามตรอกซอกซอย ถนนคนเดิน ในภัตตาคาร โรงรับจํานำ ไซห่วย ซูเปอร์ฯ Outlet ฯลฯ หรือแม้แต่ร้านสะดวกซื้อสะดวกง่าย ที่เปิดตลอด 24 ชั่วโมง 365 วัน

ฉะนั้น ใครที่มีสติดีอยู่แล้วก็ควรหมั่นรักษาไว้ ทำให้ดีให้ยิ่งขึ้น และให้มีต่อเนื่องตลอดเวลาด้วย ส่วนใครที่ยังไม่ค่อยจะมีสติ ก็พยายามทำให้มีขึ้นและมีบ่อยๆ **บัดเดี๋ยวนี้ !** ด้วยการตามดูตามรู้ร่างกายจิตใจไปเรื่อย ๆ (สติปัฏฐาน 4) ไม่ว่าจะยืน เดิน นั่ง นอน คุ้ เหยียด กิน ดื่ม ทำ พูด คิด เคลื่อนไหวร่างกาย ทำอะไรก็ให้รู้ตัวตลอดเวลา จะดีใจ เสียใจ สุข ทุกข์ สนุกสนาน เศร้าสร้อย สมหวัง ผิดหวัง หัวเราะ ร้องไห้ ก็ให้รู้ตัวอยู่เรื่อยไป

มาถึงตรงนี้ อาจมีบางคนยังนึกไม่ออกว่า การมีสตินั้นเป็นอย่างไร จึง
ขอแนะนำสอนของหลวงปู่ติช นัท ฮันห์ พระมหาเถระนิกายเซนชาวเวียดนาม
ซึ่งเป็นที่รู้จักกันทั่วโลก มาเล่าให้ฟัง ท่านจะใช้คำพูดว่า “**ล้างจานเพื่อล้างจาน**”
คือ ขณะที่ทำสิ่งใดก็ให้มีชีวิตอยู่กับสิ่งนั้น

ถ้ากำลังล้างจาน ก็ให้มีสติอยู่กับการล้างจาน มือซ้ายจับจานก็รู้ มือขวา
กำลังจับฟองน้ำดูไปบนจานก็รู้ ถูวนซ้ายหรือวนขวาก็รู้ มีสิ่งสกปรกตกค้างตรงไหน
ก็รู้ ดูไปถูไปเรื่อยๆ จนสะอาดทีละใบๆ มีสติอยู่กับการล้างจาน ณ เวลานั้น
ตลอด ไม่ไปคิดถึงเรื่องอื่น ล้างจนเกลี้ยงทุกใบ แล้วก็ค่อยไปมีชีวิตอยู่กับสิ่งอื่น
ต่อไป

หากพยายามฝึกสังเกตติดตามการเคลื่อนไหว ความรู้สึกนึกคิดของเรา
อยู่เป็นประจำ สติก็จะเกิดขึ้นได้บ่อย ถี และไวขึ้นเอง แล้วความพลั้งพลาด
เผลอไพล หลงๆ ลืมๆ ที่ก่อให้เกิดเหตุไม่คาดฝันทั้งหลายทั้งปวงในชีวิต ก็จ
ค่อยๆ ลดน้อยถอยลง จะได้ไม่ต้องไปดูหมอง ต่ออายุ สะเดาะเคราะห์ ไชยกะเลาะ
(เคาะกะโหลก) หรือพรมน้ำมนต์ 99 วัด ให้ต้องเสียเวล่ำเวลา เสียสตงค์สตางค์
โดยใช้เหตุเน้อ !

ก่อนจะอำลา เรามาเช็คสติกันหน่อยดีไหม ? มีใครพอจะระลึกได้มั๊ยว่า
ตอนต้นนั้น ฉันถามว่าอะไร ? (ห้ามแอบไป/ย้อนดูนะ !)

เฉลย : ฉันถามว่า ถ้าจำเป็นต้องเลือกระหว่างสติกับสตางค์ จะเอาอะไร ?

ใครตอบถูก โดยการระลึกได้เอง แค่มกกว้างๆ ก็พอแล้ว ไม่ต้องยกมือขึ้นหรอก เพราะเดี๋ยวหนังสือจะร่วงซะก่อน !

เอาหละ ! ที่นี้ขอลถามใหม่นะ ถ้าสมมุติว่าจะต้องเสียบ้าง ... สติกับสตางค์ จะยอมเสียอะไร ?

คิดให้ดีกว่าตอบนะ เพราะว่าใครที่ยอมเสียสติ แสดงว่ายังไม่สร้างมา ต้องรอให้หายแงกๆ ก่อน แล้วค่อยมาบอกใหม่ก็ได้ แต่ถ้ายังตอบเหมือนเดิมอยู่ อย่างนั้น คนใกล้ชิดก็ต้องระมัดระวังตัวเป็นพิเศษหน่อย...

เพราะพระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) ท่านกล่าวว่า “...ถ้าหากว่าจิตใจของเราปราศจากสติแม้นาทีเดียว ก็ต้องเป็นบ้านาที่หนึ่ง ปราศจากสติครึ่งชั่วโมง ก็เป็นบ้าครึ่งชั่วโมง จิตของเราปราศจากสติน้อยหรือมากเท่าใด ก็เป็นบ้าเท่านั้น...”

คนที่เลือกยอมเสียสติ ก็อาจมีโอกาสรื้อฟื้น น้ำลายฟูมปากขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ได้ ถึงเวลานั้นก็คงไม่มีอะไรดีไปกว่าจะบอกว่า...

“รีบๆ โกงเถอะโยม !” หลอกนะเธอ

อนวสุตจิตตสุต
อนนวาทตเจตโส
ปฺญญาปาปหิสสุ
นตฺถิ ชาครโต ภยํ

ผู้มีสติตื่นตัวอยู่เนื่องนิตย์
มีจิตเป็นอิสระจากราคะและโทสะ
ละบุญละบาปได้
ย่อมไม่กลัวอะไร

บังเอิญ ชะเมื่อไหร่!

เฮง รมภ. ค้า 4 ล้าน

แม่ค้าสินค้า รับ 20 ล้าน

ทนายโคราช ถูกแฉหักค 38 ล้าน

ชาวสุพรรณสุกเฮง แฉหักค 62 ล้าน

ทนายใหญ่โคราช ถูกวางวัดที่ 1 ชั่วโมง

บางครั้งเมื่อได้เห็นข่าวหน้า 1 เกี่ยวกับการถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ 1 ของใครสักคน กับจำนวนเงินมากมายที่เขาได้รับ บางทีก็เป็นหลักล้านหรือหลายสิบล้านก็ตาม หลายคนอาจเกิดความรู้สึกน้อยใจในตัวเองว่า *ทำไมถึงไม่เป็นเรา ? หรือ ทำไมฉันถึงไม่โชคดีอย่างนั้นบ้างนะ ?*

พอติดตามในรายละเอียดของข่าว ก็รู้สึกลงไปอีกว่า บางคนก่อนถูกรางวัลใหญ่ ได้ไปทำบุญวัดโน่นวัดนี้ ไปไหว้พระไหว้คุณสาวรีย์ฯ ที่โน่นที่นี่ หรือบนบานศาลกล่าวขอเลขเด็ดตามสถานที่ต่าง ๆ ก็เลยพากันคิดว่า นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ 1 ได้เป็นเศรษฐีในเวลาเพียงชั่วข้ามคืน

แต่ในความเป็นจริงแล้ว ใครจะถูกหวยรวยหุ้น โดนสลากกินแล้วแบ่งบ้างไม่แบ่งบ้าง เจ้าไฟ หรือเจ้พนันบอล ฉันว่า*ไม่ใช่เพราะความบังเอิญ* หรือ*เพราะโชค ดวง พลุ่ด เคราะห์ เฮง โชสรววย ส้มหล่น ฟ้าปะทาน* หรือมี*สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดลบันดาล*ให้เลยแม้แต่น้อย

เพราะทุกคนก็รู้กันดีอยู่แล้วว่า *ถ้าไม่มีการกระทำ ก็ย่อมจะไม่มีผลของการกระทำ* เกิดขึ้นอย่างแน่นอน และผลนั้นอาจจะเกิดเร็วหรือช้าก็ได้

ขึ้นอยู่กับปัจจัย (เหตุที่ให้ผลเป็นไป, เครื่องหนุนให้เกิด)

การที่ผลอย่างใดอย่างหนึ่งจะเกิดขึ้นได้นั้น ก็ต้องอาศัยการกระทำหลาย ๆ อย่างประกอบกัน รวมทั้งต้องใช้ระยะเวลาในการเกิดผลด้วย

เช่นเดียวกับการปลูกต้นไม้ ที่ไม่ใช่ลงมือปลูกไว้ ก็ผลิตดอกออกผลบ้างทันที แต่ต้องอาศัยการดูแล ใส่ปุ๋ย รดน้ำ พรอนดิน กำจัดวัชพืช ฯลฯ รวมไปถึงระยะเวลาในการเติบโตด้วย

ซึ่งในทางพุทธศาสนากล่าวว่า **วิบาก (ผล)** เกิดจาก**กรรม (การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา)** ถ้าไม่มีกรรม ก็ไม่มีวิบาก และเป็นไปไม่ได้เลย ที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งจะเกิดขึ้นเอง โดยไม่ต้องอาศัยสิ่งอื่น ดังหลักธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนในเรื่อง**ปฏิจจสมุปบาท** ที่แปลเป็นไทยให้เข้าใจได้ว่า **สิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันจึงเกิดมีขึ้น** หรือที่ท่านพุทธทาสภิกขุ ขยายความว่า...

“เพราะสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี

เพราะสิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้จึงไม่มี

เมื่อสิ่งนี้เกิด สิ่งนี้จึงเกิด

เมื่อสิ่งนี้ดับ สิ่งนี้จึงดับ”

ที่นี้กลับมาคุยเรื่องถูกห่วยกันต่อดีกว่า สมมุติว่า ถ้า**การบนบาน** **สิ่งศักดิ์สิทธิ์** เป็นเหตุ แล้ว**การถูกลอตเตอรี่รางวัลที่ 1** เป็นผลจริง ๆ หละก็ ป่านนี้คงจะมีคนถูกรางวัลที่ 1 เต็มบ้านเต็มเมืองไปหมดแล้ว เพราะคนที่หวังรวย พรวดพราดส่วนใหญ่ ก่อนซื้อลอตเตอรี่ก็ไปบนบานกันทั้งนั้น จริงมั๊ย ?

ที่กล่าวเช่นนี้ก็อย่าเพิ่งเข้าใจผิด คิดว่าฉันไม่เชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์นะ เพราะตามหลักพุทธศาสนาแล้ว สิ่งที่เราไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เช่น เทวดา พระอินทร์ พระพรหม ท้าวจตุโลกบาล พญายมราช ฯลฯ นั้นมีอยู่จริง

แต่ฉันคิดว่าท่านคงจะช่วยเฉพาะคนที่ทำความดี ทำมาหากินสุจริต อยู่ในศีลในธรรม และคนที่พยายามช่วยเหลือตัวเองก่อน มากกว่าที่จะช่วยคนไม่ดี คนเห็นแก่ตัว ชอบเบียดเบียนผู้อื่น และโลกมากไม่รู้จักพอ อย่างแน่นอน

ถ้าอย่างนั้น ใครกันล่ะที่เป็นผู้ลบล้างบาป ให้บางคนถูกหวยร่ำรวย จนเป็นข่าวหน้า 1 โด่งดังไปทั่วได้ ?

ถึงฉันจะไม่ใช้หมอดูหมอดังมีชื่อเสียง แต่ก็ฟังธงและคอนเฟิร์มได้เลยว่า ตัวคนที่ถูกหวยเองนั่นแหละ ที่เป็นผู้ลบล้างบาปให้ดีขึ้นเป็นขึ้น เพราะสิ่งดีๆ ทั้งหลายที่เขาหรือเธอได้กระทำความดีในอดีต ทั้งชาตินี้และชาติก่อนๆ ด้วย ได้มาบรรจบประสพผล ณ เวลานั้น อุปมาเหมือนแม่น้ำ 4 สาย ปิง วัง ยม น่าน ที่ไหลมาบรรจบกันเป็นเจ้าพระยา ใกล้เคียง !

ด้วยการส่งใบที่ถูกรางวัลใหญ่นั้นมาให้ถึงมือเลย ซึ่งอาจมาในรูปของการดลใจให้อยากซื้อเองบ้าง คนขายดื้อให้ซื้อบ้าง หรือไม่ก็ซื้อเพราะเห็นใจอยากช่วยเหลือผู้พิการบ้าง ไม่ว่าจะโดยการเลือกเอง หรือมีคนอื่นยัดใส่มือให้ก็ตาม และทั้งหมดนี้ก็คือ วิชาที่เกิดจากกรรม นั่นเอง

หลังจากนั้น ก็ยังมีวิชาอื่นๆ ที่จอร์จควอยอยู่ เพื่อจะส่งผลอย่างต่อเนื่อง

ตามมามาตลอดเวลาด้วย ไม่ได้หยุดอยู่ที่ความร่ำรวยแล้วจบลงแค่นั้นนะ

เพราะบางคนก็อาจรู้จักวิธีจัดสรรเงินที่ได้มา นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในทางที่ถูกต้อง แต่บางคนก็อาจเปลืองใจ ไปใช้จ่ายฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย อย่างที่ชาวบ้านเรียกว่า “3 ล้อถูกหอย” เอาไปเล่นการพนันบ้าง เพราะเห็นว่าเงินนั้นได้มาง่าย จนต้องกลับมายากจนเหมือนเดิมอีก บางคนก็อาจโดนปล้นจี้ หรืออาจจะฆ่าตัวตายเอง เพื่อหนีสารพัดญาติโกโหติกา ที่ไม่เคยรู้จักมักคุ้นกันมาก่อน มารุมเร้าขอส่วนแบ่ง อย่างที่เคยเป็นข่าวมาแล้วก็มี

คนรวยหุ่นก็เป็นทำนองเดียวกัน หลายคนเห็นคนอื่นซื้อขायหุ่นแล้วรวยวันรวยคืน ก็อยากจะรวยเหมือนเขาบ้าง แต่**กรรมมันคนละขนาด วิบากมันคนละเบอร์** จะให้เป็นเหมือนกันได้อย่างไรละ !

ก็มันมีเหตุปัจจัยหลายอย่างที่จะทำให้กำไรหรือขาดทุนหุ่นได้ ทั้ง**กรรมเก่า** ในอดีตและ**กรรมใหม่**ในปัจจุบันด้วย เมื่อถึงเวลาประจวบเหมาะ บางทีก็ส่งผลได้ บางคราวก็ให้ผลเสีย ขึ้นอยู่กับการกระทำของแต่ละคน ของใครของมันไม่มีทางเหมือนกันได้เลย

ซึ่งก็มีการเตือนกันอยู่เสมอแล้วว่า “**การลงทุนมีความเสี่ยง ผู้ลงทุนควรศึกษาข้อมูล** (กรรมของตัวเองตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน) **ก่อนการตัดสินใจลงทุน**” และ “**ผลการดำเนินงาน (วิบาก) ในอดีต มิได้เป็นสิ่งยืนยันถึงผลการดำเนินงาน (วิบาก) ในอนาคต**” แต่ก็ไม่ค่อยจะมีใครสนใจฟังกันเลย (ขนาดกฎหมายยังต้องตีความกันทุกวรรค เพราะงั้นคำเตือน ก็ต้องรู้จักตีความ

กันบ้าง จะได้ไม่หลงทางเข้าใจผิด)

ฉันจึงขอทำตัวเป็นนักวิเคราะห์สักวัน เพื่อตีโจทย์แจ่มแจ้งถึงเหตุปัจจัยที่ทำให้คนร่ำรวยหรือรุ่งเรืองจากการลงทุนในตลาดหุ้นได้ ดังนี้

1. **ต้นทุนในการลงทุน** แต่ละคนมีเงินในการลงทุนไม่เท่ากัน บางคนก็มีมาก (เงินเย็น) เพราะอาจได้รับมรดกมาจากบรรพบุรุษ มีอาชีพการงานที่ทำรายได้สูง หรือเก็บสะสมไว้ได้มากกว่า เรียกว่ามีสายป่านยาว ทนสำรองเลี้ยงชีพเยอะ ไม่มีความกดดันสูง ขาดทุนนิดหน่อยก็ไม่หวั่นไหว ใจไม่สั่นสะท้าน “ได้เสีย” เอ๊ย ! “กำไรขาดทุน” แต่ละทีเป็นหลักแสนหลักล้าน ส่วนคนต้นทุนน้อยก็แค่หลักพันหลักหมื่นเท่านั้น

2. **พฤติกรรมผู้ลงทุน** บางคนตั้งเป้าหมายไว้สูง โอกาสเสี่ยงก็สูงตามไปด้วย กำไรน้อยๆ ก็ยังไม่ขาย เพราะหวังว่าราคาหุ้นจะสูงขึ้นไปอีก (หวังผลอนาคต) แต่บางคนก็คิดว่าไม่ต้องกำไรมากหรอก ขอน้อยๆ บ่อยๆ ดีกว่า (อยู่กับปัจจุบัน) แค้นี่ความเสี่ยงก็น้อยลงไปเยอะแล้ว

3. **ระยะเวลา “นักลงทุน”** ที่แท้จริงจะทำเหมือนเป็นผู้ร่วมทุน ที่เลือกซื้อหุ้นพื้นฐานดีแล้วถือยาวหลายปี สะสมเงินปันผลไปเรื่อย ๆ พอหุ้นราคาถูกก็ซื้อเก็บไว้ เป็นพวกที่ซื้อถูกขายแพง ยิ่งไงก็ต้องกำไรแหงๆ แต่ส่วนใหญ่จะเป็น “นักทุกลง” (ยิ่งลงทุน ทุนยิ่งลดลง) ซะมากกว่า เพราะมุ่งหวังกำไรเป็นกอบเป็นกำ ราคาขึ้นนิดหน่อยก็ไม่ขาย เพราะยังไม่ถึงเป้าที่ตั้งไว้ แต่พอราคาตกกลับรีบขายทันที เป็นพวกชอบซื้อแพงขายถูก อย่างนี้ก็ขาดทุนชั่วชีวิต

4. **ตัวช่วย** ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ที่แต่ละคนได้รับมาก็ไม่เท่ากันและไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับที่มาของแหล่งข่าว โบรกเกอร์ ซึ่งต้องอาศัยการฟังจากคนอื่น แล้วแต่ว่าใครจะได้ข้อมูลที่ถูกต้องตรงกับความเป็นจริงหรือไม่

5. **การตัดสินใจ** ถึงแม้ว่าจะได้ข้อมูลที่เหมือนกันเท่ากันหมด แต่ก็อาจคิดต่างกันได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งคลี่ใจต่างๆ (วิบาก) ที่จะทำให้บางคนตัดสินใจได้ถูกต้อง ในขณะที่ให้อีกหลายคนคิดผิดพลาดได้

6. **การตัดใจ** บางคนขาดทุนอยู่ก็ไม่อยากขาย เพราะทำใจไม่ได้ เงินก็เลยจมอยู่ตรงนั้น แทนที่จะแปลงหุ้นที่ขาดทุนไปเป็นทุน เพื่อซื้อหุ้นตัวอื่นที่อาจทำกำไรได้แทน ก็ต้องนั่ง ๆ นอน ๆ รอคอยความหวังเพียงอย่างเดียว ซึ่งก็ไม่ว่าอีกกี่ปีกว่าวันนั้นจะมาถึง (เล่นห่วยไม่ถูก จะขายเอาเงินคืนก็ไม่ได้ แต่เล่นหุ้นขาดทุนยังพอเอาคืนได้บางส่วน ก็น่าจะดีใจแล้วนะ !) ธรรมชาติการ “ลงทุน” มันก็มีความเสี่ยงอยู่แล้ว หลายคนกลับ “เล่นทุน” มันก็ยังเสี่ยงเข้าไปใหญ่ ถ้าไม่ยอมรับความเสี่ยง ก็ควรเอาเงินไปฝากธนาคาร ซื้อพันธบัตรรัฐบาล สลากออมสิน ทวิโชค ทวิทรัพย์ ดีกว่ามั้ง !

7. **ตัวป่วน** ประเภทนักเลงทุนที่ชอบปั่นหุ้น ทำให้ตลาดปั่นป่วน ราคาไม่เป็นไปตามกลไก เดียวปั่นให้หุ้นขึ้นเพื่อเทขาย แล้วป่วนให้หุ้นตกเพื่อช้อนซื้อ (กำไร 2 เด้ง) ทำเอาพวกแมลงเม่า ที่บินเข้ามาหลงกลติดกับดัก พลาดท่าเสียทีเจ็บตัวกันระนาว ส่วนแมลงชนิดอื่นก็รอดตัวไป

8. **นโยบายการเงิน การคลัง และการเมือง** ก็มีความสำคัญไม่น้อย

เพราะถ้าได้นายกฯ รัฐมนตรีคลัง ผู้ว่าการแบงก์ชาติ คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์* ที่มีความสามารถ มากประสบการณ์ ตรงไปตรงมา ไม่เล่นพรรคเล่นพวก บวกกับการเมืองนิ่ง ตลาดหุ้นก็คึกคักสดใส ราคาหุ้นพุ่งกระฉูด แต่ถ้าเป็นตรงกันข้าม ตลาดก็หอยเหวี่ยงขาเซา ดิ่งเหวร่วงกราวรูตได้เหมือนกัน

9. **เศรษฐกิจโลก** ก็มีผลที่ทำให้ปริมาณการซื้อขายนั้นง่ายคล่องหรือฝืดเคือง ดัชนีเพิ่มขึ้นหรือลดลง หุ้นราคาสูงหรือต่ำได้ เพราะขึ้นอยู่กับจำนวนเงินของนักลงทุนต่างชาติที่ไหลเข้าออกในตลาดด้วย

10. **จังหวัด** การเดินร่ายยังต้องมีเตี๊ยม/ จะเข้าหาผู้ใหญ่ยังต้องดูทิศทางลม การลงทุนก็ต้องอาศัยจังหวัดไหนจะโคนเหมือนกัน จะซื้อ-ขาย เข้า-ออก ถ้าไม่เป็นอย่างเดียวกับจังหวัดที่บุญส่งผล ยิ่งงังก็ไม่มีทางกำไร ยิ่งถ้าเล่นผิดหรือคร่อมจังหวัดด้วยแล้ว ไปทุ้ม-เทเอาตอนที่บาปส่งผล แม้จะเชี่ยวชาญเทคนิคหรือชำนาญการดูกราฟแค่นั้น ก็ย่อมหนีไม่พ้นเรื่องขาดทุนแน่นอน

สรุปว่า ทุกๆ ผลลัพธ์ ที่เกิดขึ้นกับใครก็ตาม ไม่ว่าจะดีหรือร้าย เร็วหรือช้า ล้วนเกี่ยวเนื่องมาจากการกระทำของเขาทั้งสิ้น ซึ่งในทางพุทธศาสนา ใช้คำว่า “ไม่มีเหตุบังเอิญ” นั่นเอง

จะยกตัวอย่างในเรื่องอื่นบ้างก็ได้ เช่น การเกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ลองนึกดูซิว่า การที่รถ 2 คัน จะมาประจัญกันได้นั้น มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลย ต้องอาศัยตัวแปรต่างๆ มากมาย ดังนี้

* จากการสันนิษฐานของฉันทน์ คำว่า หลักทรัพย์ น่าจะมาจาก (หลัก+ลัก) ทรัพย์

1. **พฤติกรรมการขับรถของผู้ขับขี่** เช่น ขับช้าๆ ไปเรื่อย ๆ เอื่อยเอื่อย หรือ เร็ว ซึ่ง มองข้างทาง ชมวิว ขับไปคุยไป ก็มีผลต่อการเกิดหรือไม่เกิดอุบัติเหตุได้

2. **ฤกษ์เดินทาง** วันหนึ่งมีตั้ง 24 ชั่วโมง 1440 นาที 86,400 วินาที มีใครบอกได้มั๊ยว่า ทำไมถึงเลือกออกเดินทางเวลานั้น เพื่อมาเจอกันพอดี ?

3. **เส้นทาง** ถนนในประเทศไทย ก็มีเป็นพันเป็นหมื่นสาย เหตุใดถึงตัดสินใจที่จะไปทางเดียวกันล่ะ ?

4. **จำนวนเลนบนถนน** ก็มีตั้งหลายเลน ทำไมถึงต้องมาวิ่งในเลนเดียวกันและเสียวินาทีเดียวกันด้วย ?

5. **สภาพการจราจร** ก็เป็นตัวแปรสำคัญ โอกาสที่ใครจะทำให้รถ 2 คันมาเจอกันนั้น เป็นเรื่องยากมาก ขนาดขับตามๆ กันมายังหลงได้เลย ไฉนออกจากคนละที่คนละเวลา ดันขับมาจะเอ่กันได้ ?

6. **ประสิทธิภาพของรถ** แต่ละคันก็ไม่เท่ากัน บางคันแล่นมาดี ๆ จู่ ๆ ยางก็ระเบิด ช้ามเกะกลางถนนไปหาอีกคันได้ บางทีก็เบรกไม่อยู่เอาดี ๆ เลยต้องอาศัยรถคันหน้าเป็นตัวช่วยเบรกแทน

7. **สติและการตัดสินใจในการบังคับรถของผู้ขับขี่** ก็สำคัญ ทำไมถึงเลี้ยงคันโน้นเพื่อมาชนคันนี้ล่ะ อะไรมันดึงดูดได้ขนาดนั้น ?

8. **จำนวนรถ**ในประเทศไทยมีเป็นล้านคัน ทำไม 2 คันหรือหลายคันต้องมา**ปะทะ**กัน บางทีก็หน้าชนหน้า หน้าชนท้าย หน้าชนข้าง ขนาดล้อทับหลังคายังมีเลย (ในกรณีตกจากทางด่วน)

9. **สถานที่เกิดเหตุ** บอกได้ไหม ทำไมต้องเป็นจุดนั้นเวลานั้น ทำไมไม่เป็นที่อื่นเวลาอื่น ?

10. **รางวัลไฟ** ปกติรถไฟกับรถยนต์ มันก็ *Converse* ทางใครทางมันอยู่แล้ว แต่ก็ยังมีข่าวรถไฟพุ่งชนรถยนต์ให้ได้ยินกันบ่อยๆ เพราะเมื่อถึงคราวแม้จะต่างสายพันธุ์ต่าง *Species* ก็หนีกันไม่พ้นหรอก !

การบรรจบผลของกรรมนั้น ไม่เคยพลาดเป๋แม้สักครั้งเดียว แม่นเหมือนจับวาง (โดยมือที่มองไม่เห็น) ใครทำดีก็ย่อมได้รับผลดี ทำไม่ดีก็ได้รับผลไม่ดีเช่นกัน ไม่อาจเป็นอย่างอื่นไปได้เลย

ไม่ว่าเรื่อง ถูกหวยรวยหั้น เป็นหนี้พันนบอล เจ็บไข้ได้ป่วย อุบัติเหตุ พิการ เสียชีวิต เรื่องหน้าที่การงาน 1 ปี 2 ชั้น, 2 ปี 1 ชั้น หรือ 10 ปียังไม่ได้ขึ้นสักชั้น เรื่องความรัก จะเป็นแบบบุพเพสันนิวาส บุพเพอาลวะวาท คู่สร้างคู่สม คู่เวรคู่กรรม คู่ตบคู่ตี คู่เตะคู่ต่อย คู่แล้วไม่แคล้วกัน หรือแต่งได้ก็หย่าได้ก็ตาม

แม้กระทั่งเรื่องภัยธรรมชาติ เช่น สึนามิ ใต้ฝุ่น ไซโคลน ทอร์นาโด เฮอริเคน ดีเปรสชั่น แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด หิมะถล่ม โคลนไหล ไฟไหม้

น้ำท่วม ฝนแล้ง ก็ล้วนเป็นผลที่เกิดจากเหตุ คือ วัฏเวรวัฏกรรมที่ตัวเอง คนใกล้ชิด และคนในสังคม ได้ทำเองและทำร่วมกันไว้ทั้งสิ้น (เพราะสิ่งนี้มี สิ่งนี้จึงมี... เด็ดดอกไม้ สะเทือนถึงดวงดาว, ผีเสื้อกระพือปีกกลดกลายเป็นพายุ * ๒)

ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการจำได้จำไม่ได้ เชื่อหรือไม่เชื่อ สำนึกหรือไม่สำนึกเลย และจะขอผัดผ่อน ชะลอเวลา หรือให้ลดโทษกึ่งหนึ่งในฐานที่ยอมรับสารภาพ ก็ไม่อาจจะทำได้

ก็อย่างที่ฉันเคยเกริ่นไว้ในบทแรก ว่าเรื่องการเป็นมะเร็งของฉันนั้นมีสาเหตุ จึงขอเฉลยชะตอนนี้อย่างไร มันคือวิบากที่มาจากกระทำความผิดคนอง สุนัขขนานสมัยเป็นเด็กนั่นเอง ซึ่งฉันได้สังสมพฤติกรรมประเภทเบียดเบียนสัตว์ไว้เยอะมาก ทั้งยิงนก ตกปลา ส่ามด เด้ดขायุง ตบแมลงหวี่ ทูบเปลือกหอยทาก ตีบตะขาบ ตีตุ๊กแก เป่าลูกดอกใส่หนู-จิ้งจก ฯลฯ ซึ่งก็ทำบาปขึ้นบ้าง ไม่ขึ้นบ้าง

จนถึงเอาสปรีย์กำจัดงูไปฉีดจุมูกแมว นั่นจึงเป็นดัชนีชี้ว่า ฉันสมควรจะได้รับมะเร็งหลังโพรงจุมูก เป็นรางวัลตอบแทน !

นอกจากนี้ยังมีเรื่องพิเรนทร์อื่นอีก เช่น เอาดอกจำปีไปแห่กันหมา ผลสุดท้ายเป็นยังไถลองทหายชิ...ก็ รีดสีดวงทวารหนัก นะชิ ! (ซึ่งมันก็นักสมชื่อ ดีแท้เลยแหละเธอ !)

* อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมท้ายบท

ถึงใครจะไม่เชื่อ ก็อย่าเอาตัวเองเข้าไปเสี่ยงดีกว่า ยังไงก็ควรใช้วิบากกรรมของฉันทเป็นอุทาหรณ์ให้เธอ ดีกว่าลงทุนเอาผลกรรมของเธอ เป็นบทเรียนสอนคนอื่นนะ ว่ามัย ?

ดังนั้น ตราบใดที่ยังมีลมหายใจอยู่ ก็ต้องคอยเตือนตนระวังตัว ว่าอย่ามัวแต่ประมาททำชั่ว เฉลอเลว เพราะผลที่ได้รับย่อมไม่ต่างไปจากเหตุที่กระทำไว้ มิหนำซ้ำยังมีดอกเบี๋ยทบตันตามเจตนา การกระทำซ้ำๆ และ ความเสียหายที่เกิดแก่ผู้ถูกระทำ อีกด้วย

ใครอยากได้รับผลดีๆ ก็ต้องสร้างเหตุที่ดีไว้ ส่วนใครที่เคยทำชั่วมามาก ก็มีทางออกเดียวคือเร่งทำดีให้มากขึ้นๆ เพื่อผลของกรรมชั่วจะได้ตามมาไม่ทัน (แต่เดี๋ยวนี๊ กรรมติดจรวดแล้ว ฉันทไม่รับประกันนะว่าจะหนีทันหรือไม่ !)

ดังที่ พระพุทธเจ้าท่านทรงเปรียบ เหมือนการเติมน้ำบริสุทธิ์เข้าไปในน้ำเกลือ ความเค็มของเกลือก็จะค่อยๆ ลดลงไปเอง จนในที่สุด แรงวิบากก็ตามจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน จึงสลายกลายเป็นอโหสิกรรม ไม่ต้องรับเวรรับกรรมอีกต่อไป

และพระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท) ท่านก็เคยเปรียบเทียบเรื่องการทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วไว้ว่า เหมือนกับการปลูกมะม่วงย่อมได้มะม่วง

ฉันทจึงขอเสริมอีกนิดว่า ใครจะปลูกอะไร ก็ควรใช้สติปัญญาคิดให้รอบคอบ

เสียก่อน เพราะถ้าเผลอไปปลุกต้นจ้าวเข้า ก็ต้องมีโอกาสได้ปีนหนามแห้งๆ
ไม่วันใดก็วันหนึ่ง เมื่อถึงเวลานั้นคงจะไม่มีใครอาสาพาตัวไปปีนแทนหรอกนะ
เพราะของแบบนี้ใครก่อไว้ก็ต้องรับไปเอง จะจ้างสักกี่พันกี่หมื่นล้าน จันก็ไม่เอา
ด้วยหรอก !

ขอเตือนกันไว้ล่วงหน้าเลยนะ เพราะถ้าจะรอให้ผลกรรม *Delivery* มา
ถึงตัว แล้วค่อยสำนึก มันก็สายเกินกาล แก่ไม่ทันแล้วแหละเธอ !

เหมือนมีหมายศาสดาที่บ้าน ถึงแม้จะไม่เต็มใจ...ยังไงก็ต้อง
รับไว้ !

น หิ ปาปํ กตํ กัมมํ
สขุขุ ขีรवं มุจฺจติ
ททหนฺติ พาลมฺนฺวติ
ภสฺสฺมาจุจฺฉนฺโนว ปาวโก

กรรมชั่วที่ทำแล้ว ยังไม่ให้ผลทันทีทันใด
เหมือนนมรดกใหม่ๆ ไม่กลายเป็นนมเปรี้ยวในทันที
แต่มันจะค่อยๆ เฝาะผลาญผู้กระทำให้ภายหลัง
เหมือนไฟไหม้แกลบ

* ปรากฏการณ์ผีเสื้อ (Butterfly Effect) คือ ปรากฏการณ์ที่ส่งผลต่อเนื่องกันเป็นลูกโซ่ ตามหลัก ทฤษฎีเคออส (ทฤษฎีความอลวน หรือ ทฤษฎีโกลาหล) เป็นแนวความคิดที่พัฒนาจากขบวนการสังเกตนของ นักวิทยาศาสตร์ในโลกแห่งความเป็นจริง ที่มีชื่อว่า ศาสตราจารย์ Edward Lorenz ประกอบด้วย 3 หลัก ใหญ่ ๆ คือ

1. เงื่อนไขการเริ่มต้นมีความอ่อนไหวสูงมาก
2. เหตุและผลไม่เป็นอัตราส่วน
3. ไม่มีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรง

คำว่า ปรากฏการณ์ผีเสื้อ (Butterfly Effect) มี 2 ความหมาย ดังนี้

1. สำหรับนักวิชาการ จะหมายถึง สมการคำนวณทางคณิตศาสตร์ ของศาสตราจารย์ Edward Lorenz ที่แสดงผลเป็นกราฟรูปผีเสื้อ

2. สำหรับบุคคลทั่วไป เป็นการสื่อความหมายว่า เรื่องเล็ก ๆ (เช่น ผีเสื้อกระพือปีกในบราซิล) สามารถก่อให้เกิดเรื่องใหญ่ ๆ ที่ไม่เคยคิด ในระยะทางไกล ๆ ได้ (พายุทอร์นาโดในเท็กซัส)

หน้าที่ มีไว้ให้ทำ

สมัยที่ฉันยังเป็นเด็กนักเรียนตัวเล็ก ๆ สมองน้อยนิดกระฉับพลั่นนั้น เคยมีความสงสัยในหลาย ๆ วิชา ที่ทางโรงเรียนกำหนดให้มีการเรียนการสอน อย่างเช่น พีชคณิต เรขาคณิต สังคม ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ หน้าที่-ศีลธรรม พลศึกษา และลูกเสือสำรองนั้น จะต้องเรียนไปทำไมก็ไม่รู้ เพราะไม่เห็นมีประโยชน์ ตรงไหนเลย สู้เอาเวลาไปเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ ให้มากขึ้น ไม่ดีกว่าหรือ ?

แต่พอโตขึ้นมาหน่อย จึงค่อย ๆ เริ่มเห็นถึงประโยชน์ของแต่ละวิชาที่เคยมองข้ามไป ซึ่งก็ต้องใช้เวลายาวนานแตกต่างกัน จนเมื่อเรียนจบ มัธยม มีการทำ ถึงได้รู้ซึ่งว่าทุกวิชานั้นควรค่าแก่การเรียนรู้ โดยเฉพาะวิชา**หน้าที่-ศีลธรรม** นั้นมีประโยชน์อย่างยิ่ง จะเรียกว่ามากมายมหาศาลก็ยังได้ และควรให้ความสำคัญเป็นอันดับต้น ๆ โดยเพิ่มชั่วโมงในการเรียน การปฏิบัติให้มากกว่าวิชาใด ๆ ด้วยซ้ำไป

เพราะฉันเริ่มตระหนักชัดเจนแล้วว่า ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นระดับครอบครัว ชุมชน สังคม หรือประเทศก็ตาม **ส่วนใหญ่แล้ว** มาจากการที่**ผู้มีส่วนร่วมในที่แห่งนั้น ไม่รู้จักทำหน้าที่ของตัวเอง** หรือหากว่าทำ ก็ไม่อยู่ในกรอบของศีลธรรมอันดีงาม ไม่มีความรับผิดชอบ มัวเมาเอาแต่ประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง โดยเห็นว่าการทำหน้าที่อย่างถูกต้องชอบธรรมนั้น ไม่ใช่เรื่องสำคัญ

ในความเห็นของฉันนั้น เราทุกคนเกิดมาพร้อมกับสถานภาพที่ติดตัวมาตั้งแต่คลอดจากท้องแม่ และจะสิ้นสุดลงเมื่อต้องจบชีวิต

ซึ่งในแต่ละคนก็มีอยู่หลายสถานภาพ หรือที่เรียกว่า “สวมหมวกหลายใบ” เช่น ในขณะที่เป็นลูกของพ่อแม่ ก็อาจมีสถานภาพเป็นหลานของลุงป้า น้ำอ้าปู้ย่าตายาย เป็นพี่ของน้อง เป็นน้องของพี่ เป็นศิษย์ของครู เป็นเพื่อนร่วมงาน เป็นลูกบ้าน เป็นประชาชนของประเทศ รวมทั้งเป็นสิ่งมีชีวิตที่อยู่อาศัยร่วมโลก ในเวลาเดียวกันด้วย

และในทุกๆ สถานภาพนั้น ก็ยังมีหน้าที่ที่ตัวเองจะต้องทำ ต้องรับผิดชอบ**ควบคู่กัน** จะขอยกตัวอย่างจากใกล้ไปหาไกลก็แล้วกัน...

คนที่เป็น**พ่อแม่**นั้น มีหน้าที่หลักคือต้องเลี้ยงดู อบรมสั่งสอนลูก แต่ขณะเดียวกันก็เป็นเจ้าของธุรกิจ จึงต้องให้ความสำคัญกับการทำมาหาเงินด้วย ถ้าไม่รู้จักจัดสรรเวลาให้สมดุลแล้ว หน้าที่ของความ เป็นพ่อแม่ก็อาจจะบกพร่อง เป็นเหตุให้ลูกขาดความอบอุ่น และมีปัญหาตามมาในภายหลังได้

และในฐานะที่เป็นเจ้าของธุรกิจ ก็ต้องมีสถานภาพและหน้าที่อื่นด้วย เช่น เป็นนายจ้างที่ต้องบริหารกิจการ ดูแลลูกน้อง เป็นคู่ค้ากับบริษัทที่ทำการติดต่อซื้อขาย เป็นประชาชนผู้เสียภาษีให้กับรัฐบาล ฯลฯ

คนที่เป็น**สามี** ก็มีหน้าที่**ซื่อตรงกับภรรยา**ของตัวเอง แต่ถ้าไปทำตัวเป็น “สามีนอกหมิ่น” ลักลอบเป็นชู้กับภรรยาผู้อื่น อย่างนี้มันก็ต้องเกิดปัญหาแน่นอน

คนที่เป็น**ลูก** ก็มีหน้าที่ตั้งใจเรียนหนังสือ เพื่ออนาคตจะได้ใช้วิชาความรู้ หารายได้เลี้ยงดูพ่อแม่ยามแก่เฒ่าชรา แต่ถ้าไปให้ความสำคัญกับ

หน้าที่เพื่อนมากกว่า แบบว่าเธอไปไหนฉันไปด้วย แต่ไม่ช่วยตักเตือน โดดร่ม หนีเรียน เทียวเตร่ล่ำมะเลเทเมา เข้าเล่นเกม บ่ายดื่มเหล้า ค่ำเสพยา ก็ยอมก่อให้เกิดปัญหากับตัวเอง พ่อแม่และสังคมตามมา

คนเป็น**เพื่อน** ถ้าไม่ทำหน้าที่**กัลยาณมิตร** แต่กลับชักชวนกันไปก่อเหตุ ทะเลาะวิวาท เตะต๊ับต่บต่อย ตีรันฟันแทง ตั้งกลุ่มก๊วนแก๊งอันพาลป่วนเมือง ทำตัวเป็น**เด็กแว้น** **เด็กแนว** **บิคมอ'ไซค์** ซึ่งรถแต่ง เสียงดังสนั่นลั่นถนน ก็มีแต่สร้างความเดือดร้อนให้กับชาวบ้าน

ครูบาอาจารย์ แทนที่จะ**ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้**ให้แก่ลูกศิษย์ กลับทำตัวเป็นนักฉวยโอกาส โดยการเอาเกรดเอาคะแนน เป็นข้อต่อรองเพื่อแลกกับการกระทำล่วงเกินอนาจารนักเรียน นิสิต นักศึกษา การศึกษาของประเทศก็เลยมีแต่ **สาละวันเดี่ยลงกับสาละวันถอยหลัง** ไม่เคยได้ลุกขึ้นแล้วเดินหน้าสักที

พ่อค้าแม่ขาย แทนที่จะ**ผลิตสินค้าคุณภาพ** ขายในราคา**สมเหตุสมผล** กลับหวังกอบโกยเอากำไรมาก พอน้ำมันแพงก็อ้างต้นทุนสูง รีบปรับราคาขึ้น แต่เวลาน้ำมันถูก ไม่ยกปรับลดราคาตาม **ขึ้นแล้วขึ้นเลย ไม่เคยลงสักครั้ง !** แบบนี้ผู้คนก็เดือดร้อนกันทั่ว

เกษตรกร ชาวสวนไร่นาประมง แทนที่จะ**หวังผู้บริโภคที่ต้องกินต้องใช้**ทุกมือทุกวัน กลับเลือกที่จะใช้สารเคมี ยาฆ่าแมลง ในการเพิ่มผลผลิต โดยไม่คำนึงถึงผลเสียจากสารตกค้างต่าง ๆ ที่ตามมา ก็ทำให้สุขภาพของคนเรา ย่ำแย่ เจ็บป่วยไปตาม ๆ กัน

นักการธนาคาร เจ้าแม่เงินกู้ แทนที่จะเห็นใจผู้ขัดสนเดือดร้อนเรื่องเงินทอง คิดดอกเบี้ยยให้ถูกๆ กลับขูดรีดตั้งอัตราดอกเบี้ยอย่างไร้ปรานี ผู้กู้ก็หมดโอกาสตั้งตัว ไม่มีหนทางลืมตาอ้าปากได้เลย

นักขาย แทนที่จะเสนอสินค้าดีมีคุณภาพ ดูแลลูกค้าเหมือนเพื่อนฝูงญาติมิตร กลับมองเป็นช่องทางทำเงิน หวังแต่จะเอาประโยชน์จากค่าคอมมิชชั่น ทำให้ลูกค้าต้องจ่ายเงินไปไม่คุ้มค่ากับสิ่งที่ได้มา และบางครั้งก็ไม่ตรงกับความต้องการด้วย

นักโฆษณา นักการตลาด แทนที่จะเอาข้อมูลทั้งหมดมาเปิดเผยแก่ลูกค้า กลับเลือกขยายข้อดีให้ใหญ่โตเกินจริง และปิดบังข้อเสียไว้จนมืดซิด ทำให้ผู้บริโภคต้องโดนหลอกอยู่เป็นประจำ

ผู้รับเหมา วิศวกร แทนที่จะใช้อิฐหินปูนทรายเหล็กเต็มจำนวน กลับชักออกไม่ชักเข้า ทำขาดๆ ไม่ทำเกิน แต่คิดราคาเต็มพิกัด อีกไม่นาน ก็เกิดปัญหาทรุดตัวแตกร้าวรื้อไหล ทำให้ผู้ว่าจ้างได้รับความเสียหาย ต้องทุบรื้อซ่อมแซมทำกันใหม่ นอกจากจะเสียเงินเสียเวลาแล้ว ยังต้องสูญเสียรายได้ด้วย

แพทย์ พยาบาล แทนที่จะมีจรรยาบรรณ ให้ความเห็นอกเห็นใจช่วยรักษาผู้เจ็บไข้ได้ป่วย กลับโขกค่ายาค่ารักษา ทำหน้าบึ้งมันตึง เป็นการเพิ่มความเดือดร้อนลำบากให้กับผู้ป่วยหนักขึ้นอีก

ตำรวจ [อย่าเผลออ่านผิดเป็น ตำรวจด นะ เพราะความหมายจะ

เขียนไป !] แทนที่จะเป็นผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ กลับเป็นผู้พิฆาตประชาชน
เดี่ยวอุ้มฆ่าตัดตอน ยัดยาบ้า ค้ายาไอซ์ ขยายยาอื้อเสียเอง แถมตั้งด่านเก็บส่วยรีดไถ
ให้โปลิ่ง แล้วอย่างนี้สังคมจะสงบสุขได้อย่างไร ? โธ่เอ๊ย !

ทหาร แทนที่จะทำหน้าที่รักษาอธิปไตย ปกป้องชาติ ศาสน์ กษัตริย์
กลับทำตัวเป็นทหารพาณิชย์ เป็นมาเฟียคุมบ่อน เป็นบริวารคอยปกป้องคุ่มครอง
ผู้มีอิทธิพล คุกคามข่มขู่ทำร้ายผู้มีอาชีพสุจริต ซึ่งเป็นการบ่อนทำลายประเทศ
ชาติให้เกิดความเสียหาย

ทนายความ นักกฎหมาย ถ้าไม่ใช้วิชาชีพที่ร่ำเรียนมาให้เป็นประโยชน์
คอยช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ผู้ตกทุกข์ได้ยาก ที่ไม่มีทางต่อสู้โดนกลั่นแกล้ง แต่
กลับอาศัยช่องโหว่ของกฎหมาย ทำผิดให้เป็นถูก ทำถูกให้เป็นผิด ไปรับใช้คนเลว
ให้รอดพ้นจากการถูกลงโทษ ต่อไปก็คงไม่มีใครอยากจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง
ถูกกฎหมาย

นักบัญชี สรรพากร แทนที่จะช่วยหาเงินเข้าคลัง เก็บเงินเข้ารัฐ
ให้มาก ๆ กลับไปขูดรีดเอากับคนจน แล้วดันชี้โพรงให้เศรษฐีกระรอก แนะนำ
สนับสนุน เปิดช่องให้คนรวย ได้มีโอกาสหลีกเลี่ยงภาษีอย่างง่ายดาย เข้าทาง
เถื่อนตาช้าง ห้างรอดตาเล็น ทำให้คนรวยก็ยิ่งรวย คนจนก็ยิ่งจนหนักขึ้นอีก
และรัฐต้องสูญเสียวรายได้เพื่อนำไปพัฒนาประเทศอย่างมากมาย

เจ้าหน้าที่ป่าไม้ แทนที่จะพิทักษ์ผืนป่า อนุรักษ์ต้นน้ำลำธาร กลับไป
รู้เห็นเป็นใจ ให้ความร่วมมือกับพ่อค่านักธุรกิจเห็นแก่ตัว ลักลอบ ตัดไม้ทำลายป่า

เพื่อหวังเงินทองลาภยศตอบแทน ทำให้คนเป็นแสนเป็นล้าน ได้รับความเดือดร้อน ประสพภัยน้ำท่วมทุกปี

ข้าราชการ ถ้าไม่ทำงานเพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติ ประชาชน แต่ไปยินยอมถวายตัวเป็นข้าข้าราชการเมือง เพื่อหวังได้เลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง รับเงินเดือนโบนัสสูง ๆ ประเทศก็เลยก้าวไม่พ้นความด้อยพัฒนา กำลังพัฒนา ไปเสียที

นักการเมือง แทนที่จะเสนอตัวเข้ามาทำงานเพื่อส่วนรวม แก้ปัญหา ให้ประชาชน กลับทุ่มเงินซื้อเสียง เพื่อเข้ามาถอนทุนทำกำไร แสวงหาอำนาจ ผลประโยชน์ให้ตัวเองและพรรคพวก เพื่อนพ้องน้องพี่ สร้างปัญหาให้ประเทศชาติ โดยการคอร์รัปชันโกงกินทุกรูปแบบ ทำให้ผู้คนที่เบื่อ**นักการเมือง**พลอยเบื่อ**การเมือง**ไปด้วย จึงปล่อยเลยตามเลยให้ประเทศดำเนินไปตามยถากรรม

(เมื่อพูดถึงเรื่องนี้ ฉันก็ขอเพิ่มเติมหน่อยว่า ถึงแม้ใครจะเบื่อการเมืองแค่ไหน แต่ก็หนีการเมืองไม่พ้นหรอก เพราะทุกสิ่งทุกอย่างในการดำเนินชีวิตประจำวัน ของเรานั้น ขึ้นอยู่กับระบบเศรษฐกิจของประเทศ ที่มี**นักการเมือง**เป็นผู้กำหนดแนวทาง ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็น ค่าน้ำ ค่าไฟ โทรศัพท์ น้ำมัน แก๊ส ค่ารถเมล์ รถไฟ ค่าเล่าเรียน ราคา ข้าวสาร อาหารแห้ง สินค้าอุปโภคบริโภคทุกชนิดทุกรายการ ต้นทุนพืชผลทางด้าน เกษตร ประมง ภาษีรายได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม ดอกเบี้ยธนาคาร ตลาดหุ้น ฯลฯ ล้วน เกี่ยวเนื่องโยงใยกันเป็นลูกโซ่ สินค้าจะถูกแพง ค่าแรงจะมากน้อย ก็อยู่ที่ว่า **นักการเมือง**ที่เห็นแก่ประโยชน์ของประเทศชาติ ประชาชน หรือเห็นแก่กำนันธุรกิจนายทุน พรรคพวกเพื่อนฝูง)

องค์กรอิสระ แทนที่จะทำตัวเองให้เป็นอิสระสมชื่อ คอยตรวจสอบ การทุจริตซื้อเสียงเลือกตั้ง อย่างตรงไปตรงมา กลับยอมตัวเป็นทาสน้ำเงิน ทาสในเรือนเบี้ยของนักการเมืองกังฉิน เปลี่ยนใบแดงเป็นใบเหลือง ระบบ การเมืองไทยเลยไม่พ้นจากวงจรน้ำเน่ากลืนโซ่สักรั้ว

ประชาชนผู้มีสิทธิ์เลือกตั้ง แทนที่จะรวมพลังไปใช้สิทธิ์ใช้เสียงให้เต็มที่ สละเวลาสักเล็กน้อย ไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง กาคณติเข้าสภา กลับนอนหลับ ทับสิทธิ์ ไม่สนใจในหน้าที่อันสำคัญยิ่ง

ส่วนผู้ที่ไปลงคะแนน แทนที่จะเลือกนักการเมืองน้ำดีมาบริหารประเทศ กลับเลือกคนที่จัดเลี้ยงแจกของจ่วยเงิน ให้เข้ามาก่อการทุจริตดักดวงผลประโยชน์ สร้างความเสียหายให้ชาติบ้านเมือง ในที่สุด คนที่ยอมให้นักการเมืองซื้อได้ นั้นแหละ จะเป็นผู้เดือดร้อนเอง เพราะสุดท้ายก็หนีไม่พ้น ต้องเดินประท้วง ปิดถนน เพื่อเรียกร้องให้นักซื้อคืนหมาหอนหันมาใส่ใจช่วยเหลือ

นักประชาธิปไตย แทนที่จะศึกษาให้เข้าใจถึงแก่นแท้ของระบอบ กลับ ท่องได้แต่เพียงว่า ประชาธิปไตยก็คือการเลือกตั้ง การเลือกตั้งก็คือประชาธิปไตย ทำตัวเป็นทงไม่รู้อะไร ปลอ่ยให้นักการเมืองทำอะไรไปตามอำเภอใจ จะบู๊บู๊ยำ ประเทศอย่างไรก็ช่าง เพราะถือเอาคะแนนเสียงเป็นหลัก ไม่เคยดูตาม้าตาเรือ ว่ามาด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม กระทำถูกต้องหรือไม่ บ้านเมืองเราก็กเล่ได้เป็น ประชาธิปไตยแค่ชื่อ แต่แท้จริงคือธนาธิปไตย (เงินเป็นใหญ่) มากกว่า

พระภิกษุสงฆ์ แทนที่จะมุ่งเทศนาสั่งสอนธรรมให้พุทธศาสนิกชน ฝึกปฏิบัติตนเพื่อเข้าถึงความพ้นทุกข์ กลับไปรับเงินรับทอง เข้าทรงใบ้หวย สักลายลงยันต์ ทำวัตนุชาไว้จำหน่ายจ่ายแจก และคอยหาจังหวะหลอกลวง ล้วงเงินอุบาสิกา ทำให้ศาสนาพลอยเสื่อมเสียไปด้วย

เอาเป็นตัวอย่าง แค่ว่าพอหมิ่นปากหมิ่นคอเท่านั้นก็แล้วกัน เธอคงจะเห็นแล้วว่า **หน้าที่ของแต่ละบุคคล แต่ละสาขาอาชีพนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด** ที่ทุกคนต้องให้ความใส่ใจและกระทำให้ถูกต้องครบถ้วน

ทั้งหน้าที่ในระดับส่วนตัว ที่ต้องทำมาหาเงินเลี้ยงตัวเอง และครอบครัว โดยสุจริต และ**หน้าที่ต่อส่วนรวม** ชุมชน ไปจนถึงระดับประเทศ เช่น ไม่ทำตัวให้เป็นภาระต่อสังคม ไม่เบียดเบียนสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้ผู้อื่น ประพฤติตัวอยู่ในศีลในธรรม มีน้ำใจ ช่วยเหลือเกื้อกูล ปฏิบัติตนตามกฎหมาย ไปใช้สิทธิ์ ออกเสียงเลือกตั้ง เลือกคนดีมาทำหน้าที่แทนเรา เป็นต้น

ยิ่งพวกที่มีตำแหน่งใหญ่โต ระดับผู้บริหารราชการแผ่นดิน เช่น นายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวง ผู้ว่าฯ นายอำเภอ ผู้พิพากษา ข้าราชการ ฯลฯ ที่มีโอกาสทำงานเพื่อนำพาประเทศไปสู่ความเจริญก้าวหน้าด้วยแล้ว ถ้าหากมัวแต่จะทำหน้าที่ส่วนตัว เพื่อหวังความร่ำรวยของตัวเองและครอบครัว เอาแต่กอบโกย โกงกินคอร์รัปชั่น โดยไม่ใส่ใจในหน้าที่อันสำคัญยิ่งใหญ่ที่มีต่อส่วนรวม ก็จะทำให้เกิดปัญหาความวุ่นวายขัดแย้ง ผลักไสประเทศชาติประชาชนไปสู่ความเสียหายล่มจมได้

ส่วนผู้ที่มีอาชีพไม่สุจริต ผิดศีลผิดธรรม เช่น นักโจรกรรม ฉกชิงวิ่งราว พวกย่องเบา จักแด่ มือปืน พ่อค้าของเถื่อน เจ้ามือหวยใต้ดิน เจ้าของบ่อนการพนัน พวกตัดไม้ทำลายป่า ลักลอบค้าสัตว์ป่า ฯลฯ ประเภทเหล่านี้ ไม่ต้องทำหน้าที่ของตัวเองก็ได้ละ *คุณแม่ขอร้อง !*

เพราะยังไ ม่ มันก็หลุดกรอบตกขอบของความถูกต้องดั้งเดิมอยู่แล้ว ขึ้นยังตื้อตึงตัน ขยันขันแข็ง อุตริทุรังทำหน้าที่ให้มากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งสร้างปัญหาความเดือดร้อนวាយวอดให้ชาวบ้านชาวช่องมากขึ้นเท่านั้นเอง

ส่วนผู้ที่มีอาชีพสุจริตนั้น สมควรอย่างยิ่งที่จะหันมาให้ความสำคัญ ในการปฏิบัติหน้าที่ของตนอย่างดีที่สุด ต้องคอยหมั่นตรวจตราตรวจสอบ ให้ดำเนินไปอย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ไม่ให้มีสิ่งใดขาดตกบกพร่องแม้แต่น้อย

ไม่งั้นคู่สามีภรรยาที่เปลอทำตัวบกพร่องโดยสุจริต ไม่สนใจการทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเสมอต้นเสมอปลาย นานวันเข้า อาจโดนอีกฝ่ายหนึ่งแจ้งความกล่าวหาว่า “ละเว้นการปฏิบัติหน้าที่” ก็ได้না...เดี๋ยวจะหาว่าฉันไม่เตือน !

ยัม หิ กิจจํ ตทปวิทุธํ
อกิจจํ ปน กยิริติ
อุณนพํ ปมตฺตานํ
เตสํ วฑฺฒนฺติ อาสวํ

สิ่งที่ควรทำ ไม่ทำ
กลับทำ สิ่งที่ไม่ควรทำ
อาสวะ* ย่อมเจริญแก่พวกเขา
ผู้ถือตัวและมัวเมาประมาท

* กิเลสที่หมักหมมหรือดองอยู่ในสันดาน

จ้างวานฆ่า

เพราะเรื่องดีขายไม่ได้ แต่เรื่องร้ายกลับขายดีและมีคนสนใจมาก
ทุกวันนี้ เธอและฉัน จึงได้เห็นข่าวสารทางหน้าหนังสือพิมพ์ สื่อวิทยุ โทรทัศน์
มักจะมีแต่เรื่องแย่ๆ เช่น การทำผิดศีลผิดธรรม โหดร้ายทารุณ ฉกชิงวิ่งราว
ลักขโมยปล้นจี้ ตีรันฟันแทง ฆ่าแกงเป็นว่าเล่น โกหกมดเท็จ ปล้นปล้นหลอกหลวง
ตลปตะแฉงตอแหล คดโกงคอร์รัปชั่น ช่มชืดเหินกาม เป็นกิ๊กเป็นชู้ เมมาแล้วขับ
ขับแล้วชิง ขนวินาศสันตะโร และอีกสารพัดเรื่องร้ายให้เห็นได้ยืนกันบ่อยๆ

ทำให้รู้สึกว่าคุณเราในยุคสมัยนี้ ไม่ค่อยจะละเอียดต่อความชั่ว (หิริ)
และไม่เกรงกลัวบาป (โอตตปปะ) กันซะเลย

โดยเฉพาะเรื่องฆ่ากันตายราวกับผักปลา ฆ่าตัวเองตายก็มี ฆ่าคนอื่น
ตายก็มาก ทั้งฆ่าด้วยตัวเองและจ้างวานให้คนอื่นฆ่า อย่างที่ฉันกำลังจะกล่าว
ถึงนี้ ก็มีให้เห็นเป็นข่าวแทบไม่เว้นแต่ละวัน

ตั้งแต่ นักการเมืองจ้างวานฆ่านักการเมืองด้วยตัวเอง, สว.จ้างวานฆ่า
สส., นายกเล็กจ้างวานฆ่าอบจ., (ต่อไปจะใช้ VS แทนคำว่าจ้างวานฆ่านะ) แม่ VS
หนุ่มที่มาติดพันลูกสาว เพราะกลัวจะหลอกเอาเงินไปหมด, ลูกสาว VS แม่
เพราะกีดกันไม่ให้คบแฟนเก่า, น้องเขย VS พี่เมีย, ภรรยา VS สามี เพราะหวังเงิน
ประกัน เงินบำนาญ, ภรรยา + ชู้ VS สามี เพราะหวังมรดก, แม่เจ้าบ่าว VS ว่าที่
ลูกสะใภ้ เพราะไม่ชอบหน้า, ลูกชายวัยรุ่น VS แม่ เพราะโดนยึดเครื่องเล่นเกม ฯลฯ

รวมๆ แล้ว เหตุส่วนใหญ่ก็หนีไม่พ้นเรื่องของการขัดผลประโยชน์ ขัดใจ
ขัดขวางไม่ให้กระทำการใด ๆ อย่างราบรื่น ด้วยเหตุผลเพียงแค่นี้ สมควรแล้ว

หรือที่จะต้องถึงกับฆ่ากันให้ตายไปข้างหนึ่ง มีโครมอบลิวท์เด็ดขาดในการลงโทษคนอื่นด้วยการตัดสินประหารชีวิตให้อย่างจั้นหรือ ?

สังคมไทยสมัยนี้ เข้าใกล้ความเป็นบ้านป่าเมืองเถื่อนไปทุกทีแล้ว เมืองไทยที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธ ที่คนไทยส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ กับแค่เรื่องศีลข้อแรก ปาณาติปาตา เวรมณี เว้นจากการปลงชีวิต, เว้นจากการฆ่า การประทุษร้ายกัน ก็ยังทำไม่ได้ และไม่ให้ความสำคัญกันด้วย ชินเป็นแบบนี่ไปเรื่อย ๆ อนาคตก็จะมีแต่ความคด ๆ งอ ๆ ง่อนแง่นโง่งน

นอกจากเรื่องของการจ้วงวานฆ่าคนแล้ว ที่เห็นบ่อย ๆ จนกลายเป็นความเคยชิน ทำกันเป็นประจำ จนถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาเหลือเกิน ก็ได้แก่การจ้วงวานฆ่าสัตว์ตามร้านอาหารทะเลสดทั่วไป ยิ่งติดป้ายโฆษณาว่าสด ๆ เป็น ๆ ยิ่งดึงดูดผู้หิวโหยที่พร้อมขย้ำได้มากมายนัก ร้านไหนที่มีตุ้มป๋อให้เห็นชัด ๆ จะ ๆ ตัวกึ่งหอยปูปลากำลังแหวกว่ายไปมาอยู่หละก็ ยิ่งได้รับความนิยมท่วมท้น จนรจจดกันฟรีบ คนตรึมร้านไปหมด

ผู้ที่ชอบกินอาหารแบบฆ่าสดใหม่ทั้งเป็นนี้ ก็มักจะอ้างว่า “ไม่เห็นเป็นไรเลย ไม่ผิดศีล ไม่บาปหรอก เพราะสัตว์ก็เกิดมาเพื่อเป็นอาหารของคนอยู่แล้ว” ...พูดมาได้ไม่อายปาก... ก๊ว ! ก๊ว ! หน้าไม่อาย คิดได้อย่างไรว่าสัตว์เกิดมาเป็นอาหารของคน

มันมีป้ายติดไว้หรือ ? มันเคยบอกหรือว่า ฉันยินดีสละชีวิตเพื่อเป็นอาหารของท่าน ? และมันบอกไหมว่า ฉันเป็นสิ่งมีชีวิตตระกูลต่ำ มาเอาชีวิตฉัน

ไปเถอะ จะได้พ้นทุกข์ไปเกิดใหม่เสียที ?

ถ้าไม่เคย แล้วเธอเอาความคิดเหล่านี้มาจากไหนล่ะ ! ตู้อื่นมาเองหรือ
โมเมม้วนนี้มากกว่ามั้ง ? (ก๊ว ! ก๊ว ! อีก 2 ที)

ทีนี้ลองเอาใจเขามาใส่ใจเรา เอาใจคนไปใส่ใจสัตว์บ้าง แล้วคิดกลับ
ไปในทำนองเดียวกัน ถ้าสัตว์หลงคิดว่า คนก็เกิดมาเป็นอาหารของมันเหมือนกัน
หากวันใดที่ตัวเราหรือพ่อแม่พี่น้องเราไปเดินป่า แล้วเกิดพลาดทำเสียทีโดนเสือ
คาบไปกิน เราก็คงจะไม่ว่าอะไรหรอกนะ เพราะเสือมันก็คิดเหมือนเรานี่ หรือ
วันใดที่ไปเล่นน้ำทะเล แล้วโดนฉลามงับหูฉีก (ในฐานที่ชอบกินหูฉลาม* นัก)
ก็คงจะไปโกรธแค้นอะไรไม่ได้ขึ้นะ เพราะฉลามก็อาจจะชอบกินหูคนเหมือนกัน
จริงมั๊ย ?

อ้าว ! ทำไมทีนี้ไม่คิดเหมือนเดิมแล้วล่ะ ?

การที่จะมานั่งล้อมโต๊ะ ดูเมนู แล้วถกเถียงกันว่าบาป/-ไม่บาปนั้น ถ้า
ไม่มีหลักเกณฑ์ที่ถูกต้องในการตัดสินแล้ว ก็อาจจะต้องล้มโต๊ะตีกันตาย ก่อนจะ
ได้กินของอร่อย และอาจกลายเป็นการเพิ่ม “ข่าวเศร้าเข้านี้” ไปอีกเรื่อง โดยไม่
เกิดประโยชน์อะไรเลย

ในเมื่อเป็นชาวพุทธด้วยกัน ก็คงไม่มีอะไรดีไปกว่า การเอาหลักคำสอนของ

* ที่จริงเป็นครีบของฉลาม ซึ่งอาจจะเป็น ครีบหลัง ครีบกัน ครีบหู ครีบหาง หรือ ครีบด้านบน ก็ได้ ภาษา
อังกฤษใช้คำว่า Shark fin

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาใช้ในการพิจารณาหรรษนะ ! ซึ่งพระองค์ทรงให้หลักไว้ว่า การฆ่าใดเป็นบาปหรือไม่นั้น ให้ดูองค์ประกอบ ดังนี้...

1. สัตว์นั้นมีชีวิต
2. รู้ว่าสัตว์นั้นยังมีชีวิตอยู่
3. มีเจตนาที่จะฆ่า
4. ลงมือฆ่า (หรือบอกให้ผู้อื่นฆ่า)
5. การฆ่าประสบความสำเร็จ ทำให้สัตว์นั้นตาย

ทีนี้ก็ มาไล่กันทีละข้อดีมั๊ย ?

1. กุ้ง กิ้ง หอย ปู ปลา หมึก ที่อยู่ในร้านนั้น**มีชีวิตอยู่** ใช่มั๊ย ?...
(ก็แหงแหละ !)

2. เวลาที่เธอเข้าไปในร้านก็เห็นว่า **สัตว์นั้นยังมีชีวิตอยู่** ใช่มั๊ย ?...
(ใช่่มั๊ย !)

3. เธอ**มีเจตนาที่จะกิน** (=ต้องฆ่าให้ตายก่อน) ใช่มั๊ย ?... (ถึงฉันไม่กิน มันก็ต้องโดนคนอื่นกินอยู่ดี เพราะงั้นฉันเสียสละกิน (ก่อกรรม) เองไม่ดีกว่า หรือ ?)

4. เธอ**สั่งอาหาร** (หรือให้คนอื่นสั่ง) ทั้งๆ ที่รู้ว่ก็คือการ**สั่งให้พ่อครัวประหาร** ใช่มั๊ย ?... (เอ้อ ! อืม ! ... ขอไม่ตอบดีกว่า !)

5. **สัตว์นั้นตาย** เพื่อมาเป็นอาหารให้เธอกิน ใช่มั๊ย ?... (ก็ทำนองนั้นแหละ !)

ไม่ต้องมาทำเป็นอึ้งอึ้งเน่ไหนหรอกนะ ยอมรับมาซะดี ๆ ว่าถูกทุกข้อ เพราะฉะนั้นฉันจึงขอทูปโตะเลยว่า การกระทำของเธอและผู้ร่วมวงโตะกลมโตะเหลี่ยมนั้น เป็นบาปแน่อนร้อยเปอร์เซ็นต์ !

ถ้าเธอรู้สึกสำนึกผิด คิดกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ฉันก็จะให้อภัย (แต่สัตว์ที่ถูกฆ่าตายแล้วก็คงไม่ให้อภัยหรอก !)

หากว่าเธอยังขึ้นคือตึงตัน คิดจะกินไม่เลือกหน้าต่อไป โดยไม่มีหิริ โอตตัปปะ ผลที่ตามมาในภายหลัง เธอก็จะต้องเป็นผู้รับไปเต็ม ๆ โดยไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้เลย

เมื่อก่อนฉันก็ชอบชอบกับการกินอย่างไร้ปราณีเหมือนกัน สัตว์จะเป็นจะตายไม่สนใจ เอาถูกปาก “อะรีย่อย อร่อยดี” ไว้ก่อน แต่เดี๋ยวนี้ฉันกลัวพูดอย่างเต็มปากเต็มคำเลยว่า... “เลิกแล้วค่ะ ! ฉันเลิก (กิน) กับเขาแล้วค่ะ !”

เพราะมาคิดได้ว่า ไหน ๆ จะกินทั้งนี้ ก็ควรกินอย่างมีสติ อร่อยอย่างมีปัญญา ปราศจากบาปกรรม ไม่ดีกว่าหรือ ?

การกินสัตว์ที่เพิ่งตายหมาด ๆ เพราะโดนเราสังฆ่า กับสัตว์ที่ตายมาก่อนแล้วจะเนื่องเพราะเหตุอันใดก็ตาม รสชาติคงไม่หวานมันไปกว่ากันเท่าไรหรอก ! และผลกรรมที่จะต้องลิ้มรสนั้น มันก็ไม่คุ้มกับความหวานมันที่เพิ่มขึ้นด้วย !

พระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า เป็นการยากนักที่สิ่งมีชีวิตทั้งหลาย ซึ่ง
เวียนว่ายตายเกิดมานับชาติไม่ถ้วนนี้ จะไม่เคยรู้จักหรือมีความสัมพันธ์กัน
มาก่อน เพราะฉะนั้น จึงอาจเป็นไปได้ว่า กุ้ง กั้ง หอย ปู ปลา หมึก ทั้งหลาย ที่
เธอเต็มใจจ้างวานคนอื่นฆ่า เพื่อมาทำเป็นอาหารให้สวาปามนั้น ในอดีตชาติ
เขาอาจจะเคยเป็นพ่อแม่พี่น้อง เพื่อนฝูงญาติมิตรตลอดจนคนใกล้ชิดของเธอ
ก็ได้

และเพราะผลจากการกินอย่างไม่มีหิริโอตตปปะนั้น ในอนาคตชาติ
เธอเองก็อาจมีโอกาสดำไปแหวกว่ายวนเวียนอยู่ในตู้ในบ่อเหมือนกันบ้าง !

เมื่อเวลานั้นมาถึง ต่อให้เธอตะโกนกู่ก้อง จนเสียงแหบเสียงแห้งว่า “ข้า
ไม่ได้เกิดมาเป็นอาหารของเอ็งนะเพีย !” ก็คงไม่มีเสื้อหิวฉลามไทยผู้ใด สนใจ
ความรู้สึกของเธอหรือกเฟื่อนเอ๋ย !

ถึงจะมาตีกรรเชียงลอยคอส่งสายตาละห้อย ก็คงไม่ช่วยให้รอดชีวิต
จากการโดน “เจียน” ไปได้หรอกนะ...สืบอกให้ !

สพ.เพ ตสนฺติ ทณฺทสฺส
สพ.เพสฺส ชีวิตํ ปิยํ
อดฺตานํ อุปมํ กตฺวา
น หนฺยฺย น ฆาตये

สัตว์ทั้งหมดกลัวโทษทัณฑ์
สัตว์ทั้งหมดรักชีวิตของตน
เปรียบตนเองกับคนอื่นอย่างนี้แล้ว
ไม่ควรฆ่าเอง ไม่ควรสั่งให้คนอื่นฆ่า

นักลงทุนข้ามชาติ

เมื่อพูดถึงนักลงทุนข้ามชาติ คนส่วนใหญ่มักจะเข้าใจอยู่แล้วว่าหมายถึง นักธุรกิจประเภทหนึ่ง ที่ไปลงทุนทำกิจการค้าในต่างประเทศ เพื่อให้ได้กำไรนำเงินตรากลับมายังประเทศของตัวเอง ซึ่งในประเทศไทยก็มีให้เห็นอยู่มากมาย และคงจะได้ยินบ่อย ๆ จากข่าวธุรกิจ การตลาด และข่าวหุ้นทั่วไป

แต่ยังมี**นักลงทุนอีกประเภทหนึ่ง**ที่ฉันอยากจะพูดถึง ซึ่งไม่ได้เป็นนักธุรกิจที่เน้นผลตอบแทนเป็นทรัพย์สินเงินทอง หรือทำกำไรเพื่อตัวเองและครอบครัวเท่านั้น แต่เขายังเป็นพวกที่ชอบลงทุนเพื่อผู้อื่น เพื่อส่วนรวม เพื่อสังคมและสิ่งแวดล้อมด้วย

ตามทัศนะของฉัน คนพวกนี้ก็เป็นนักลงทุนข้ามชาติเหมือนกัน แต่ไม่เฉพาะชาตินี้เท่านั้น ยังข้ามไปถึงชาติหน้าและชาติต่อ ๆ ไปด้วย ถ้าจะเรียกให้ถูกต้องชัดเจนก็คือ **“นักลงทุนข้ามภพชาติ”** นั่นเอง

เธออาจจะสงสัยว่า คนเราสามารถลงทุน**ข้ามภพชาติ**ได้ด้วยหรือ ?

ย่อมได้สิ ! เพราะตามหลักพุทธศาสนาแล้ว **ทุกสรรพสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายนั้น ไม่ได้เกิดมาเพียงครั้งเดียวหนเดียว** พอตายไปแล้วก็ถือว่าจบบริบูรณ์ หรือมีต่ออีกไม่ก็ภาคก็ *Episode* เหมือนอย่างภาพยนตร์**ฮอลลีวู้ด**ที่เราได้ดูมาหรือกันนะ

แต่ทุกชีวิตที่ยังมีกิเลสอยู่ ยังไม่บรรลุดังความเป็นอรหัตต์ และ**ไม่เข้าถึงความเป็นนิพพาน** ล้วนต้องกลับมาเกิดใหม่ เกิดแล้วตาย ตายแล้วเกิด

วนเวียน เวียนวน สลับไปมาอย่างนี้อีกนานแสนนาน นับภพนับชาติไม่ถ้วน ไม่มีวัน*เอวังวสาน*ได้ง่าย ๆ หรอก

เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว คนที่ฉลาดและมีวิสัยทัศน์ยาวไกล ก็คงจะไม่มองสั้น ๆ คิดกอบโกยหาแต่ทรัพย์สินเงินทอง เอาแต่ประโยชน์ส่วนตนเท่านั้น เพราะไม่ว่าจะได้มากมายแค่ไหน ก็มีวันหมดได้เหมือนกัน และเมื่อสิ้นลมหายใจก็ต้อง*บ้ายบาย*แบบมีเวลา กำติดตัวไปไม่ได้แม้แต่สตางค์เดียว พอเกิดใหม่ก็ต้องเริ่มนับหนึ่งอีก หรือบางคนก็อาจเริ่มจากติดลบได้

หลังจากสิ้นลมแล้ว สิ่งที่ถูกชีวิตจะนำติดตัวข้ามภพข้ามชาติไปได้ ก็มี*แต่บุญกับบาป*เท่านั้นเอง

ฉะนั้น ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ จึงควรรีบพัฒนาตัวเองให้*พุ่งทะลุแดนบวก*ของ*ตลาดบุญ* ด้วยการเป็นนักลงทุนข้ามภพชาติกันไม่ดีกว่าหรือ ? ดูอย่างมหาเศรษฐีอันดับต้น ๆ ของโลก ที่คนส่วนใหญ่รู้จักดีสิ พวกนี้ก็เป็นนักลงทุนข้ามภพชาติด้วยกันทั้งนั้นแหละ จะบอกให้ ...

วอร์เรน บัฟเฟตต์ นักลงทุนในตลาดหุ้น อายุ 77 ปี (พ.ศ.2551) ได้บริจาคเงินเพื่อการกุศลทุกปี คิดเป็นประมาณกว่า 80% ของทรัพย์สินที่มีอยู่ราว 62,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (อยากรู้ว่าเป็นกี่บาท ก็เอา 34 คูณเข้าไป) ส่วนใหญ่เพื่อส่งเสริมการสาธารณสุขและการศึกษาในประเทศกำลังพัฒนา

บิลล์ เกตส์ ประธานบริษัทไมโครซอฟต์ อายุ 51 ปี บริจาคเงินไป

แล้วว่า 53% ของทรัพย์สินที่มีอยู่ราว 58,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ส่วนใหญ่ เพื่อแก้ปัญหาเกี่ยวกับโรคภัย การศึกษา และความยากจนทั่วโลก พร้อมทั้งประกาศว่าเมื่อเขาตาย จะกันทรัพย์สินสมบัติไว้ให้ลูกเพียง 5% เท่านั้น ส่วนที่เหลือจะยกให้มูลนิธิ “บิล เมลินดา เกตส์” ซึ่งเขาและภรรยาเป็นผู้ก่อตั้งขึ้น

กอร์ดอน มัวร์ ผู้ร่วมก่อตั้งบริษัทอินเทล บริจาคเงินไปแล้วกว่า 7,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อส่งเสริมการศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์ และแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อม

แอนเจลิน่า โจลี นักแสดงสาวผู้โด่งดังชาวอเมริกัน อายุ 33 ปี ได้ขอรับเด็กชายชาวกัมพูชา เด็กสาวชาวเอธิโอเปีย มาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม

มาดอนน่า ราชีนีเพลงป๊อปชื่อเสียงกระฉ่อนโลก อายุ 50 ปี ก็รับเด็กกำพร้าชาวมาลาเวียและชาวอินเดีย มาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม

นอกจากนี้ ยังมีมหาเศรษฐีนักบริจาด นักธุรกิจ นักร้อง นักแสดงผู้ใจบุญ รวมถึงคนอื่นๆ ที่ไม่ได้มีชื่อเสียงโด่งดังอีกมากมาย ที่ชอบทำบุญให้ทานแบบปิดทองหลังพระ จึงไม่เคยได้เป็นข่าว คนเหล่านี้แม้จะไม่ได้นับถือศาสนาพุทธ แต่เขาก็มีจิตใจงดงามคิดถึงผู้อื่น ยินดีสละทรัพย์สินเงินทองที่หามาได้ บริจาคให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม และต่อคนอื่นๆ ที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน

หลายคนอาจจะคิดว่า ถ้าฉันรวยมหาศาลจนใช้ไม่หมดอย่างเขา ฉันก็จะบริจาคเหมือนกันแหละ ! ...ก็ทำไมไม่ลองคิดย้อนไปบ้างล่ะว่า ที่เค้าร่ำรวย

มีเงินทองมากมายขนาดนั้น อาจเป็นเพราะว่า เค้าได้เคยสั่งสมบุญมานับภavnับชาติไม่ถ้วนแล้วต่างหาก !

นอกจากจะไม่คิด (เพราะไม่เคยคิดจะคิด) แล้วยังมาอ้างอีกว่า สารรูปอย่างฉนั้นเวลานี้ จะทำมาหากินเลี้ยงตัวเองให้รอดยังลำบากเลย เรียกว่าแทบใช้เดือนไม่ชนเดือนอยู่แล้ว จะทำอะไรเอาไปแบ่งให้คนอื่นได้ละ !

โถๆๆ น่าสงสารจังเนอะ ! เป็นชาวพุทธแท้ๆ แต่กลับไม่ค่อยประสึประสาเรื่องการทำบุญเอาซะเลย ถึงจะไม่ค่อยมีกินมีใช้ เธอก็ยังสามารถสะสมบุญบารมีให้ตัวเองได้เหมือนกันนี่นา !

เพราะตามหลักพุทธศาสนาแล้ว ที่ตั้งแห่งการทำบุญหรือการทำความดีนั้นมีมากมายถึง 10 ทาง (บุญกิริยาวัตถุ 10) ถ้าใครไม่เคยได้ยินมาก่อน จันท์จะนำมาบอกให้ฟังนะ ว่ามีอะไรบ้าง...

1. ทานมัย ทำบุญด้วยการให้ปันสิ่งของ ซึ่งคนส่วนใหญ่รู้จักกันดีแล้ว มีมากก็ให้มาก มีน้อยก็ให้น้อย ไม่มีทรัพย์สินเงินทองของมีค่าก็ให้อย่างอื่นแทนแล้วแต่ศรัทธา

2. สีลมัย ทำบุญด้วยการรักษาศีลหรือประพฤติดี ง่ายๆ แค่นี้ ทำได้มัยละ ?

3. ภาวนามัย ทำบุญด้วยการเจริญภาวนา มี 2 อย่างคือ

สมถภาวนา ฝึกอบรมจิตให้เกิดความสงบ ด้วยการนั่งสมาธิ เดินจงกรม ตามลมหายใจเข้า-ออก เป็นต้น

วิปัสสนาภาวนา ฝึกอบรมปัญญาให้เกิดความรู้ เข้าใจตามความเป็นจริง ด้วยการมีสติ รู้ตัวตลอดเวลา กายเคลื่อนไหวก็รู้ ใจรู้สึกอย่างไรก็รู้ คิดเรื่องอะไรอยู่ก็รู้ เป็นต้น

4. **อปจายนมัย** ทำบุญด้วยการประพุดิอ่อนน้อม ถ่อมตัว มีสัมมาคารวะ พุดจาสุภาพอ่อนหวาน ไพเราะน่าฟัง

5. **เวยยาวัจจมัย** ทำบุญด้วยการช่วยขนขวายรับใช้ เช่น เห็นใครยกของหนักก็เข้าไปช่วยเหลือ พาคนตาบอดข้ามถนน บอกทางให้คนหลงทาง ช่วยสร้างวัด โรงเรียน โรงพยาบาล ถนนหนทาง ทำสาธารณประโยชน์ ฯลฯ

6. **ปัตติทานมัย** ทำบุญด้วยการเฉลี่ยส่วนแห่งความดีให้ผู้อื่น เช่น เมื่อไปทำบุญ ทอดกฐิน ถวายเงินสร้างโบสถ์ บริจาคสิ่งของ เลี้ยงอาหารกลางวันเด็ก ฯลฯ ก็อุทิศส่วนกุศลให้ผู้มีพระคุณและผู้อื่น ตลอดจนเจ้ากรรมนายเวร สรรพสัตว์ทั้งหลาย เป็นต้น

7. **ปัตตานุโมทนามัย** ทำบุญด้วยการยินดีในความดีของผู้อื่น หรือที่มักพูดกันว่า “อนุโมทนา” นั่นแหละ เมื่อรู้ว่าใครได้ทำความดีมา ก็พลอยยินดีไปกับบุญกุศลที่เขาได้รับด้วย

8. **ธัมมัสสวนมัย** ทำบุญด้วยการฟังธรรมศึกษาหาความรู้ เช่น สิ่งที

เธอกำลังทำอยู่เวลานี้ (อ่านหนังสือธรรมะ) ก็เป็นบุญเหมือนกันนะ

9. **ธัมมเทศนามัย** ทำบุญด้วยการสั่งสอนธรรมให้ความรู้ ในทำนองเดียวกัน สิ่งที่ฉันได้เขียนให้เธออ่านนี้ ก็จัดว่าเป็นบุญกับเค้าด้วย

10. **ทิวจุชุกัมมม** ทำบุญด้วยการทำความเห็นให้ตรง เช่น เห็นว่าพ่อแม่เป็นผู้มีพระคุณ บุญบาปมีจริง ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว การเวียนว่ายตายเกิด โลกนี้โลกหน้า มีจริง เป็นต้น

ที่นี้รู้แล้วหรือยังละ ว่าการทำบุญด้วยการให้ทรัพย์สินเงินทองนั้น เป็นเพียง 1 ใน 10 ของหนทางบุญที่มีให้เลือกมากมายเหลือเกิน ไม่จำเป็นต้องรวยก่อนแล้วค่อยทำก็ได้ เพราะถ้าอย่างนั้น ก็คงไม่ได้เริ่มทำบุญกันสักที เนื่องจากคนส่วนใหญ่มักจะคิดว่า ตัวเองยังไม่รวย ยังมีน้อยเกินไป (เพราะไม่เคยพอ) อยู่เสมอ

ที่จริงแล้ว คนเราน่าจะลองทำตามคำสอน ของพระธรรมสิงหบุราจารย์ (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี) ที่ท่านมักสอนอยู่เสมอว่า “ยังให้ก็ยิ่งอก” และ “ไม่หวงไม่อวด หมดก็มา” ดูบ้างนะ !

เมื่อฟังแล้ว ก็คงจะค้านกับความรู้สึกนึกคิดของใครหลาย ๆ คน ที่เห็นว่า “ยังให้ก็ยิ่งยุบ” และ “ไม่หวงก็อด หมดก็ไม่มี” เสียมากกว่า

เรื่องแบบนี้เป็นสิ่งที่ใครทำใครได้ ไม่ลองก็ไม่รู้ ไม่เชื่ออย่าลบหลู่

สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น ซึ่งจากประสบการณ์ตรงที่ฉันสัมผัสมาด้วยตัวเอง จึงได้ถึงบางอ้อและเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งว่า ที่ท่านบอกว่า“หมดก็มา” นั้น เป็นคำย่อที่มาจากประโยคเต็ม ๆ ว่า “ยังไม่ทันหมด ก็มีใครสักคนมาเติมให้แล้ว” นั่นเอง

เมื่อพูดถึงการลงทุนข้ามภพชาติที่มีแต่ผลกำไรแล้ว ก็อยากจะกล่าวถึงการลงทุนอีกประเภทหนึ่ง ที่ดูเหมือนจะมีกำไรเมื่อแรกเริ่ม แต่กลับลงท้ายด้วยการขาดทุนย่อยยับในภายหลัง ซึ่งส่วนใหญ่มักจะเป็นธุรกิจที่ได้ผลตอบแทนง่ายดาย มากมาย และรวดเร็วทันใจ

แต่ก็ถูกจัดอยู่ในประเภทที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสห้ามไว้ ว่าไม่ควรทำอย่างยิ่ง เพราะจะเป็นการนำภัยมาสู่ตัวเองและชีวิตอื่น อันได้แก่... 1. **ค้ำมนุษย์** 2. **ค้ำชีวิตสัตว์** 3. **ค้ำอาวุธ** 4. **ค้ำยาพิษ** และ 5. **ค้ำสิ่งเสพติดมีนเมา**

ซึ่งเรามักจะได้เห็นผู้ประกอบธุรกิจเหล่านี้ ร่ำรวยเงินทองมากมายมหาศาล หลายคนก็เป็นมหาเศรษฐีติดอันดับโลก มีคุณหาสน์ใหญ่โต มีที่ดินหลายพันไร่ ไร่ร้อยต้นราคาหลายสิบล้าน เป็นที่นับหน้าถือตาของคนทั่วไป จึงทำให้คนอย่างฉันและเธอ ได้แต่ยืนทำตาปริบ ๆ พร้อมกับเริ่มมีอุณหภูมิที่ตาสูงขึ้นเรื่อย ๆ เพราะอยากจะเป็นอย่างเขาบ้าง

แต่ช้าก่อน ! อย่าเพิ่งคิดเตลิดเลยเถิดไปไกลถึงเพียงนั้น เพราะเรื่องความร่ำรวยที่มาจากธุรกิจต้องห้ามเหล่านั้น ท่านอาจารย์ชยสาโรภิกขุ ได้เคยให้แง่คิดเตือนใจไว้ว่า แทนที่จะอิจฉาเขา เราควรให้ความสนใจเขามากกว่า เพราะอนาคตชาติของคนเหล่านั้น มีโอกาสน้อยเหลือเกินที่จะได้เกิดใน

สุคติภูมิ

เมื่อฟังแบบนี้แล้ว ถ้าใครไม่เชื่อเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องชาติหน้าชาติโน้น จะดันทุรังทำดู เพื่อวัดดวงว่าต้องไปเกิดเป็น *ศิริจรรย์น* *เปรต* *อสุรกาย* หรือ *สัตว์นรก* จริงหรือไม่ ก็ตามใจ

แต่ผู้ที่ปรารถนาเรื่องด้วยปัญญา และมีวิชั่นไกลโพ้นจริงนั้น เขาจะไม่ทุกข์ทางพาตัวเอง *เดินดุ่ม ๆ ดุ่ม ๆ* ถล่ำเข้าไปสู่ความเสี่ยง หรือแม้แต่เจียดเข้าไปใกล้กับเรื่องแบบนี้แม้แต่หน่อย

ในทางตรงกันข้าม เขายังหมั่นสะสมบุญ สร้างความดี *เก็บเล็กผสมน้อย* ไปเรื่อย ๆ ดังที่พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า

**อย่าดูถูกบุญเล็กน้อยว่าจักไม่สนองผล
น้ำตกจากภูเขาที่ลະหยาด ๆ ยังเต็มตุ่มได้
นักปราชญ์สะสมบุญทีละเล็กทีละน้อย
ย่อมเต็มด้วยบุญได้เช่นกัน**

หรือถ้าใครจะลองเสี่ยงกับอาชีพที่รวยเร็วรวยลัดรวยลั่น จนละอะ แบบนั้นแหละก็... จันคงได้แต่ยืนดูอยู่ห่าง ๆ ด้วยความเศร้าใจ และขออนุญาตส่งแค่ตรงนี้ก็แล้วกัน

รัก (ไม่ลงหรอก) นะ... เด็ก (ฉลาดแต่แกล้ง) ใจ !

ตถาว กตปุณณุมปี
อสุมา โลกา ปรั คตํ
ปุณณยานิ ปฏิกณฺหนฺติ
ปิยํ ญาตีว อาคตํ

บุญที่ได้ทำไว้ในโลกนี้
ย่อมต้อนรับผู้ที่จากไป
เหมือนญาติที่รักมาจากที่ไกล
ฝูงชนย่อมเต็มใจต้อนรับ

โลก กับ ธรรม
ดำ ขาว

โอเค เคยสังเกตไหมว่า ทุกสรรพสิ่งในโลกนี้ มักจะมีความเป็นคู่กันอยู่เสมอ เช่น **มีเกิดก็มีตาย มีสุขก็มีทุกข์ มีดีใจ-เสียใจ มีอ้อมแล้วก็มีหิว มีพบก็มีพราก มีเจอก็มีจาก มีมากก็มีน้อย มีมาแล้วก็ไป** มีซ้าย-ขวา หน้า-หลัง บน-ล่าง หนัก-เบา มีบวก-ลบ คุณ-หาร มีรัก-เกลียด ดี-ชั่ว ถูก-ผิด สูง-ต่ำ ดำ-ขาว มีพระอาทิตย์ขึ้น-พระอาทิตย์ตก สว่าง-มืด เย็น-ร้อน อ่อน-แข็ง ตึง-หย่อน ฯลฯ

ที่เป็นเช่นนั้น ก็คงเพื่อให้เกิดความสมดุล ไม่สุดโต่งเอียงกระเท่ไปข้างใดข้างหนึ่งจนเกินงาม หรือเพื่อให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลง ไม่คงที่ ต้องแปรผันไปตามเหตุปัจจัยต่างๆ อยู่เสมอ ไม่สามารถเอาแน่เอานอน และไม่ควรที่จะยึดมั่นถือมั่นก็ได้...

ไม่ว่าจะเพื่อเหตุผลใดก็ตาม ถ้าเรารู้จักนำมาใช้ให้ถูกต้อง พอเหมาะพอดีแล้ว ฉันเชื่อว่า ย่อมจะเป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิตอย่างแน่นอน

โลกกับธรรม ก็เป็นอีกคู่หนึ่งที่เรามักจะได้ยินกันบ่อยๆ จนคุ้นหู คำว่า “โลก” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึง แผ่นดิน หรือดาวเคราะห์ดวงหนึ่งที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 5 ในระบบสุริยะ แต่หมายถึง **ชาวโลกหรือคนธรรมดาทั่วไปที่อาศัยอยู่บนโลก** ส่วนคำว่า “ธรรม” ในที่นี้ก็หมายถึง **ผู้ประพฤติปฏิบัติชอบ หรือคนที่มีศีลมีธรรม** นั่นเอง

จากการสำรวจประชากรโลกที่มีอยู่ประมาณ 6-7 พันล้านคน ในจำนวนนี้ มีพวกที่นับถือศาสนาพุทธเพียงแค่ 6% เท่านั้น ซึ่งฉันเห็นว่า ส่วนใหญ่แล้วก็จะนับถือกันแต่เฉพาะในบทรประชาชน หรือสำเนาทะเบียนบ้าน และไม่ได้

เป็นชาวพุทธชาวธรรมอย่างแท้จริงสักเท่าไรหรือหอก เพราะแม้แต่ศีลห้า ก็ยังไม่ค่อยจะให้ความสนใจปฏิบัติกันเลย !

จะมีเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ที่เชื่อมั่นในการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เห็นทุกข์ของการเกิด แก่ เจ็บ ตาย เห็นความซ้ำซากน่าเบื่อของการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งไม่มีวิเวกว่าจะจบสิ้นลงได้ง่ายๆ และอยากจะหนีไปให้พ้นจาก **โลกธรรม 8** ทั้งหมด อันได้แก่ **มีลาภ-เสื่อมลาภ มียศ-เสื่อมยศ สุข-ทุกข์ สรรเสริญ-นินทา**

ชาวโลกคนใดที่ยังไม่รู้เกี่ยวกับการใช้ชีวิตแบบโลก ๆ ลวก ๆ นั้น ก็ขอให้สนุกต่อไปเถอะ ส่วนใครที่เริ่มอึดอัดและสுகงอมเบื่อหน่ายเต็มที เพราะเห็นชัดแล้วว่า การเกิดนั้นเป็นจุดสาร์ทของความสุข เริ่มไม่สนุกสนานตื่นตื้นกับวิถีแบบเดิมๆ แล้ว และอยากจะเปลี่ยนใจแปลงกาย มาเป็นชาวธรรมกะเค้าดูบ้าง ก็คงต้องเริ่มต้นจากการศึกษาหาความรู้ ปูพื้นฐานทำความเข้าใจกันก่อน ด้วยการ **หาหนังสือธรรมะมาอ่าน** หรือ **จะฟังคำสอนจากพระสงฆ์องค์เจ้า ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ** ก็ได้

และการที่มีมือใหม่หัดธรรม จะอ่านปุ๊บฟังปั๊บ แล้วเข้าใจเนื้อหาทันทีนั้นก็คงไม่่ายนัก เพราะคำๆ เดียวกัน สะกดเหมือนกัน ออกเสียงเหมือนกันแท้ๆ แต่ความหมาย ความเข้าใจทางโลกกับทางธรรมก็อาจแตกต่างกันได้ลิบลับ คนที่ไม่รู้ความหมายทางธรรมมาก่อน เมื่ออ่านฟังแล้วก็อาจจะร้องกระตักกระตัวก ! งงเป็นไก่ตาแตกได้เหมือนกัน

ฉันจึงอยากจะยกตัวอย่างคำที่ได้พบเจอบ่อยๆ มาบอกเล่าให้ฟังคร่าวๆ โดยขอเริ่มจากคำว่า **ขันธห้า** อันได้แก่ **รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ** ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่าเป็นที่**ตั้งแห่งทุกข์**ก่อนก็แล้วกัน (อย่าเพิ่งทำเป็น หาวง่วนนอนละ !)

- รูป** (โลก) สิ่งที่เป็นรูปร่างพร้อมทั้งลักษณะอาการของมัน เช่น ร่างกาย
ตัวคน ตัวสัตว์ ทรวดทรง ภาพเขียน ภาพวาด ภาพถ่าย
(ธรรม) **สิ่งที่รับรู้ได้ด้วยตา หู จมูก ลิ้น กาย** อันได้แก่ **รูป เสียง กลิ่น รส และสิ่งที่สัมผัสได้ด้วยกาย**
- เวทนา** (โลก) [เวทนา] สังเวชสลดใจ
(ธรรม) [เวทนา] **ความรู้สึก, สุข ทุกข์ ไม่สุขไม่ทุกข์, การเสวย อารมณ์**
- สัญญา** (โลก) ข้อตกลงระหว่างบุคคล 2 ฝ่ายหรือหลายฝ่ายว่าจะกระทำการหรืออดเว้นกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง; ข้อตกลงกัน, คำมั่น, รับปาก
(ธรรม) **การกำหนดหมาย, ความจำได้หมายรู้** เช่น จำได้ว่า **สี เขียว ขาว ดำ แดง เสียงดัง เบา เสียงคน เสียงระฆัง กลิ่นทุเรียน รสมะพร้าว ฯลฯ** เมื่อไปพบเข้าอีกก็รู้จัก
- สังขาร** (โลก) ร่างกาย, ตัวตน, สิ่งประกอบปรุงแต่งขึ้นเป็นร่างกายและจิตใจรวมกัน
(ธรรม) **สิ่งที่ถูกปัจจัยปรุงแต่ง, สิ่งที่เกิดจากเหตุปัจจัย, สิ่งที่ถูกปรุงแต่งใจให้ดีหรือชั่ว**

วิญญาน	(โลก)	สิ่งที่เชื่อกันว่ามีอยู่ในร่างกายเมื่อมีชีวิต เมื่อตายจะออกจากร่างไปหาที่เกิดใหม่
	(ธรรม)	ความรู้แจ้งอารมณ์, จิต, ความรู้ที่เกิดขึ้นเมื่อ เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ลิ้มรส เป็นต้น
นาม	(โลก)	คำสำหรับใช้เรียกคน สัตว์และสิ่งของต่างๆ
	(ธรรม)	สิ่งที่ไม่มีรูปร่าง รู้ไม่ได้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย แต่รู้ได้ด้วยใจ (ซึ่งได้แก่ เวทนา สัญญา สังขารและวิญญาน ในชั้นที่ 5)
กรรม	(โลก)	บาป, เคาระห์, การกระทำที่ส่งผลร้ายมาจนถึงปัจจุบัน หรือซึ่งจะส่งผลร้ายต่อไปในอนาคต; ความตาย (ในคำว่า ถึงแก่กรรม)
	(ธรรม)	การกระทำที่ประกอบด้วยเจตนา คือ ทำด้วยความตั้งใจ
ปัญญา	(โลก)	ความรอบรู้, ความรู้ทั่ว, ความฉลาดเกิดแต่เรียนและคิด
	(ธรรม)	ความรู้เข้าใจชัดเจน, ความรู้เข้าใจหยั่งแยกได้ในเหตุผล ดีชั่วประโยชน์มิใช่ประโยชน์, ความรอบรู้ในกองสังขารมองเห็นตามเป็นจริง
ภาวนา	(โลก)	การทำให้มีขึ้นเป็นขึ้นทางจิตใจ, สำรวมใจให้แน่นเป็นสมาธิ เช่น สวดมนต์ภาวนา นั่งภาวนาขอให้พระช่วย
	(ธรรม)	การเจริญ, การบำเพ็ญ, การฝึกอบรมปัญญาให้เกิดความรู้เข้าใจตามเป็นจริง
มานะ	(โลก)	ความพยายาม, ความตั้งใจจริง, ความพากเพียร
	(ธรรม)	ความถือตัว, ความเข้าใจว่าเป็นนั่นเป็นนี่
วิตก	(โลก)	เป็นทุกข์, ร้อนใจ, กังวล
	(ธรรม)	ความตรึก, ตริ, การคิด, ความดำริ, การยกจิตขึ้นสู่อารมณ์

สงสาร (โลก) รู้สึกเห็นใจในความเดือดร้อนหรือความทุกข์ของผู้อื่น, รู้สึกห่วงใยด้วยความเมตตากรุณา

(ธรรม) การเวียนว่ายตายเกิด, การเวียนตายเวียนเกิด

สติ (โลก) ความรู้สึก, ความรู้สึกตัว, ความรู้สึกผิดชอบ

(ธรรม) ความระลึกได้, นึกได้, ความไม่เผลอ, การคุมใจไว้กับกิจ, จำการที่ทำและคำที่พูดนานแล้วได้

นอกจากนี้ยังมีคำที่ สะกดไม่เหมือนกัน แต่ออกเสียงเหมือน-คล้ายกัน เช่น

(โลก) **วิจารณ์** หมายถึง ตีชม, แสดงความคิดเห็นในเชิงตัดสินคุณค่าชี้ข้อดีข้อด้อย

(ธรรม) **วิจารณ์** หมายถึง ความตรง, การพิจารณาอารมณ์

(โลก) **วิชา** หมายถึง ความรู้ที่ได้ด้วยการเล่าเรียนหรือฝึกฝน

(ธรรม) **วิชา** หมายถึง ความรู้แจ้ง, ความรู้วิเศษ

และคำที่สะกดไม่เหมือนกัน แต่ความหมายเหมือนกัน ก็ยังมี เช่น (โลก)

ทิจฺฉิ (ธรรม) **ทิจฺฉิ** หมายถึง ความเห็น; ความอวดดีถือดี

พอแค่นี้ก่อนละกันนะ จะได้ไม่ต้องมานั่งมึนเฝ้าปวดเศียรเวียนเกล้ากันมากไปกว่านี้ ก็อย่าเพิ่งท้อใจสายหน้าหนีเสียก่อนละ ! เพราะการเรียนรู้อะไรใหม่ๆ มันก็เป็นแบบนี้ทั้งนั้น เรื่อง**ธรรมด้า ธรรมดา** ไม่ต่างไปจากการเรียนภาษาอื่นๆ หรอก หมั่นทบทวนไปมาหลายๆ เที้ยว ไม่ช้าไม่นาน ก็จ่าจำได้ขึ้นใจไปเอง ...

ต่อไปเมื่อฟังเทศน์อ่านธรรม จะได้มีโอกาสซาบซึ้งกินใจกับคำบาง

เอาเป็นว่าชาวโลกคนใด ที่เคยมีอาการเดี๋ยวสุขเดี๋ยวทุกข์ เข้าดีใจ บ่ายเสียใจ เย็นหัวเราะคำร้องไห้ ก่อนนอนสมหวังหลังตื่นผิดหวัง และเริ่มไม่อยากจะทนกับสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็อย่าพึ่งผลิผลามคิดสั้น ตัดช่องน้อยแต่พอตัวอำลาโลก ไปเสียก่อนละ ค่อยๆ **ตั้งสติ** แล้วพยายามหันมาเข้าใจชีวิตตามความเป็นจริง จะดีกว่า เพื่อจะช่วยให้อะไร ๆ ดีขึ้นบ้าง

เพราะ**ทุกสรรพสิ่ง** ล้วนหนีไม่พ้นต้องวนเวียนอยู่ในวงจรของการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ด้วยกันทั้งสิ้น

หากเปลี่ยนมุมมองใหม่ ก็จะได้พบได้เห็นสิ่งใหม่ ๆ

จากที่เคยเห็นงจกรเป็นดอกบัว เห็นว่าดำเป็นขาวนั้น ก็ควรจะ**ให้ธรรมะ** เป็นเครื่องส่องสว่างนำทาง แล้วเดินหน้าไปหาฝั่ง ดึกว่าวิ่งทะเล่อทะล่า งุ่มง่าม มะงุมมะงาหราไปตามความเห็นผิดหลงพลาดของตนเอง !

เปลี่ยนจากการเข้าดับเข้าบาร์ มาเป็นเข้าวัดเข้าวา ดูบ้างซี !

ที่เคยมุ่งมั่นรักษาทฤษฎี ก็เปลี่ยนมาเป็น**รักษาศีล** กันดีกว่า !

จากที่ใจจดจ่อ จ้องแต่ดูหนังดูละคร มาเป็น**ฟังเทศน์อ่านธรรม** ดูรายการ ธรรมะแทน

ที่เคยชอบร้องรำคาราโอเกะ มาเป็น**ไหว้พระสวดมนต์** ให้ใจเกิดความสงบ !

และจากการนั่งหลับสติหลง เดินลอยชายเรื่อยเปื่อย มาเป็น**นั่งสมาธิ** เดินจงกรม ดึกว่านะ !

แล้ววันหนึ่ง ใจที่เคยสับสนวุ่นวายก็จะค่อย ๆ สงบระงับ ความคิดที่เคยฟุ้งซ่านกระจัดกระจายก็จะเริ่มมีระบบระเบียบ การกระทำที่เลินเล่อ เผลอไผล ก็จะมีสติคอยควบคุมกำกับ กลายเป็นผู้มีปัญญาวิชา เห็นโลกอย่างที่โลกนั้นเป็น และสามารถอยู่กับทุกซีได้โดยไม่ต้องทุกข์อีกต่อไป

และถ้าหากว่า ใจสามารถพัฒนาไปถึงจุดปล่อยวางได้สำเร็จ วงจรชีวิตก็จะสิ้นสุดลง ได้เวลาชุดิเกมโอเวอร์ ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป

ไหน ๆ ก็เป็นเรื่องยากเย็นแสนเข็ญแล้ว ที่ใครสักคนจะสามารถเกิดมาเป็นมนุษย์ได้ ดังพระพุทธเจ้าท่านทรงอุปมาว่า เปรียบเหมือนเต่าตาบอดตัวหนึ่งที่อาศัยอยู่ในมหาสมุทร ทุก 100 ปีเต่าตัวนี้จะโผล่หัวขึ้นมาพ่นน้ำสักครั้งหนึ่ง ซึ่งในมหาสมุทรก็มีหัวงเล็ก ๆ ลอยอยู่ 1 หัวง โอกาสที่เต่าจะโผล่หัวขึ้นมา แล้วสวมเข้ากับหัวงพอดีนั้นยากเพียงใด... การได้เกิดมาเป็นมนุษย์ของเรา ๆ ท่าน ๆ ทั้งหลาย ยังนับว่ายากยิ่งกว่า

ฉะนั้น ลองคิดดูสิว่า เธอกับฉันคือภิกษุหรือคฤหัสถ์ขนาดไหน ที่นอกจากจะได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ที่แปลว่าผู้มีจิตใจสูงแล้ว ยังได้พบพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นที่พึ่งอันประเสริฐอีกด้วย

หากว่าใครยังชินทำตัวเป็นชาวโลก ที่ละเลยไม่สนใจจะปฏิบัติตามคำสอนของพระองค์ท่าน นับว่าเสียโอกาสดี ๆ อันเป็นที่สุดของที่สุด อุดล้ำเหนือยยากลำบากล้าบน สิ่งสมบุญบารมีจากการวนเกิดเวียนตายมานับภพ

นับชาติไม่ถ้วน * แต่กลับมาสลัดทิ้งขว้างเสียกลางทาง

ไม่รู้จักเอาบุญมาต่อบุญ แล้วก้าวไปให้ถึงฝั่งฝันปลายทาง มัวแต่ทำตัว
เหมือนกับว่า ถูกแจ็คพ็อตตลอดเตอรี้รางวัลที่ 1 แล้วไม่ยอมไปขึ้นเงิน จันแหละ !

ฉันเองก็ไม่ใช่ว่าที่เก่งกล้าสามารถอะไรซะด้วย เลยไม่รู้ว่าจะช่วยอะไรได้
บ้าง นอกจากอยากเอาโทรโข่งมาจ่อปากตัวเอง แล้วตะโกนดังๆ ว่า ...

“พ่อแม่พี่น้องเอ๋ย ! อย่าทำเป็นเฉยเมย ไม่ใส่ใจใยดีกับ “แจ็คพ็อต” ที่
ได้มาอย่างยากเย็นนี้อีกเลย !”

อุปภา เต มนุสเสสุ
เย ชนา ปารคามิโน
อถาย อิตรา ปชา
ตีระเมวานุธาวติ

ในหมู่มนุษย์ทั้งหลาย
น้อยคนนักจักข้ามฝั่งไปได้
ส่วนคนนอกนี้
ก็ได้แต่วิ่งเสียบเลาะริมฝั่ง

* การเวียนว่ายตายเกิดของทุกชีวิตนั้น มีระยะเวลายาวนานแทบไม่มีวันจบสิ้น เพราะเป็นจำนวน
อนันต์** และ กับ***

** มากจนนับไม่ถ้วน คือ โกฎิ (10 ล้าน) ยกกำลัง 20 หรือเท่ากับ เลข 1 แล้วตามด้วย 0 จำนวน 140 ตัว

*** อายุของโลกตั้งแต่เมื่อพระพรหมสร้างเสร็จ จนถึงเวลาที่ไฟประลัยกัลป์มาล้างโลก

ของแถม

ขอปิดท้ายด้วยเรื่องดี ๆ ที่อยากนำมาเล่าสู่กันฟัง ซึ่งฉันไม่ได้เป็นผู้แต่งขึ้นเอง แต่ได้รับเป็นเอกสารมาจากพี่กัลยาณมิตรท่านหนึ่ง และได้เรียบเรียงขึ้นใหม่ตามสไตล์ของฉัน เรื่องนั้นมีอยู่ว่า...

ช่วงคริสต์มาสปีหนึ่ง พอลได้รับรถยนต์สุดหรูจากพี่ชายของเขาเป็นของขวัญ ในตอนเช้า เขาขับรถคันใหม่เข้าไปซื้อของในเมือง ขณะที่พอลกำลังเดินออกจากร้าน ก็เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งจ้องมองไปที่รถของเขาด้วยความชื่นชม แล้วเด็กคนนั้นก็ถามพอลว่า **“รถของคุณหรือครับ ?”**

พอลพยักหน้า **“พี่ชายฉันเพิ่งซื้อให้เป็นของขวัญวันคริสต์มาสนะ !”**

เด็กทำหน้าประหลาดใจ **“คุณหมายความว่า พี่ชายให้รถคุณฟรีๆ อย่างนั้นหรือครับ ? ผมอยาก...”**

พอลกำลังคิดว่าเด็กคงอยากจะได้พี่ชายอย่างนั้นบ้าง แต่สิ่งที่เด็กพูดทำให้เขาต้องประหลาดใจ

“ผมอยากได้เป็นพี่ชายอย่างนั้นบ้างครับ !”

พอลมองเด็กหนุ่มด้วยความทึ่ง และถามเขาว่า **“อยากรักรถไปกับฉันไหมล่ะ ?”**

เด็กหนุ่มยิ้มรับคำ พร้อมกับกล่าวว่า **“อยากมากเลยครับ !”**

ขณะที่ทั้งสองกำลังอยู่บนรถนั้น เด็กหนุ่มก็หันมาถามพอลว่า **“คุณจะกรุณาขับรถไปหน้าบ้านผมได้มั๊ยครับ ?”**

พอลยิ้มน้อยๆ เพราะคิดว่า เด็กคงอยากรู้จะให้เพื่อนบ้านได้เห็นว่าเขา
นั่งรถคันโตกลับบ้านแน่ แต่เมื่อถึงบ้าน เด็กหนุ่มก็พูดขึ้นว่า “คุณช่วยจอดรถ
ตรงบันไดนั้น ได้มั๊ยครับ ?”

หลังจากนั้น เด็กก็ลงจากรถ แล้วรีบวิ่งขึ้นไปบนบ้านอย่างรวดเร็ว สักพัก
เขาก็อุ้มน้องชายตัวเล็กๆ ที่ขาพิการลงมาด้วย พลางขึ้นไปทิด แล้วพูดว่า...

“นั่นไง รถคันที่พี่เล่าให้ฟังเมื่อวาน พี่ชายเขาซื้อให้เป็นของขวัญ
วันคริสต์มาส เขาไม่ต้องเสียเงินแม้แต่เซ็นต์เดียว... สักวันหนึ่ง พี่จะต้องซื้อ
ให้น้องบ้าง น้องจะต้องได้ดูของสวยๆ งามๆ ในวันคริสต์มาสด้วยตาน้องเอง
เหมือนอย่างที่คุณเคยบอกไป !”

พอลได้ยินสองพี่น้องคุยกันทั้งหมด เขาลงจากรถ เพื่ออุ้มน้องของ
เด็กขึ้นรถแล้วให้นั่งบนตัก โดยให้เด็กหนุ่มนั่งเบาะหน้า เด็กทั้งคู่มองพอลด้วย
ดวงตาประกายแวววาว แล้วทั้งสามจึงเริ่มออกเดินทาง

มันช่างเป็นคริสต์มาสที่พอลอยากจะลืมเลือน เพราะเหตุการณ์ในวันนั้น
ทำให้เขาได้รู้ซึ่งว่า...

ความสุขที่ยิ่งกว่าการได้รับนั้น เป็นอย่างนี้เอง !

แหล่งอ้างอิง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณอย่างสูง ต่อผู้ประพันธ์หนังสือ บทเพลง สื่อและข้อมูลต่างๆ เหล่านี้ เพื่อนำมาใช้อ้างอิง และเป็นการเพิ่มความสมบูรณ์ครบถ้วนให้กับเนื้อหาในหนังสือเล่มนี้ยิ่งขึ้น

- พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.๒๕๔๒
- พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์ โดย พระธรรมปิฎก (ป.อ.

ปยุตฺโต)

- พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลธรรม โดย พระธรรมปิฎก (ป.อ.

ปยุตฺโต)

- คลังคำ โดย ดร.นววรรณ พันธุเมธา
- “กรรมใดใครก่อ” โดย พระชาญชัย อธิปญฺโญ
- “น้ำไหลนิ่ง” โดย พระโพธิญาณเถร (หลวงปู่ชา สุภทฺโท)
- “ปัจจุสมุปบาท” โดย ท่านพุทธทาสภิกขุ
- “ปาฏิหาริย์แห่งการตื่นอยู่เสมอ” โดย หลวงปู่ ดิษ นัท อัมม
- “พุทธวจนะในธรรมบท” โดย เสถียรพงษ์ วรรณปก
- “พุทธภาสิต ฉบับเล่าเรื่องขยายความ” โดย ปญฺญญา ใ้บางยาง และ

กมลนันท ธรรมรักขิตกุล

- “สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม” โดย สุทัตสา อ่อนค้อม

- “ทฤษฎีรวมระบบ จิต-กาย กับโรคมะเร็ง” โดย นายแพทย์ประสาน ต่างใจ
มูลนิธิภูมิปัญญา

- เพลง “ก่อนหินก้อนนั้น” ประพันธ์โดย นิติพงษ์ ห่อนาค ขับร้องโดย
ศรินทิพย์ หาญประดิษฐ์ (โรส) อัลบั้ม : Time Machine

- เพลง “Live And Learn” ประพันธ์โดย บอย โกสิยพงษ์ ขับร้องโดย
กมลลา สุโกศล อัลบั้ม รวมศิลปิน Million Ways To Love Part 1

- สารคดี ชุด “Killing For A Living สัญชาติแห่งการฆ่า” ตอน “Murder
In The Family ตระกูลเพชรฆาต” ของ BBC ประเทศอังกฤษ

- ข้อมูลข่าวสารตามเว็บไซต์ต่างๆ

ยิ่งจิตใจผู้คน เข้าถึงธรรมะมากขึ้นเท่าใด
สังคมส่วนรวม ยิ่งได้ประโยชน์มากตามไปด้วย

เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว
กรุณาแบ่งปันให้ผู้อื่นได้อ่านด้วยนะ

ทท บิโຍ โหติ ภชนฺติ นํ พหุ
ผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก คนหม้มากย่อมคบเขา

หากท่านผู้ใดพบเห็นข้อผิดพลาดบกพร่อง
อันอาจเกิดขึ้นได้ในหนังสือเล่มนี้
กรุณาให้คำแนะนำมาที่
punyadham@yahoo.com
เพื่อการแก้ไขปรับปรุง ในโอกาสต่อไป
ผู้เขียนขอขอบพระคุณ